

ΞΕΛΕΝΑ

ΚΑΙ ΟΙ ΜΟΝΟΜΑΧΟΙ ΤΗΣ

ΔΙΜΗΝΗ ΦΥΛΛΑΔΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΤΙΕΞΟΥΣΙΑΣΤΙΚΗ
ΘΕΩΡΙΑ ΚΑΙ ΠΛΗΡΟΦΟΡΗΣΗ

δρχ. 70..

ΟΚΤΩΒΡΗΣ 1983

1

αναρχικη οργανωση

κοινωνιολατρεια κ' επανασταση

αγορα & οικονομικος σχεδιασμος

καστοριαδης

ερυδρες ταξαρχιες

χιλη, πολωνια μεση ανατολη, CNT.

Σχετικά με την έκδοση

Η ΑΡΕΝΑ δεν αποτελεί προϊόν της συλλογιστικής καποιου "χώρου", ούτε την εντυπη εκφραση-του. Ξεπηδισε τόσο απο την αναγκη παρεμβασης μεσα στην συγχρονη πραγματικοτητα, όσο και απο το προσωπικο πάθος και τη θεληση για αυτοεκφραση μερικων ατομων, που αναζητουν την κοινωνικη και ατομικη ταυτοτητα-τους: την αυτοσυνειδηση-τους μεσα στον δοσμενο κοσμο.

Θελουμε να γινει η ΑΡΕΝΑ ενα αυτονομο φορουμ συζητησης προβληματισμου και προωθησης καθε αναρχικης και ελευθεριακης ιδεας και πρακτικης. Δεν αποτελεί "οργανο" καποιας ταςης ουτε καποιας ομαδας, και γιαντο -θελουμε να πιστευουμε

πως- θα αποτελεσει ενα βημα αυτοεκφρασης τόσο των ατομων που ηθελημενα συνεταιριστηκαν για την εκδοση-της, όσο κι αυτων που μελλοντικα θα θελησουν να συνεργαστουν μαζι-μας.

τα σχολια, τα θεωρητικα κειμενα και οι εξωτερικες ειδησεις δεν θα αναφερονται μονο στην σφαιρα της αντι-εξουσιας αλλα θα εχουν να κανουν με ο,τι δεν καταχωρειται στις στηλες του επισημου ή ανεπισημου τυπου του κρατους και των κομματων-του.

η θεματικη, η μορφη και η τιμη-της δεν θα καθοριστουν απο τους νομους της αγορας: δημοσιευουμε ο,τι αρεσει, ο,τι πουλαει, ο,τι τραβαι... Οι προσωπικες επιθυμιες, οι αναζητησεις, τα παθη και η αυτοεκφραση δεν ειναι εμπορευματα. Κατεβαινουν στην αγορα οχι για να πουληθουν, αλλα για να ερωτευθουν...

η τιμη-της θα ναι φτηνη. Για να κρατηθει ομως σ αυτα τα υψη και να αυξησει μελλοντικα την υλη-της, εχει αμεση αναγκη απο την οικονομικη ενισχυση των φιλων του περιόδικου. Θελουμε να λειτουργήσουμε εξω απο το κυκλωμα της αγορας και γιαντο ζηταμε την ενισχυση της ΑΡΕΝΑΣ ειτε με την μορφη συνδρομων ειτε με την αποστολη καποιου χρηματικου ποσου με ταχυδρομικη επιταγη. Σε καθε τευχος θα δημοσιευονται οι

ενισχυσεις σε ειδικη στηλη, με αρχικα ονοματων και κατα περιοχες.

δεν αποσκοπουμε να γινουμε οι "πνευματικο αφεντες" μεσα απ αυτο το εντυπο του "αναρχικου χωρου". Αλλωστε, ο "χωρος" σαν τετοιος μας ειναι τελειως αδιαφορος, αφου δεν διαφερεει σε τιποτα απο αλλες μεταφυσικες και αλλοτριωτικες εννοιες οπως "κρατος", "θεος", "ιδεολογια", "λαος"...

ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΥΤΟΝΟΜΟΙ-ΜΕΣ, και θα παραμεινουμε τετοιοι απο καθε κεντρο εξουσιας, ειτε κρατος λεγεται αυτο, ειτε "χωρος"...

ΕΙΜΑΣΤΕ ΑΝΑΡΧΙΚΟΙ-ΚΕΣ, και θα ειμαστε όσο θα θελουμε να καθοριζουμε εμεις οι ιδιοι-ιδιες τις ζωες-μας, ειτε σαν ατομα ειτε σαν κολλεκτιβα...

Η ΑΡΕΝΑ ΚΑΙ ΟΙ ΜΟΝΟΜΑΧΟΙ-ΤΗΣ

Η ΑΡΕΝΑ

ΚΑΙ ΟΙ ΜΟΝΟΜΑΧΟΙ ΤΗΣ

ΑΡΕΝΑ -Φυλλαδα για την αντι-εξουσιαστικη θεωρια και πληροφορηση.

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΕΚΔΟΣΗΣ: Γιωργος Χαμπαρ, Ξανθιππου 63, Χολαργος ΑΘΗΝΑ (Διευθυνση προσωρινη).

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

ΟΝΟΜΑ.....

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ.....

Εσωτερικο, 5 τευχη: 350 δρχ
Κυπρος, Ευρωπη, 450 δρχ
Αμερικη, Καναδας, \$ 6

ΕΣΩΚΛΕΙΩ δρχ.....

ΤΑΧΥΔΡΟΜΙΚΕΣ ΕΠΙΤΑΓΕΣ στην διευθυνση:

Ποστ Ρεσταντ 15501 ΧΟΛΑΡΓΟΣ

Περιοδικό "ΑΡΕΝΑ"

Γιώργος Χάμπας

Ποστ Ρεσταντ 155 01

Χολαργός - ΑΘΗΝΑ

ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΕΝΙΣΧΥΣΕΙΣ ΚΑΙ ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ στην ιδια διευθυνση.

ΕΠΙΜΕΛΕΙΑ ΕΚΔΟΣΗΣ-ΜΟΝΤΑΖ: Λεωνίδας Χρηστάκης, Νικ. Ούρανοῦ 58-ΑΘΗΝΑ 114 71, τηλ. 3630305.

Η ΑΡΕΝΑ

ΚΑΙ ΟΙ ΜΟΝΟΜΑΧΟΙ ΤΗΣ

ΤΟ ΕΞΟΦΥΛΛΟ: Λιθογραφία τοῦ Cueco, 1970.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Για μια αναρχικη οργανωση	σελ.3
Κοινωνιολατρεια και επανασταση	σελ.7
Αγορα και οικονομικος σχεδιασμος	σελ.11
Οι στρατοκρατες στην εξουσια	σελ.14
Ερυθρες Ταξιαρχιες	σελ.16
Ιαπωνια: Το κινημα ριζωνει	σελ.19
Διεθνες Αναρχικο Φεστιβαλ	σελ.19
Χιλη: Αμεση Δραση και Αυτοοργανωση	σελ.20
Αναφορα στο 6ο Συνεδριο της CNT	σελ.22
Αναρχοσυνδικαλισμος και Πολωνια	σελ.25
Μεση Ανατολη: "Ειρηνη για ολους"	σελ.29
Παλαιστινιες: Αναμεσα στον ενοπλο αγωνα και στην παραδοση	σελ.30

για μια αναρχική οργάνωση

Η άποψη πως ο Αναρχισμός κι η Οργάνωση όχι μόνο δεν αντιλέγουν μεταξύ-τους, αλλά και πως το ένα προϋποθέτει το άλλο, δεν αποτελεί πλέον παραδοξολογία.

Η παλιά αντίληψη περί Οργάνωσης, που έθετε σαν αποκλειστικό-της σκοπό την πρακτική και μόνο παρέμβαση μέσα στις αντιφάσεις της εξουσιαστικά οργανωμένης ελληνικής πραγματικότητας, άρχισε να χάνει πλέον τη σαγηνευτική-της φύση, αφού ο τρόπος αυτός παρέμβασης αποδείχτηκε ανίκανος να συγκροτήσει τον Αναρχικό Λόγο και να παρουσιάσει τον Αναρχισμό σαν αυτό που πράγματι είναι: ο μοναδικός δρόμος για την απελευθέρωση της κοινωνίας και του ατόμου απ' τα δεσμά του σύγχρονου κράτους και της πολιτικής εξουσίας.

Η συζήτηση που άρχισε εδώ και καιρό να γίνεται γύρω απ' το οργανωτικό μοντέλλο του αναρχικού χώρου —μάλλον με τρόπο απόλυτο και με γενικευμένες λύσεις— παρουσίασε άλλοτε δείγματα ενός άκρατου σκεπτικισμού κι άλλοτε δείγματα μιας ξέφρενης φούργιας.

Το κείμενο που ακολουθεί —και που χωρίζεται σε τρία μέρη:

α) μια σύντομη ανάλυση και κριτική των μέχρι τώρα προσπαθειών,
β) ένα "θεωρητικό" κείμενο γύρω απ' τη φύση "της μάζας", απαραίτητο για την οργανωτική πρόταση που ακολουθεί και γ) την πρόταση, με τίτλο "αναρχικές κολλεκτίβες"— αποτελεί μια μικρή συμβολή στη συζήτηση αυτή.

Οι σκέψεις που διατυπώνονται παρακάτω δεν πρέπει να ιδωθούν σαν ένα "οργανωτικό μανιφέστο", που επιδιώκει σώνει και καλά να γενικευθεί, αποκλείοντας και καταδικάζοντας κάθε άλλη σκέψη και πρωτοβουλία.

Η κριτική, η συμπλήρωση κι ίσως μια διαφορετική διατύπωσή-του θα αποτελούσαν και την ολοκλήρωση της προσπάθειας αυτής.

ΜΕΡΟΣ 1

ΣΥΝΤΟΜΗ ΑΝΑΛΥΣΗ ΚΑΙ ΚΡΙΤΙΚΗ

Πριν από μερικά χρόνια ήταν σχεδόν αδύνατο —και με λίγες μόνο εξαιρέσεις— να μιλούσε κανείς για συντονισμό ή οργάνωση του αναρχικού χώρου, δίχως η πράξη αυτή να μην καταδικαζόταν αυτοστιγμεί σαν "αστικό απομεινάρι μιας πρώτερης κομματικής ζωής..." Ο Αναρχισμός και η Οργάνωση ήταν δυο έννοιες εχθρικές και αντιμαχόμενες.

Κι όμως, το θέμα οργάνωσης βρίσκεται σήμερα στην ημερήσια διάταξη κι αποτελεί τον πρώτιστο προβληματισμό. Το ερώτημα βέβαια της οργάνωσης δεν βρήκε την απάντησή-του, γιατί παρότι καταφέραμε και ξεπεράσαμε το "γιατί πρέπει", δεν μπορέσαμε ακόμα να ανακαλύψουμε το "πώς θέλουμε".

Πολλοί είναι αυτοί που αναρωτιούνται, πώς περάσαμε απ' το ένα στάδιο στο άλλο. Κι εδώ θα πρέπει να δώσουμε κάποια εξήγηση.

Η αντίληψη, πως ακόμα κι ο συντονισμός ήταν κάτι που ερχόταν σε άμεση αντίθεση με τις "αναρχικές ιδέες" και πως καταπατούσε την αυτονομία του ατόμου, δεν ήταν ένα γεγονός ανεξήγητο: ο Αναρχισμός στα πρώτα χρόνια της μεταπολίτευσης ήθελε να φαίνεται απλά σα μια αντί-δράση, σαν μια αυθόρμητη απόρριψη κάθε οργανωτικού σχήματος. Κι αυτό, όχι γιατί πολλοί αναρχικοί πάσχιζαν τότε να προστατέψουν τις ιδέες-τους από επικίνδυνες επιμικτικές τάσεις, αλλά μάλλον γιατί είχαν αποχωρήσει λίγο χρόνο πριν από αυταρχικές, μαρξιστικές οργανώσεις και δεν ήθελαν σε καμιά περίπτωση να ξαναγυρίσουν... στον τόπο του εγκλήματος: στο οργανωτικό μοντέλλο του "κόμματος" ή του "μου-λισμού".

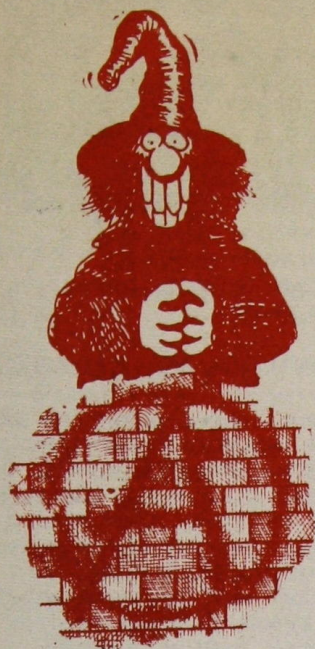
Το πλησίασμα των αναρχικών ιδεών σήμαινε γι' αυτούς σε πρώτη φάση μια απόρριψη και μια αντίδραση στις ντιρεκτίβες και την ηθική του πολιτικού γραφείου, στους κουβάδες της καθημερινής αφισσοκόλησης και στις ντουνοτύκες της πολιτικής αγκιτάτας...

Παρότι είχε έτσι εγκλωβιστεί ο χώρος σε ένα "αντί-θετικό" σχήμα, δίχως να προβληματίζεται καν για την αναζήτηση της "θέσης", για έναν δηλαδή νέο δρόμο, η στάση αυτή την περίοδο εκείνη απέναντι στον κομματικό και κρατικό μηχανισμό ήταν αρκετά λογική, κι αν θέλετε ως ένα βαθμό "θετική".

Ο χώρος δεν ήταν έτοιμος τα χρόνια εκείνα να δεχτεί ένα οργανωτικό μοντέλλο —ούτε καν αυτό της ελευθεριακής, αντιαυταρχικής οργάνωσης. Δεν μπορούσε να αναγνωρίσει την αναγκαιότητα της οργανωτικής δόμησης του χώρου, αφού δεν είχε ακόμα καμιά σχετική εμπειρία.

Ο σημερινός ελευθεριακός χώρος έχει αποκτήσει αυτές τις εμπειρίες, συλλογικά ή ατομικά. Η ίδια η δομή-του έχει κι αυτή αλλιάξει. Δεν αποτελείται μόνο από νέους, μαθητές ή φοιτητές. Μπορούμε τώρα να του καταλογίσουμε άτομα από οικοδόμους μέχρι υπαλλήλους, από μαθητές μέχρι καθηγητές, από φοιτητές μέχρι ΕΔΠίτες. Υπάλληλοι και λουφαδόροι της εργασιακής πειθαρχίας αναζητούν εναγώνια την εναλλακτική λύση.

ΜΗΠΩΣ ΗΡΘΕ Η ΩΡΑ;

Οι λόγοι που οδήγησαν στο αναποδογύρισμα της αντίληψης πάνω στο θέμα της οργάνωσης, είναι βασικά δύο:

Πρώτ' απ' όλα, η κρατική καταστολή είχε αρχίσει από ένα στάδιο και μετά να πέρνει μεγάλες κι επικίνδυνες για την ίδια την ύπαρξη του χώρου διαστάσεις. Το κράτος, μαζί μ' όλους τους κομματικούς μηχανισμούς-του, δεξιούς κι αριστερούς, εύρισκε ή δημιουργούσε συνέχεια αφορμές για να προβοκάρει και να δυσφημεί το χώρο απ' τη μια, και να χρησιμοποιεί ωμή βία —όποτε το έκρινε αναγκαίο— απ' την άλλη.

Μπροστά σ' αυτό το καλοσχεδιασμένο μέτωπο τρομοκρατίας, πολλά άτομα έμειναν σχεδόν αβοήθητα και ακάλυπτα, με αποτέλεσμα πολλοί σύντροφοι και συντρόφισες να καταλήγουν στη φυλακή —δίχως να μπορούμε εμείς να γενικεύσουμε την αντίδρασή-μας, ακόμα και τότε που τα δικαστήρια τους καταδίκάζαν χωρίς να μπορούν να αποδείξουν την "ενοχή-τους".

Η αντιμετώπιση μιας τέτοιας κατάστασης απαιτούσε εντατική δουλειά κι επίμονη αγκιτάτσια, κάτι που έφερνε στο προσκήνιο την ιδέα της οργάνωσης, κάτω πλέον από νέες συνθήκες.

Μιά άλλη, κατά δεύτερον, και πιο πικρή απ' την πρώτη εμπειρία, ήταν το γεγονός πως ο χώρος των αναρχικών αποδυναμώνονταν πολύ περισσότερο απ' τις εσωτερικές αδυναμίες-του, παρά από τις επιθέσεις του κράτους και της δικαιοσύνης-του. Ας δούμε τα πράγματα καθαρά: Αν και ο αριθμός των ελευθεριακών και αναρχικών ατόμων αυξάνονταν από το '74 και δώθε συνεχώς —κάτι που θα μπορούσε να είχε γεννήσει ένα αναρχικό κίνημα—, ο μεγάλος αυτός αριθμός ατόμων δεν κατάφερε να παίξει κάποιο σημαντικό ρόλο μέσα στο κοινωνικό προτσές, σαν άτομο ή σαν συλλογική, και πολλές φορές ούτε καν να συγκροτήσει και να προπαγανδίσει επαρκώς τον Αναρχικό Λόγο που ευαγγελίζονταν.

Και κάτι ακόμα χειρότερο: οι λιγοστές αναρχικές ομάδες-παρέες που δημιουργήθηκαν, καταπιείστηκαν πολύ

περισσότερο με το πρόβλημα της εσωτερικής συνοχής και επιβίωσής-τους, παρά με το πρόβλημα της κοινωνικής κριτικής και της αντιεξουσιαστικής έρευνας. Ο κύκλος της ολιγόχρονης διάρκειας ύπαρξης κάποιας ομάδας, από την σύσταση μέχρι τη διάλυσή-της, διαγράφονταν διαρκώς "κατ' εικόνα και ομοίωση" κάποιας άλλης προγενέστερης, αφού όλες συναντούσαν και σκόνταφταν στα ίδια προβλήματα. Κάθε νέα, εμβριακή προσπάθεια αρνιόταν την πάλι για έναν κριτικό-επιστημονικό Αναρχισμό, και πέρναγε μονομιάς στην άκριτη δράση και στο αναπόφευκτο στάδιο μιας τέτοιας τακτικής: στον πεσοπισμό και τη απογοήτευση.

Το δεύτερο αυτό γεγονός, η ανάγκη δηλαδή για κάποια ανταλλαγή απόψεων και συντονισμό της πάλης των ατόμων που δούλευαν σ' αυτές τις ομάδες, έφερε κι αυτό ξανά στο προσκήνιο το πρόβλημα της οργάνωσης, και το έκανε θέμα συζήτησης και επιτακτικής ανάγκης.

Εν ολίγοις: Η συνειδητοποίηση της αναγκαιότητας ενός κάποιου οργανωτικού σχήματος, έξω απ' τα παλιά πρότυπα, έχει γενικευθεί και ωριμάσει. Οι ελευθεριακές ιδέες, συνειδητά ή ασυνειδητά, κερδίζουν συνεχώς έδαφος. Τα μαρξιστο-λενινιστικά βαμπίρ κλείνουν ήδη τις θέσεις-τους στο ιστορικό μουσείο που έφτιαξε ειδικά γι' αυτούς και κάθε όμοιό-τους η "κυβέρνηση της αλλαγής".

Δεν νομίζετε πως είναι πια καιρός να μετατρέψουμε τις ελευθεριακές ιδέες σε Αναρχικό Λόγο και Πράξη;

ΜΕΡΟΣ II: "ΤΟ ΠΛΑΙΣΙΟ"
Η ΜΑΖΑ ΣΑΝ ΜΗΧΑΝΙΣΜΟΣ
ΤΗΣ ΕΞΟΥΣΙΑΣ

II.1

Οι αναρχικοί πρέπει να δείξουν ότι είναι το αντικατόπτρισμα μιας μελλοντικής τάξης, κι όχι του δοσμένου κόσμου που αποτελεί η παραδοσιακή αριστερά.

Μια τέτοια προοπτική απαιτεί δυο πράγματα: την ανάλυση-ερμηνεία κατά πρώτον του δοσμένου κόσμου, και την αναζήτηση-ανακάλυψη κατά δεύτερον του σπέρματος μιας μελλοντικής τάξης.

Εάν έχουμε πράγματι τη διάθεση να ερμηνεύσουμε τη σύγχρονη πραγματικότητα και τη δόμηση της πολιτικής εξουσίας του σήμερα, πρέπει να εξετάσουμε κατ' αρχάς ένα φαινόμενο καθοριστικό για την αναπαραγωγή και την διαίωξη της εκμετάλλευσης και της υποταγής του ατόμου στο σύγχρονο κράτος: την μαζικοποίησή-του, τόσο σαν καταναλωτικό όσο και σαν ον που παλεύει για την απελευθέρωσή-του.

II.2

Η πρακτική δραστηριότητα του ατόμου (παραγωγή, κατανάλωση, πολιτική κλπ.), όπως η φύση και τα αντικείμενα που το περιβάλλουν, αποτελεί μέρος του εξωτερικού-του κόσμου· ενός κόσμου που έχει οργανωθεί και ελέγχεται σήμερα κατ' αποκλειστικότητα από τα μονοπώλια του πνεύματος και της υλικής παραγωγής.

Το αποτελεσματικότερο μέσο που χρησιμοποίησε το σύγχρονο κράτος για την μεταμόρφωση του ατόμου σε άβουλο και άμορφο μηχανισμό ήταν η κατανάλωση. Πώς το πέτυχε; Με την μεταμόρφωση του ατόμου σε άτομο-μάζα.

Από τη στιγμή που η κατανάλωση πέρασε στα χέρια των μεγάλων μονοπωλίων κι άρχισαν οι νόμοι-της να καθορίζονται απ' τη μαζική παραγωγή, το άτομο έχασε τις ιδιαιτερότητές-του και απόκτησε νέες ιδιότητες.

Η "συλλογική ψυχή" του ατόμου, προϊόν της ένταξής-του στην κοινωνία, έπαψε να καθορίζεται απ' αυτό το ίδιο και να αποτελεί πράξη μιας κάποιας ελεύθερης εκλογής και αυτοβουλής δραστηριότητας. Τα μηνύματα που άρχισε να δέχεται σαν άτομο-μάζα απ' τον εξωτερικό κόσμο —στον οποίο είχε υποταγή τόσο σαν συνείδηση όσο και σαν δραστηριότητα— ήταν μηνύματα απάτης και αλλοτροίωσης.

Νέοι τρόποι σκέψης άρχισαν να καθορίζουν ασυνείδητα την καθημερινή-του συμπεριφορά. Το άτομο-μάζα έχασε την συνειδητή συμπεριφορά-του κι άρχισε να κυριαρχείται απ' την ασυνείδητη. Ο προσανατολισμός των σκέψεων και των συναισθημάτων-του ακολούθησε μια προκαθορισμένη κατεύθυνση, αποτέλεσμα της υποβολής και της μετάδοσης μηνυμάτων απ' τα μέσα μαζικής ενημέρωσης. Άρχισε να σκέφτεται με εικόνες, που προκαλούνται συνειρμικά ή μια απ' την άλλη, δίχως να τις κρίνει με κάποια λογική αρχή για το αν συμφωνούν με την πραγματικότητα.

Η εξουσία πέτυχε μέσα απ' την μαζική κατανάλωση να ταυτίσει τις επιθυμίες του ατόμου με τις επιθυμίες της δικής-της, και να το μεταφέρει μέσα από ποικίλες διαδικασίες σε μία κατάσταση πλήρους απώλειας της συνειδητής-του προσωπικότητας, κάνοντάς-το να υπακούει στις διαταγές-της και να ενεργεί και να σκέφτεται με τρόπο που έρχονταν σε άμεση αντίθεση με την φύση του και τον χαρακτήρα-του. Το άτομο δεν ήταν πια ο εαυτός-του.

Το ερώτημα που προκύπτει απ' όλα αυτά είναι: Μπορεί λοιπόν το άτομο να ξεφύγει απ' τις εξουσιαστικές παραστάσεις που του δημιουργεί ο εξωτερικός-του κόσμος, έχοντας σαν κινητήριο μοχλό την συνείδησή-του;

Οι απόψεις εδώ των αναρχικών και των μαρξιστών διαχωρίζονται σαφώς μεταξύ-τους. Θα αναφέρω στο κείμενο που ακολουθεί κι αυτές των δεύτερων μπας και καταλάβουν μερικοί τι διάολο επανάσταση ευαγγελίζονται...

II.3

Ο Μαρξ απέδειξε πως η πρακτική δραστηριότητα όλων των ανθρώπινων όντων, που είναι γνωστή σαν Κοινωνικό Είναι, υπάρχει ανεξάρτητα απ' αυτά και καθορίζει την κοινωνική-τους συνείδηση.

Η διαπίστωση αυτή, θεμελιώδης αρχή της μαρξιστικής ιδεολογίας, μπορεί να θεωρηθεί σωστή αν δεν την τοποθετήσουμε στην σφαίρα του απόλυτου: ότι δηλαδή η κοινωνική συνείδηση του ατόμου αποτελεί αποκλειστικά αντανάκλαση του εξωτερικού-του κόσμου, αλλά δεχτούμε πως καθορίζεται σε μεγάλο βαθμό

απ' αυτόν, διατηρώντας όμως παράλληλα το στοιχείο της αυτονομίας και του υποκειμενισμού.

Ο Ν. Λένιν στο βιβλίο-του "Τι είναι οι Φίλοι του Λαού" (Εκδόσεις Θεμέλιο, σελ. 15) τονίζει κατά τρόπο απόλυτο, ότι "... η πορεία των ιδεών εξαρτάται απ' την πορεία των πραγμάτων". Μια τέτοια διαπίστωση, όσο κι αν φαίνεται σωστή, μπορεί να οδηγήσει σε επικίνδυνα και λανθασμένα συμπεράσματα.

Ο σύντροφος Μ. Μπούκτιν, αναφερόμενος στον τρόπο ανάπτυξης της συνείδησης, κατανόησε πολύ σωστά τις πολιτικές και κοινωνικές προεκτάσεις των παραπάνω θέσεων και τόνισε κατηγορηματικά: "... δεν είναι αρκετό να πούμε ότι η συνείδηση ακολουθεί το Είναι. Το να αντιμετωπίζουμε την ανάπτυξη της συνείδησης απλώς σαν υποκειμενική αντανάκλαση της ανάπτυξης της υλικής παραγωγής, το να λέμε όπως ο ύστερος Μαρξ, ότι η ηθική, η θρησκεία κι η φιλοσοφία αποτελούν τις "ιδεολογικές αντανάκλασεις και τους απόηχους" της πραγματικότητας, κι ότι "δεν έχουν ιστορία ούτε ανάπτυξη" από μόνες-τους, είναι σαν να ρυθμίζεις την διαμόρφωση της ιδεολογίας και να αρνιέσαι έτσι στη συνείδηση οποιαδήποτε αυθεντική βάση για να ξεπεράσει τον κόσμο όπως είναι δοσμένος. Εδώ και η ίδια η κομμουνιστική συνείδηση γίνεται ένας "απόηχος" της πραγματικότητας". (Μ. Μπούκτιν, Αυθορμητισμός και Οργάνωση, σελ. 19, Εκδόσεις ΕΛ. Τύπος).

Οι διαπιστώσεις αυτές του μαρξισμού, αν ιδωθούν κατ' απόλυτο τρόπο σαν μέθοδος ερμηνείας της σύγχρονης πραγματικότητας, θα μας οδηγήσουν στο λαθεμένο συμπέρασμα, πως η κοινωνική συνείδηση του ατόμου δεν θα μπορέσει ποτέ να ξεπεράσει και να αυτονομηθεί απ' την συνείδηση των πολυεθνικών όσο διάστημα θα συνεχίζουν αυτές να υπάρχουν... Η συνείδηση δηλαδή του ατόμου θα είναι αποκλειστικά η συνείδηση που θα του καλλιεργεί η IBM.

Οι αντιλήψεις αυτές οδήγησαν τους μαρξιστές σε τέτοιο βαθμό παράνοιας, ώστε να θεωρούν πως το υποκείμενο της επανάστασης δεν είναι ο εργάτης με την αυτοσυνείδηση, αλλά ο εργάτης ο υποταγμένος στις εργοστασιακές σχέσεις εξουσίας και στην καταναγκαστική πειθαρχία των αφεντικών.

Η απόρριψη της αυτονομίας της συνείδησης και οι τάσεις ενσωμάτωσης των μαρξιστών μέσα στις δομές της πολιτικής εξουσίας και του καπιταλιστικού συστήματος, οδήγησαν τα κόμματα-τους στις αισχρότερες συμμαχίες με την αστική και φιλελεύθερη τάξη, και στον εκφυλισμό-τους σαν τους δήθεν μηχανισμούς της ανατροπής του καπιταλισμού.

Τα καλοπιάσματα στον εργάτη-μάζα και η θεοποίηση της υποτακτικής ηθικής-του, μετέτρεψαν την ιδεολογία του μαρξισμού σε κυρίαρχη ιδεολογία της εργατικής τάξης σε μια περίοδο που το εργατικό κίνημα είχε χτυπηθεί ανεπανόρθωτα και βάδιζε πλέον στο δρόμο του ρεφορμισμού και της μικροαστικής τακτοποίησης. Οι αναρχικοί κι οι οργανώσεις-τους έχασαν τις προσπάθειες που διέθεταν στο μαζικό κίνημα, ακριβώς γιατί μια μαζική οργάνωση δεν θα μπορούσε να ήταν πια επαναστατική σε μια περίοδο που δεν ήταν ώριμη για την κοινωνική επανάσταση. Ο Αναρχισμός ήταν η προσωποποίηση της επανάστασης και υποχώρησε την ίδια στιγμή που χάνονταν κι εκείνη απ' τις συνειδήσεις του κόσμου.

II. 4

Ο σημερινός δρόμος της απελευθέρωσης δεν ακολουθεί πια την παλιά πορεία της μαζικής πολιτικής, γιατί μαζική πολιτική σημαίνει σήμερα: πολιτική των μονοπωλίων. Η τεχνητή μάζα που δημιούργησαν η IBM και η Κόκα-Κόλα ελέγχεται μόνο απ' αυτές και λειτουργεί σύμφωνα με τους νόμους που αυτές θέσπισαν.

Κάθε προσπάθεια οικειοποίησης της μάζας σαν μάζα είναι μοιραίο ν' αποτύχει. Για να απελευθερωθεί η μάζα πρέπει πρώτα να αρνηθεί τον εαυτό-της: πρέπει να πάψει να είναι μάζα.

Ο μαρξισμός απέτυχε ακριβώς γιατί απόσκοπούσε να απελευθερώσει τη μάζα "απ' τα μέσα". Πίστευε πως θα μπορούσε να λειτουργήσει για "εσωτερική-του χρήση". Τα αποτελέσματα αυτής της ταχτικής ήταν είτε η αναπόφευκτη οικειοποίηση της μαζικής πολιτικής σε επίπεδο εξουσίας (χώρες υπαρκτού σοσιαλισμού), είτε η σύναψη προδοτικών για το εργατικό κίνημα συμμαχιών (πολιτική Λαϊκών Μετώπων).

Όπως δεν μπορούμε να χρησιμοποιήσουμε το κράτος για την απελευθέρωση της κοινωνίας και του ατόμου απ' αυτό, άλλο τόσο δεν μπορούμε να ασκήσουμε μια "πολιτική μάζας" για την απελευθέρωσή-της. "... ο σκοπός-μας δεν πρέπει να 'ναι η δημιουργία ενός μαζικού κινήματος, αλλά μιας ταξικής συνείδησης... Η ταξική συνείδηση δεν είναι ταξική προκατάληψη. Η τάξη έχει συνείδηση του κοινωνικού-της Είναι, γιατί επιδιώκει να οργανωθεί. Η μάζα δεν έχει συνείδηση του κοινωνικού-της Είναι, γιατί οργανώνεται απ' την Κόκα-Κόλα και την IBM. Το ηθικό δίδαγμα της Ιστορίας είναι: Η μάζα είναι μάζα, γιατί οργανώνεται σαν τέτοια. Μην ξεγελιάτε απ' τη μάρκα-της

(σκέψου "προλεταριακή μάζα"). Η μάζα είναι πάντα η ίδια. (Κ. Γουώρντ, Αυθορμητισμός και Οργάνωση, σελ. 39. Η υπογράμμιση και η επεξήγηση είναι δικές-μου.)

Τα μονοπώλια που κυριαρχούν σήμερα στην Αγορά, εκπροσωπούνται στην πολιτική απ' την μονοπωλιακή φύση των κομμάτων: Τα πολιτικά κόμματα αποτελούν την πλουραλιστική μορφή ενός ενιαίου (μονοπωλιακού) κόμματος —πλουραλιστική στη μέθοδο και τον τρόπο κυριαρχίας πάνω στην κοινωνία, ενιαία σαν φορέας της απόλυτης εξουσίας πάνω στον πληθυσμό.

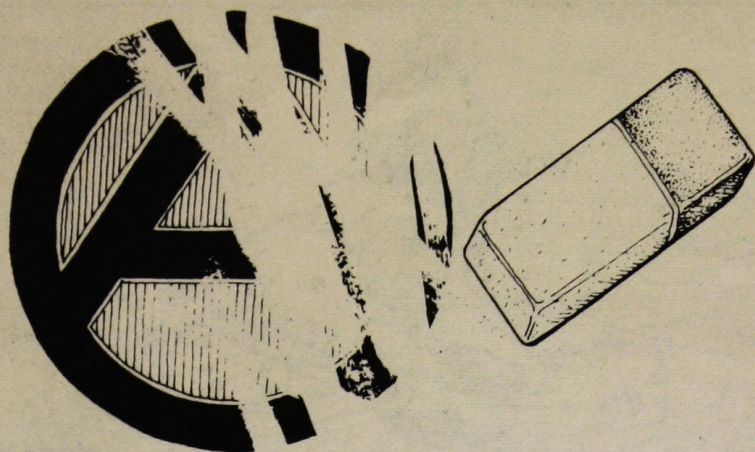
Η μονοπωλιακή διεύθυνση της κοινωνίας, σύμφωνα με τις θεωρίες των ετατιστών —αναγνώριση στο κράτος τον μοναδικό εκπρόσωπο της "κοινωνικής ειρήνης και συνοχής", και αποδοχή-του σαν την αποστασιοποιημένη θέσμιση της κοινωνίας, που φαντάζει όχι σαν όργανο κυριαρχίας, αλλά σαν "λαϊκή υπόθεση"—δεν είναι κάτι που μπορεί να αναθεματιστεί από μεριάς-μας με ηρωική κίνηση μιας βεντάλιας. Το ανάθεμα των αναρχικών δεν πρέπει να παραμείνει άλλο ιδεολογία: απαιτείται πλέον μια ανάλυση που θα ξεπεράσει την απλή παρατήρηση των γεγονότων και την αυθόρμητη και συναισθηματική απόρριψη των σύγχρονων εξουσιαστικών δομών.

Αν δεχτούμε πως το σημερινό συνταγματικό (και γι' αυτό μονοπωλιακό) κράτος, στηρίζεται τόσο οικονομικά όσο και πολιτικά πάνω στην τεχνητή και καθοδηγούμενη ύπαρξη της μάζας, τότε χρέος-μας είναι να αντιπαραθέσουμε ένα άλλο οργανωτικό σχήμα και μια άλλη πολιτική σαν φορέα της ανατροπής-του: Ένα σχήμα αντι-μάζα και μια πολιτική πρώτου προσώπου.

ΜΕΡΟΣ III: Η ΠΡΟΤΑΣΗ

ΑΝΑΡΧΙΚΕΣ ΚΟΛΛΕΚΤΙΒΕΣ ΜΙΑ ΑΠΟΠΕΙΡΑ ΕΝΟΠΙΩΣΗΣ ΤΗΣ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗΣ ΖΩΗΣ ΚΑΙ ΘΡΥΜΜΑΤΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΜΑΖΑΣ

Μπορεί να είμαστε για αυτούς που ορίζουν τη μοίρα της κοινωνίας σήμερα, ό,τι τα αφρισμένα κύματα για την πλατειά επιφάνεια της θάλασσας, είμαστε όμως ΕΚΕΙΝΟΙ που θα κομρσέψουν τους θυσσαυρούς ενός καινούργιου πολιτισμού, που 'ρχεται τώρα κατά πάνω-μας με φτερωτά καράβια. Κι είμαστε οι μόνοι που το ξέρουμε, γιατί το κύμα ορθώνεται πιο ψηλά απ' αυτούς, κι ας είναι στιγμιαίο...

I.

ΤΙ ΕΙΝΑΙ Η ΚΟΛΛΕΚΤΙΒΑ

Ο όρος "κολλεκτίβα" δεν σημαίνει απαραίτητα έναν κοινοβιακό τρόπο ζωής. Μια κολλεκτίβα μπορεί να σχηματιστεί "... όταν κάποιοι άνθρωποι δουν πως δεν έχουν μόνο σαν ενοποιό στοιχείο-τους μια συγκεκριμένη πολιτική, αλλά και πως συμφωνούν πάνω στη μέθοδο πάλης." (Κ. Γουώρντ, Αυθορμητισμός και Οργάνωση, σελ. 40, Εκδόσεις Ελεύθερος Τύπος).

Η κολλεκτίβα αντιτάσσεται σ' όλες τις ιεραρχικές μορφές οργάνωσης, και στοχεύει στην ανοικοδόμηση μιας αταξικής, αντιεξουσιαστικής κοινωνίας. Λειτουργεί σαν καταλύτης μέσα στις κοινωνικές καταστάσεις, αναλύοντας τις αντιφάσεις-τους και συνθέτοντας τη θεωρία-της. Παλεύει για την αποδέσμευση της κοινωνικής συνειδησης του ατόμου-μάζα από τον εξωτερικό-του κόσμο, και συμβάλλει με τον τρόπο αυτό στην αυτονομήσή-της: στην αυτοσυνείδηση του επαναστάτη.

Η κολλεκτίβα δεν αποτελεί πρωτοπορία, αλλά αντίθετα μια πρωτοβουλία που έχει σαν σκοπό να ανακαλύψει και όχι να δημιουργήσει το κίνημα και τις αιτίες-του. Αντιτίθεται στη μάζα, γιατί είναι αντι-μάζα. Η μορφή-της καθορίζεται από τις πρακτικές δραστηριότητες που αναλαμβάνει.

Η κολλεκτίβα, σαν μέρος του εξωτερικού κόσμου των ατόμων που την συνθέτουν, καθορίζεται άμεσα από αυτά, και τους προσφέρει ερεθίσματα τέτοια, ώστε να μπορούν να αντιμετωπίσουν την φθορά της καθημερινής ζωής.

Η κολλεκτίβα είναι το σχολείο του Νέου Διαφωτισμού...

II.

Η ΑΝΑΓΚΑΙΟΤΗΤΑ ΤΗΣ ΘΕΩΡΙΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΝΑΛΥΣΗΣ

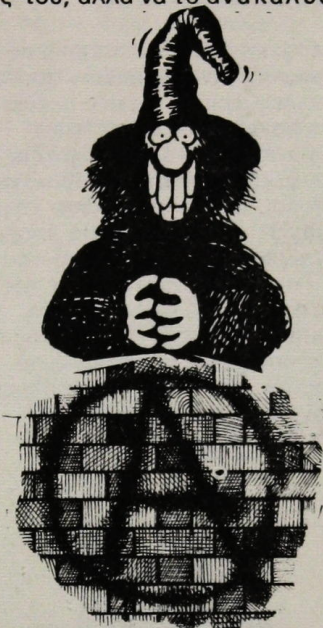
"Δεν μπορεί να υπάρξει επανάσταση δίχως επαναστατική θεωρία, ούτε και στρατηγική δίχως ανάλυση". (ο.π.π., σελ. 49).

Ο εξωτερικός κόσμος του ατόμου δεν μπορεί να εξισωθεί με τα προσωπικά αισθήματα και τις παραστάσεις που έχει το άτομο για αυτόν, γιατί και τα δύο αυτά στοιχεία είναι προϊόντα είτε της άμεσης επιρροής του δοσμένου κόσμου πάνω-του, είτε προϊόντα μιας αυθόρμητης αμφισβήτησης και αρνητικής στάσης.

Οι κολλεκτίβες θα πρέπει να γνωρίσουν τον αντι-κειμενικό κόσμο μέσα από ένα προτάς της γνώσης: την δομική ανάλυση της εξωτερικής πραγματικότητας. Ερμηνεύοντας τις πραγματικές λειτουργίες του κόσμου αυτού, θα ανακαλύψουν τα σύγχρονα αίτια της καταπίεσης και της αλλοτρίωσης του ατόμου και θα μπορέσουν να αποφύγουν τις λανθασμένες μεθόδους πάλης που βασίζονται στον προσωπικό κόσμο της

οργής και της επιφανειακής απόρριψης.

Αυτό που πρέπει να απασχολεί κάθε επαναστάτη/τρια, δεν είναι το "ΠΩΣ θα κάνει την επανάσταση", αλλά το "ΓΙΑΤΙ" της επανάστασης. Κατά συνέπεια, σκοπός της ανάλυσης δεν είναι τόσο η διαμόρφωση ενός προγράμματος δράσης αλλά πολύ περισσότερο η ερμηνεία της σύγχρονης πραγματικότητας. Η κολλεκτίβα δεν έχει σαν σκοπό να δημιουργήσει το κίνημα και τις αιτίες-του, αλλά να το ανακαλύψει.

Η επαναστατική θεωρία θα προκύψει από την σύνθεση των αποτελεσμάτων της ανάλυσης, μέσα από την κριτική παρατήρηση, την εμπειρική επαλήθευση και την λογική ταξινόμηση των στοιχείων-της. Η απελευθέρωση βέβαια της σκέψης, δεν μπορεί να προέλθει από μια επιστημονική θεωρία που οικοδομείται πάνω σε μια συνείδηση που αποτελεί απλή αντανάκλαση του εξωτερικού (εξουσιαστικού) κόσμου, και που για το λόγο αυτό θα αποτελεί εξωτερικό καταναγκασμό και επιβεβλημένο περιορισμό. Η απελευθέρωση της σκέψης θα προκύψει μόνο από μια θεωρία, που θα έχει απελευθερωθεί από τα δεσμά της κυριαρχίας και θα 'χει περάσει στην σφαίρα του αυθόρμητου, της εσωτερικής τάξης. Κι αυτό, γιατί θα έχει οικοδομηθεί πάνω στην αυτοσυνείδηση: την αυτόνομη συνείδηση του επαναστάτη.

Η ανάλυση, που καθορίζει τον τρόπο σκέψης του ατόμου, είναι το πρώτο βήμα για τη συνειδητή δραστηριότητά-του.

"... Μέρος του προβλήματος, ότι δεν ξέρουμε τι να κάνουμε, αποκαλύπτεται στην άγνοιά-μας του ποιοι είμαστε..." (ο.π.π., σελ. 51). Επειδή ο επαναστατικός ρόλος της θεωρίας δεν μπορεί να εξισωθεί με την επαναστατική οργή του ατόμου, η ανάλυση της σύγχρονης πραγματικότητας θα είναι το στοιχείο εκείνο που θα καθορίσει το ποιοι είμαστε και τι τακτική θα ακολουθήσουμε.

Η κολλεκτίβα θα καθοδηγήσει με τη θεωρία την πράξη-της, και θα καταστρέψει τις σχέσεις εξουσίας του δοσμένου κόσμου.

III.

Η ΚΟΛΛΕΚΤΙΒΑ ΣΑΝ ΜΕΡΟΣ ΤΟΥ ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ ΚΟΣΜΟΥ. ΔΟΜΗ ΚΑΙ ΛΕΙΤΟΥΡΓΙΑ.

Η κολλεκτίβα, όντας προϊόν της πρακτικής δραστηριότητας του ατόμου, ανήκει κι αυτή στον εξωτερικό-του κόσμο. Σαν μέρος του κόσμου αυτού θα έπρεπε, όπως συμβαίνει μ' όλους τους άλλους θεσμούς, να κυριαρχεί πάνω στο άτομο, να το καθοδηγεί και να το εξουσιάζει. ("Το κόμμα του προλεταριάτου", όπως ορίζεται και θεσπίζεται από τους μαρξιστές, έχει ακριβώς αυτές τις ιδιότητες: καθοδηγεί —σαν μέρος του εξωτερικού κόσμου— το άτομο και τη μάζα.)

Η κολλεκτίβα είναι το μοναδικό ανθρώπινο δημιούργημα, που ωφείλει την ύπαρξή-του αποκλειστικά στη θέληση των ατόμων που το συνθέτουν, καθώς και ο μοναδικός θεσμός μέσα στην ετατιστικά (κρατιστικά/εξουσιαστικά) οργανωμένη κοινωνία, που καθορίζεται από την αυτοσυνείδηση και την αυτοβουλία των ιδίων των "μελών"-της. Η κολλεκτίβα δεν καθοδηγεί σαν μέρος του εξωτερικού κόσμου, αλλά ορίζεται σαν δημιούργημα της απελευθερωτικής πάλης του ατόμου.

Η δομή-της έρχεται σε άμεση ρήξη με τον ετατιστικό περίγυρο, και η μοναδικότητα της ύπαρξής-της έγκειται σ' αυτό ακριβώς το στοιχείο-της. Πολεμάει τη μάζα και το κράτος όχι σαν μάζα ή μαζικό κίνημα, αλλά σαν ΤΑΞΗ με αυτοσυνείδηση και δική-της επαναστατική ψυχολογία.

III.1

Η κολλεκτίβα πρέπει να 'ναι ολιγάριθμη, γιατί η σωστή λειτουργία-της προϋποθέτει υπαρκτά σχέσεις και άμεση επαφή των ατόμων που την συνθέτουν. Σαν προϊόν της συλλογικής πρακτικής δραστηριότητας και θέλησης των ατόμων-της, θα πρέπει να δίνει μηνύματα αντιστρόφως ανάλογα εκείνων των μέσων μαζικής ενημέρωσης.

Η ολιγάριθμη μορφή-της θα οδηγήσει στην αυτοσυνείδηση, που σαν μέθοδος εξατομίκευσης του ατόμου-μάζα, θα το βοηθήσει να μεταμορφωθεί σε συνειδητό ον, τέτοιο που να μπορεί να πάρει στα χέρια-του τον άμεσο έλεγχο της προσωπικής-του ζωής και του εξωτερικού-του κόσμου.

Όταν ο αριθμός των μελών-της αυξηθεί, πρωταρχικός σκοπός θα πρέπει να 'ναι η δημιουργία μιας δεύτερης κολλεκτίβας, απόλυτα αυτόνομης από την πρώτη. "... η διαφορά ανάμεσα στην επέκταση και την αναπαραγωγή είναι ότι η διαφορά ανάμεσα στην πρόσθεση και τον πολλαπλασιασμό. Η πρώτη στηρίζει τη δύναμή-της στους αριθμούς, ενώ η δεύτερη στις σχέσεις ανάμεσα στους ανθρώπους..." (ο.π.π., σελ. 42).

III.2

Η διάρκεια ύπαρξης της κολλεκτίβας πρέπει να καθορίζεται από το έργο που εκτελεί και παράγει. Η φύση-της πρέπει να είναι λειτουργική. Όταν πάψει να είναι τέτοια, η κολλεκτίβα θα πρέπει να διαλυθεί. Οι δικαιολογίες περί "αναγκαιότητας ύπαρξης" οδηγούν σε παρασιτικές και γραφειοκρατικές σχέσεις.

III.3

Οι οργανωτικές δομές-της πρέπει να καθορίζονται από το έργο που εκτελεί. Μια "Κολλεκτίβα Αντιεξουσιαστικής Έρευνας" είναι φυσικό να λειτουργεί διαφορετικά από κάποια άλλη που ασχολείται με ένα θέμα πρακτικής υφής.

κοινωνιολατρεία και επανάσταση

Ο PAUL GOODMAN, ιουδαϊκής καταγωγής και γεννημένος το 1911 στην Νέα Υόρκη, θεωρείται ένας απ' τους σημαντικότερους εκπροσώπους του βορειοαμερικανικού αναρχισμού. Το κείμενο που δημοσιεύουμε είναι αποσπασμα από το βιβλίο-του "ΤΟ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΜΑΝΙΦΕΣΤΟ", που γραφτηκε το 1945 και που το 1960 έγινε το Μανιφέστο της εξεγερμένης αμερικανικής νεολαίας. Το μοναδικό κείμενο-του, απ' ο,τι γνωρίζουμε, που έχει μεταφραστεί στα ελληνικά, είναι αυτό που περιέχεται στο βιβλιαράκι των "αυτονομών εκδόσεων" με τον τίτλο: "Εκπαιδευτικός ζουρλομανδύας ή σχολεία του δρόμου;" Η μεταφράση του κειμένου που παραθετούμε έγινε απ' την Κατερίνα Παπαθανασίου. Πηγή το βιβλίο "Staatlichkeitswahn" των εκδόσεων "Büchse der Pandora".

Η ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΗ ΠΛΑΝΗ ΓΙΑ ΤΗ ΔΥΝΑΜΙΚΗ ΤΗΣ ΕΠΑΝΑΣΤΑΣΗΣ

Συμφώνα με τον Μαρξ και τον Ενγκελς η προοπτική για τη σοσιαλιστική επανάσταση ξεπηδάει μέσα απ' τη διαλεκτική δυο καταστάσεων:

α) την πνευματική αποξένωση του προλεταριάτου απ' την αρχική ψύξη

του ανθρώπου, απ' την παραγωγή και απ' τη φυσική μορφή της συνδιαλλαγής ανάμεσα στα μέλη της κοινωνίας, μέσα απ' τον αμετρο καταμερισμό εργασίας και τις καπιταλιστικές σχέσεις παραγωγής και,

β) την κτηνωδή και αβασταχτή εξαθλίωση που προκαλούν η τάση για αύξηση του ποσοστού κερδών και οι καπιταλιστικές κρίσεις.

Θα προσπαθήσω να αναφερθώ πιο

λεπτομερείς πάνω στα σημεία αυτά:

α) Για τον Μαρξ και τον Ενγκελς, το ιδιαίτερο χαρακτηριστικό του ανθρώπου είναι η ικανότητά-του να παράγει αγαθά και να κάνει χρήση, στη σφαίρα της παραγωγής, της αμοιβαίας βοήθειας.

Ο κατάμερισμος, όμως, της εργασίας και η καπιταλιστική χρήση της τεχνολογίας απανθρωπίζει την παραγωγή: το άτομο παράγει μόνο ένα τμήμα του εμπορεύματος, που προκειται να πουληθεί σε μια μακρινή αγορά, και πραγματώνει μόνο ένα ελάχιστο μέρος των ανθρωπινών δυνατοτήτων-του, αφού επαναλαμβάνει σε μονιμή βάση την ίδια αυτοματοποιημένη κίνηση.

Οι συνθήκες εξαλλου του ανταγωνισμού και της μισθωτής σκλαβιάς απομονώνουν τους ανθρώπους και κατ'εξοχήν την αμοιβαιότητα, την οικογενειακή ζωή και την φιλία. Δεν υπάρχουν, λοιπόν, καπιταλιστι-

III.4

Η επικοινωνία ανάμεσα στις κολλεκτίβες θα είναι συχνή μόνο στο μέτρο που θα είναι λειτουργική. Οι συχνές επαφές δίχως συγκεκριμένους σκοπούς, οδηγούν σε ανούσιες φιλολογικές συζητήσεις (ή ακόμα και γυμναστικές επιδείξεις...), που καταντούν ανιαρές και απωθητικές.

III.5

Κάθε κολλεκτίβα πρέπει να είναι απόλυτα ελεύθερη στο να ορίζει από μόνη-της τόσο το αντικείμενο της έρευνας και της πρακτικής δραστηριότητάς-της, όσο και τη μέθοδο πάλης που θα ακολουθήσει. Οι μικρές ομάδες που λειτουργούν σαν παραρτήματα μεγαλύτερων οργανώσεων δεν θα καταφέρουν ποτέ να αισθανθούν αυτόνομες, γιατί νοιώθουν πως ανήκουν σε κάποιον άλλον.

Η ενότητα και τα Ενιαία Μέτωπα ανάμεσα στις κολλεκτίβες κατανόησε καταπιεστικά, στο μέτρο που καταπιέζουν την διαφορά στις πολιτικές εκτιμήσεις και στους προσανατολισμούς της κάθε κολλεκτίβας. Η ενότητα είναι ένας εφιάλτης συμβιβασμού και καταπιεσμένης επιθυμίας. Ένα Ενιαίο Μέτωπο μπορεί να σχηματιστεί μόνο στη βάση της αντιμετώπισης ενός κοινού και άμεσου προβλήματος. Το Ε.Μ. αποτελεί ένα στιγμιαίο, αμυντικό ή επιθετικό σχήμα και όχι μια οργανωτική αρχή ή μοντέλλο.

IV.

ΔΡΑΣΗ ΣΕ ΤΟΠΙΚΟ ΕΠΙΠΕΔΟ

Η κολλεκτίβα πρέπει να δίνει προτεραιότητα στην τοπική δράση, απ'

τη στιγμή που αποτελεί μια ομάδα αντι-μάζας. Πρέπει να προχωρεί έξω από το κύριο ρεύμα και να μην επικοινωνεί σαν "πρεσβευτής" (διάβαζε: κόμμα, εργατικές ομοσπονδίες) με τη μάζα, δίχως βέβαια αυτό να σημαίνει πως πρέπει να ξεκόψει από τον εξωτερικό κόσμο.

Η κολλεκτίβα πρέπει να δημιουργήσει τον δικό-της κοινωνικό περίγυρο.

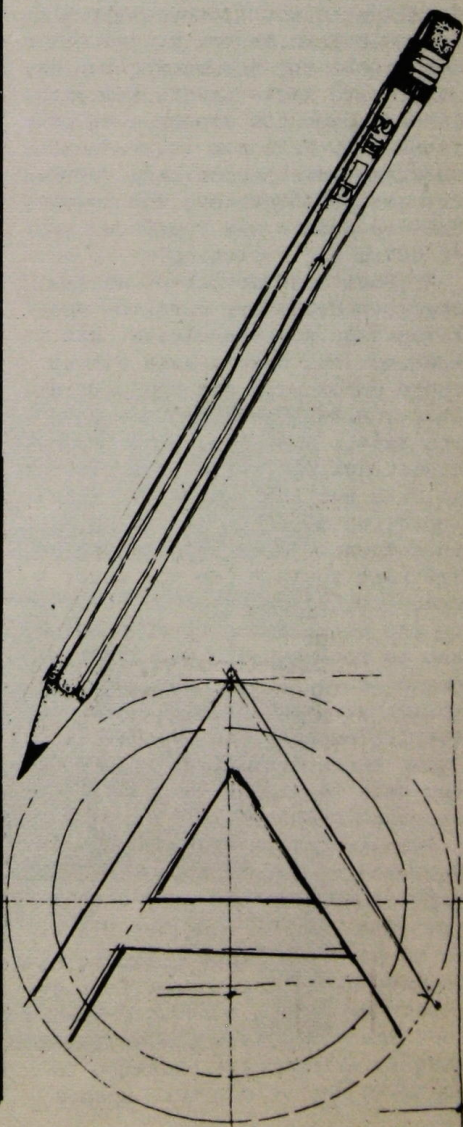
Πολλά άτομα του χώρου-μας έχουν γοητευθεί από την μαζική πολιτική κι απ' την ιδέα πως "οι μάζες κάποτε θα εξεγερθούν" κι είναι φυσικό να τρέφουν αμφιβολίες για την τοπική δράση. "... Η προτεραιότητα" όμως, "της τοπικής δράσης είναι μια απόπειρα ενοποίησης της καθημερινής ζωής και θρυμματισμού της μάζας." (ο.π.π., σελ. 46). Αν πιστεύουν μερικοί στην επαναστατική δύναμη της μάζας, τότε θα πρέπει να πιστέψουν και στην επαναστατική δύναμη της εξουσίας και του κράτους...

Τοπική δράση δεν σημαίνει ενασχόληση με προβλήματα που χαρακτηρίζουν ένα συγκεκριμένο τόπο. Η παρέμβαση της κολλεκτίβας σε οποιονδήποτε τόπο και χρόνο βασίζεται στην συνολική κριτική του δοσμένου κόσμου. Η παρέμβαση όμως αυτή μπορεί να θεωρηθεί επαναστατική μόνο όταν δεν γίνεται σε σχέση με τεχνητούς και κάλπικους μηχανισμούς (μάζα), αλλά παρά και ενάντιά-τους.

V.

Οι Κολλεκτίβες-μας θα 'ναι ο οργανισμός πριν απ' τη γέννηση του νέου κόσμου: θα 'ναι τα σπέρματα της ΑΝΑΡΧΙΑΣ...

ΓΙΩΡΓΟΣ ΧΑΜΠΙΑΣ
Ιούλης '83

κοι θέσμοι, για τους οποίους το προλεταριάτο θα έδειχνε κάποιο ενδιαφέρον ή θα χε τη θέληση να τους χρησιμοποιήσει. Οι προλεταριοί έχουν μεταμορφωθεί σε μια αποξενωμένη μάζα. Τα αποξενωμένα αυτά άτομα στεκονται αδιαφορά μπροστά στην αστική ηθική και κοινωνία.

β) Εντούτοις, οι προλεταριοί δεν μένουν απαθείς μπρος στην αθλιότητα, τις αρρωστίες, την σεξουαλική παραιτήση, την παιδική θνησιμότητα τον θάνατο και τον πόλεμο - γνωστά επακόλουθα της συρρικνώσης των μέσων, του ιμπεριαλισμού και της ανεργίας. Οι κρίσεις πάλι αυτές ωθούν την μπουρζουαζία στην παλη εναντία στην πτωτική τάση του ποσοστού κερδούς, έτσι ώστε να μπορεί για μια άλλη φορά να επενδύσει.

Στο αίσθημα, όμως, της δυσανεμίας, της ματαιώσης και της ανθυμότητας αντιδράσης ενυπαρχει η τάση για μια βίαιη αλλαγή. Ενυπαρχει μια λανθάνουσα μορφή εξεγέρσης.

Μεσα από τούτες τις καταστάσεις ξεπήδησε λοιπόν η επαναστατική ιδέα: Πιεσμένο απ την αναγκαιότητα αναζήτησης της προσωπικής-του ασφάλειας, το προλεταριάτο στρέφεται σε νέες βάσεις. Η στροφή αυτή επιτυγχάνεται μέσα από τη γνώση που παρέχεται, από μεσοαστικής συνήθως καταγωγής διδασκαλούς, που προσπαθούν να δώσουν μια ερμηνεία για τα αίτια της δυστυχίας.

Η γνώση αυτή συνδέεται με την αρχέγονη ανθρωπινή φύση του προλεταριάτου, που ανακαλείται από τη λήθη, και που αποκτά κατά κάποιο τρόπο μορφή μέσα στη σημερινή αλληλεγγύη. Από δω θα προκύψει μια νέα τάξη, ο σοσιαλισμός, που παρουσιάζει μάλιστα μια σοβαρή ανανέωση, αλλά που στα πιο βασικά χαρακτηριστικά ομοιάζει με την αρχέγονη ανθρωπινή φύση. Σε αντίθεση με την ιδέα του, η ζωή που κάνει η μπουρζουαζία φαίνεται να είναι κενή από νόημα. Αυτός είναι ο λόγος, που το προλεταριάτο έχει γνώση, πως οι δυνάμεις-του συνεχώς αυξάνονται και πως κρατάει στα χέρια-του τις παραγωγικές δυνάμεις ολοκληρωμένης της κοινωνίας, σε τέτοιο βαθμό ώστε να μπορεί να μετατρέψει την ιδέα σε πράξη.

Από ψυχολογική -και μάλιστα ανθρωπολογική και ηθική- σκοπία το μαρξιστικό μοντέλλο έχει μεγάλη ισχύ. Στο επίπεδο όμως, που όλα αυτά τα στοιχεία έχουν πραγματικά ετισί όπως έχουν περιγραφεί. Στην αντίθετη περίπτωση, η απουσία δηλαδή ενός και μόνο στοιχείου, θα ταν ικανή να καταστρέψει ολοκληρωτό μοντέλλο και να οδηγήσει μακριά

από τον συντροφικό σοσιαλισμό.

Σχετικά με το β) σκελος, δεν υπάρχει καμία αμφιβολία πως απουσιαζουν οι προϋποθέσεις:

Τον τελευταίο, γενικά, αιώνα οι πραγματικοί μισθοί της εργατικής τάξης στις εξελιγμένες βιομηχανικά χώρες δεν έμειναν στασιμολοί στα φυσικά ορία του "ελαχιστού (ποσοστού) συντήρησης" (:κατώτερο οριο εισοδήματος). Αντίθετα, αυξήθηκαν σε τέτοιο βαθμό, έτσι που οι επαναστάτες αρχισαν να καταπιανονται πλέον με την υπερασπίση του "κοινωνικού και πολιτιστικού, ελαχιστού (ποσοστού) συντήρησης". (Τα αίτια είναι η εκπληκτική ανοδος της παραγωγής, η τεραστία ανανέωση της τεχνολογίας, η αναγκαιότητα για εσωτερικές αγορές καθώς και η μεγάλη δυνατότητα κερδούς -κατι που στερησε από το "ποσοστό κερδούς" την παλιά-του μαγεία-).

Ποιο είναι το αποτέλεσμα;

Η πνευματική αποξένωση, για την οποία γίνεται αναφορά στο α) σκελος, ξεπεράσε κατά πολύ τις προδιαγραφές του Μαρξ. Ο άνθρωπος αυτός παροτι κατορθώσε να δει τον απάνθρωπο χαρακτήρα της παραγωγής και να προβλέψει την μείωση των ωρών εργασίας εξαιτίας της εισαγωγής του αυτοματισμού, αμφιβαλλω αν θα μπορούσε να προβλέψει και τούτο το γεγονός: πως χιλιάδες άτομα δουλεύουν μερα και νυχτα δίχως να γνωρίζουν τι παράγουν.

Δεν προβλέψε τον αποκτηνωτικό χαρακτήρα της καταναλώσης. Τη γενικευμένη χρήση ενός συνόλου από αεροδυναμικές ανεσεις, που οι τεχνολογικές προδιαγραφές-τους παραμένουν ακατανόητες από τον καταναλωτή.

Δεν προβλέψε την καταστροφή της Εκλογής, στη σφαίρα της "ελευθερίας" αγοράς, με βάση τη χρήση της μαζικής διαφήμισης και του μονοπωλιακού ελέγχου. Φυσικά, ούτε και το περασμά όλων των αρχέγονων εμπειριών όπως της γεννήσης, του πόνου, του θανάτου κλπ, στα χέρια των νοσοκομειακών ειδικών.

Η ανυποφορη εκμεταλλεύση δεν βοηθάει σήμερα το αποξενωμένο από τη φύση-του άτομο να επιστρέψει κριτικά στον ίδιο-του τον εαυτό. Αντίθετα, με βάση το καταναλωτικό παραλήρημα αναζητεί την τεχνητή ικανοποίηση στον κόσμο του "βιοτικού επιπέδου". Και ποια είναι η ψυχολογική ανάγκη που το παρακινεί; Ο ανταγωνισμός...

Η αποψη-αίτημα, πως το προλεταριάτο πρέπει να οργανωθεί για να απαιτήσει ικανοποιητικούς μισθούς και άνετες συνθήκες εργασίας ήταν στην αρχή πολιτικά αναγκαίο και επαναστατικό στις συντεχνίες-του.

Σήμερα, όμως, έχει μεταμορφωθεί σε αίτημα "βιοτικού επιπέδου" και "ελευθερου χρόνου" τέτοιου, που να μπορεί κανείς να απολαύσει τα εμπορεύματα.

Η ηθική της κυριαρχής τάξης έχει γίνει άμεσα αποδεκτή. Εάν τα άτομα αυτά σήμερα έχουν περάσει στο χώρο των ιδανικών μιας άλλης τάξης, είναι τότε ήλιθιο να τα αποκαλούμε ακόμα "προλεταριους", και στην περίπτωση της ελευθερης αποδοχής του αποξενωτικού τρόπου οργάνωσης της παραγωγής, θα ταν αδικό να τα αποκαλούμε "εργάτες".

Παροτι ο Μαρξ αναγνώρισε την κενότητα της ζωής μέσα στο συγχρονό σύστημα, παρέλειψε να δει, πως η εκταση αυτής της κενότητας είναι σέ θέση να ικανοποιήσει τον άνθρωπο

σε τέτοιο βαθμό, ώστε να καταστεί πλέον ανίκανος να αντιληφθεί την προδοσία που διαπραττεται απεναντί στην αρχική-του φύση. Εκείνο που θεωρησε ελλατηριο της επαναστάσεως, έγινε και το αίτιο της προδοσίας.

Οι επιστημονικοί δασκαλοί των μαζών δεν ασχολούνται πλέον με το να ανακαλούν στη μνήμη την αρχέγονη δημιουργική-μας φύση, με το να καταπολεμούν τον κτηνωδή καταμερισμό εργασίας και με το να αναζητούν συμμαχίες με συντρόφους, που θα ταν ικανοί να υποκινήσουν την Άμεση Δράση. Μοναδικό-τους ενδιαφέρον έγινε σήμερα "το γενικό καλό" και "η εν ειρήναι" παρελευση των βιομηχανικών μηχανισμών: έγιναν οικονομολογοί της πλήρους απασχόλησης, κοινωνιολογοί των επιδόσεων, ψυχολογοί που προτείνουν επαγγέλματα και πολιτικοί της γραφειοκρατίας.

Όσον αφορά την ψυχολογία της μπουρζουαζίας, υπάρχει κι εδώ μια παρομοία διαφοροποίηση με τις παραστάσεις που μας προσφέρει ο Μαρξ. Ο μπουρζουας, κατά τον Μαρξ, έχει τα ακολουθα χαρακτηριστικά: κερδοσκοπεί με το χρήμα, αποξενωμένος απ όλα τα φυσικά, προσωπικά και κοινωνικά ενδιαφέροντα -κατι που απλοποιεί την ασεβή-του καριέρα: συσσωρευση, επενδύσεις, εκμεταλλεύση, πόλεμος. Ενσαρκώνει την αχαλινωτή τάση για πλούτο και εξουσία, τόσο πραγματικά όσο και φανταστικά. Οι προϋποθέσεις για τον ρολό-του βρισκονται έξω απ τον κόσμο της λογικής. Είναι ένα άτομο, κι όχι ένας ολοκληρωμένος άνθρωπος. Το γεγονός της πτώσης του ποσοστού κερδούς ή του κλεισίματος των αγορών μπορεί να τον οδηγήσει σε απεγνωσμένες περιπέτειες.

Ενας τέτοιος τυπός άνθρωπος δεν νομίζω πως μπορεί σήμερα να υπάρξει. Ίσως να συμβαίνει βεβαία αυτό γιατί η κυριαρχή τάξη έχει φορέσει σήμερα -για την αυτοπροστασία της- το προσωπείο της δημοκρατίας. Το γεγονός, όμως, πως είναι ικανή να κάνει κατι τέτοιο, αποδεικνύει πως απαρτίζεται από διαφορετικούς απ τον προαναφερόμενο τύπους. (...)

Προς εκπλήξη-μας βλέπουμε, πως ένα μεγάλο μέρος της μπουρζουαζίας σήμερα είναι προθυμο να προσαρμώσει σε μοντέλλα που θα προσφέρουν ένα χαμηλό, όπου είναι δυνατό υψηλό, αλλά σε κάθε περίπτωση σταθερό ποσοστό κερδούς.

Ο αντιπαλός δεν είναι πλέον άμεσα ο ατομικός επιχειρηματίας, αλλά ο μαντζερ, ο διευθυντής της βιομηχανικής μηχανής σαν σύνολο: είναι η κυβερνήση. Αυτή που αρεσκαται να δείχνει ολόγυρα τα δόντια-της...

ΚΟΙΝΩΝΙΟΛΑΤΡΕΙΑ.

Με τα ως τώρα αποτελέσματα είμαστε σε θέση να δώσουμε έναν τυπικό ορισμό της συνειδήσης της μάζας, αυτό που εμείς (σύμφωνα με τον Αυγουστο Κομτ) αποκαλούμε κοινωνιολατρεία.

Κοινωνιολατρεία είναι η συνειδήση της, αποξενωμένης απ τη φύση-της, μάζας, που στρέφεται στην ανεμποδιστή λειτουργία του βιομηχανικού συστήματος, έχοντας την πίστη πως θα μπορούσε να αποκτήσει απ αυτό ένα ήλιο βιοτικό επίπεδο κα-

θως και τη σιγουρια πως θα το απολαυσει.

Με τον τροπο αυτο φιλτραρονται και υποκαθιστωνται τελικα οι επαναστατικες εκρηξεις του λαου απο το ενδιαφερον για το "βιοτικο επιπεδο". Εδω δεν προκειται ομως για το "ελαχιστο(επιπεδο)συντηρησης" (κατι που θα μπορουσε δυνητικα να λειτουργησει κατα τροπο επαναστατικο), αλλα ουτε και για το οικονομικο επιπεδο(κομφορ και πολυτελεια) προκειται για ενα ειδικο τεχνολογικο επιπεδο, πυρωμενο απ τον ανταγωνισμο και τη διασηψη, ικανο να προσφερει στα αποξενωμενα ατομα ενα αισθημα ενοτητας.

Σ ολους τους ανθρωπους μπορει να μην αρμοζει το ιδιο ποσοστο ανθρωπινης συμπεριφορας, αλλα αρμοζει το ιδιο ποσοστο εμπορευματος. Μια τετοια αποξενωτικη ρυθμιση των διαφορων ζητηματων μπορει, αν εξαιρεσουμε τις περιπτωσεις πολεμου, να εχει μεγαλη διαρκεια. Και λεω "αν εξαιρεσουμε τις περιπτωσεις πολεμου", γιατι θα πρεπει να ερευνησουμε σε βαθος το γεγονος, αν ο πολεμος δεν ανηκει ουσιαστικα στην σφαιρα της κοινωνιολατρειας.

Απ τη πλευρα της πολιτικης ελιτι: Κοινωνιολατρεια ειναι η συμφωνη γνωμη της πλειοψηφιας της μπουρζουαζιας να μετατραπει σε εισοδηματια της πολιτικης των βιομηχανικων σωματειων, στη δουλεια ομως των οποιων δεν θα πρεπει να επεμβαίνει, καθως και ο διορισμος του ενεργητικου τομεα-της σε καλοπληρωμενες, κοινωνικα καταξιωμενες και ισχυρες θεσεις εσοπτειας πανω στους μηχανισμους: κοινωνιολατρεια λοιπον σημαίνει ψυχολογια του κρατικοκαπιταλιστικου και του κρατικοσοσιαλιστικου συστηματος.

ΠΩΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΝΑΙ ΤΟ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ;

Τι μπορει να σημαίνει ενα επαναστατικο προγραμμα μεσα στα πλαισια της κοινωνιολατρειας; (Την λεξη "επαναστατικο" τη χρησιμοποιω συμφωνα με τη κληρονομια του Ρουσσω και της γαλλικης επαναστασης: η πεποιθηση, δηλαδη, πως ο ανθρωπος γεννιεται ελευθερος και πως αλυσσοδενηται αργότερα στα δεσμα των

θεσμων, πως η αδελφικοτητα ειναι η πιο βαθεια εκφραση της πολιτικης δυναμης και η πηγη ανανεωσης της κοινωνιας, πως σοσιαλισμος σημαίνει απουσια κρατους και καθε αλλης παρομοιας μορφης εξαναγκασμου)

Στην περιπτωση που η διαρκης προσδος της τεχνολογικης παραγωγικότητας συμβαλλει πραγματι στην προετοιμασια των μαζων για το περασμα στην κοινωνιολατρεια καθως και στην αποδοχη απ τη μερια της μπουρζουαζιας ενος χαμηλου αλλα σταθερου ποσοστου κερδους, σε μια τετοια περιπτωση το μαρξιστικο προγραμμα οχι μονο εχει χρεωκοπησει, αλλα εχει γινει και αντιδραστικο. Τα οικονομικα αιτηματα των μαρξιστων (υψηλοτεροι μισθοι και καλυτερες συνθηκες εργασιας) σταθεροποιουν την κοινωνιολατρεια, τα πολιτικα αιτηματα (κρατικοποιηση των μεσων παραγωγης και καταληψη της πολιτικης εξουσιας) οδηγουν στον ετατιστικο σοσιαλισμο.

Η αποψη-μου για την κοινωνικη επιστημη του Κ.Μαρξ ειναι διχασμενη: Οταν ημουν νεος, προικισμενος με ενα ανεξαρτητο πνευμα, αρνιομουν να παραδεχω την κοινωνικη επιστημη του Μαρξ, γιατι ηθελα να κανω μια ανεξαρτητη πορεία ειτε σαν ανθρωπος ειτε σαν καλλιτεχνης -να σχηματισω, δηλαδη, τις δικες-μου παρασταςεις για την κοινωνικη συμπεριφορα που παρατηρουσα.

Αρχισα ομως να ανακαλυπτω, πως στα αποτελεσματα στα οποια εφτανα με αργα και ανεπαρκη βηματα, ειχαν ηδη διατυπωθει επαρκως, και μαλιστα αρκετα ομορφα - απο τον ιδιο τον Μαρξ. Ετσι εγινα καποτε μαρξιστης, θεωρωντας με ικανοποιηση πως ειναι σπουδαιο ειναι ανηκει κανεις σε μια παραδοση και να χει σοφους φιλους. Στο επιπεδο αυτο ο Μαρξ εμφανιζοταν σαν κοινωνιοψυχολογος.

Οσον αφορά ομως την πολιτικη δραση, δεν πιστευω -ουτε και πιστεψα ποτε- πως τα σλογαν των μαρξιστων, οπως κι αυτου του ιδιου του Μαρξ, θα μπορουσαν ποτε να ανοιξουν το δρομο για εναν συντροφικο σοσιαλισμο. Μαλλον οδηγουν μακρια απ αυτον. Στο επιπεδο αυτο ο Μπακουιν υπερισχυε, οπως αλλωστε και ο Κροποτκιν με τον οποιο συμφωνω.

Το "βιοτικο επιπεδο" και η συγ-

χρονη χρηση των παραγωγικων δυνατοτητων θα μπορουσε να προκαλεσει την απεχθεια-μας, αλλα προκειται μαλλον για μια ηθικη απεχθεια. Η υπαρξη της κοινωνιολατρειας και μαλιστα ενος τυραννικου κρατους ευημεριας προσφερει πολλα πλεονεκτηματα στους επαναστατες. Βεβαια, η αναγκη για δραση δεν υποκινειται υποχρεωτικα απο την υλικη αβλιότητα. Για τον λογο αυτο, η δραστηριοτητα-μας μπορει να εχει εναν γρηγορο ρυθμο, εναν εκπαιδευτικο και διχως συμβιβασμους χαρακτηρα. Τα αποτελεσματα-της θα ειναι διαρκη και πολυτιμα.

Η πολεμικη-μας στο βιομηχανικο συστημα εχει τη δυνατοτητα να ναι πολυπλευρη και συχνα αμεση, τετοια που να το αφησει να καταρρευσει κατω απο το δικό-του βαρος κι οχι εξαιτιας μιας μετωπικης επιθεσης.

Δεν ειναι αληθεια, πως η ελλειψη καταπιεσης και απελπισιας κανει αδυνατη την αφυπνιση του επαναστατικου αισθηματος. Η γνωση που εχου με γυρω απ την κοινωνια που εμεις θελουμε και η παρουμε-της μεσα στις καρδιες-μας, ειναι αρκετη για να φλογισει τα επαναστατικα-μας αισθηματα. Κι οσο αυτα θα γινονται πραξη, τοσο η κοινωνιολατρεια θα καταντα κατω απο το βαρος της συγκρισης γελοια και αηδιαστικη. Δεν υπαρχει καμια αμφιβολια, πως η αφυπνιση των φυσικων δυναμεων του ανθρωπου ειναι ασυγκριτα ισχυροτερη απ τους αποξενωτικους θεσμους (που ειναι ενα κακεντυπο κλισε των φυσικων δυναμεων).

ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ

ΠΛΗΡΗΣ ΚΑΙ ΜΟΝΙΜΗ
ΠΑΡΟΥΣΙΑΣΗ **ΟΛΩΝ**
ΤΩΝ ΑΝΤΙΕΣΧΙΑΣΤΙΚΩΝ
ΒΙΒΛΙΩΝ

ΥΠΕΥΘΥΝΗ ΕΠΙΛΟΓΗ
ΧΑΜΗΛΟΤΕΡΕΣ ΤΙΜΕΣ

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ
ΤΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ
"Ελεύθερος Τύπος"

ΖΩΟΔΟΧΉ ΠΗΓΗΣ 17,
36-39 980

Η κριτική που πολλές φορές κάνουμε εγώ και οι φίλοι-μου, μια κριτική κατά κάποιο τρόπο ρομαντική σχετικά με την τεχνολογία, είναι κι αυτή ένα προϊόν της πληθωριστικής τεχνολογίας. Έτσι, συχνά καταφεύγουμε σε αναφορές πάνω στα τρωτά σημεία του συστήματος και μαλιστα στην ανικανότητα-του να κερδίσει την ανθρωπινή υποταγή και αφοσίωση.

Σ αντίθεση με τα ριζοσπαστικά προγράμματα, που αποσκοπούν να εισαγούν τις ήδη υπάρχουσες κρατικές και συνδικαλιστικές δομές μέσα σε μια τελειοποιημένη μορφή κοινωνιολατρίας, πρέπει εμείς από τη μεριά-μας να οργανώσουμε ανα μικρές ομάδες, ικανές να βάλουν φραγμούς στη συνεργασία με το σύστημα και να δοκιμάσουν μεθόδους παλιν που θα ικανοποιούν άμεσα τη ψυχή-μας. (1)

Το βασικό είναι, πως το πρόγραμμα-μας μπορεί να πετύχει με το θάρρος, με την αμοιβαία βοήθεια και ενθάρρυνση, βασιζόμενο πάντα στις δικές-μας αποκλειστικά προσπάθειες. Κάτι τέτοιο θα μπορούσε, μέχρι ενός ορίου, να συμβεί άμεσα με μια βαθμιαία ισχυροποίηση των δυναμένων -διχώς ποτέ να χρειαστεί να ξεπεσούμε κατά από τις αποξενωτικές ντρεκτιβές του κομματος ή του συνδικατού. (2)

Οι ομάδες πρέπει να ναι ολιγομελές, γιατί η αμοιβαία βοήθεια είναι ένα μέρος της ανθρωπίνης ψυχής-μας, και μαλιστα στο επίπεδο της προσωπικής φιλίας. (3)

Η δράση-μας δεν θα πρέπει να προσανατολιστεί στην οικοδόμηση ενός ουτοπικού συστήματος, αλλά στη βάση μιας συντροφικής τάξης, και μαλιστα ενσωματώνοντας ολοένα και πιο πολύ τις διαφορές κοινωνικές λειτουργίες μέσα στη δικιά-μας ελεύθερη κοινότητα:

Είναι προδοσία για την κοινότητά-μας, να δουλεύει κανείς ή να απασχολείται με κάτι που δεν αφήνει να ξεδιπλωθεί ολό το ανθρωπινό δυναμικό-του και που λειτουργεί μαλιστα ανασταλτικά, εξαιτίας του απερισκεπτού και αυθαιρέτου καταμερισμού εργασίας.

Είναι εγκλημα να χάριζουμε τη ζωή-μας μέσα στον κόσμο της μισθωτής σκλαβιάς του γραφείου ή της φαρμακείας.

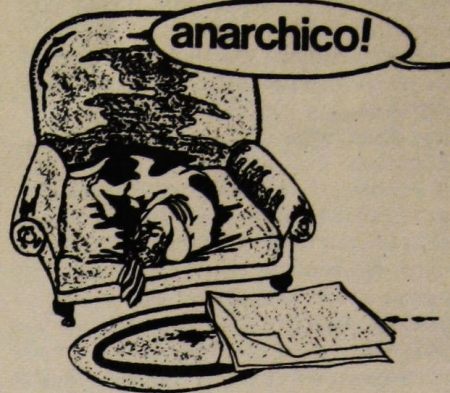
Σκοπός της οικονομίας δεν θα πρέπει να είναι η ενεργητική παραγωγή εμπορευμάτων, αλλά η δημιουργία συνεργατικών εργασιών, που θα αποτελούν αυτές καθαυτές αξία κι όπου οι εργάτες θα έχουν μια πλήρη γνώση πάνω στα τεχνικά ζητήματα. Μόνο έτσι θα απελευθερωθεί το δημιουργικό έργο της εργατικής κολλεκτιβας.

Πρέπει να εξετάσουμε όλα τα στοιχεία που συνθέτουν το βιοτικό μας επίπεδο, και να δούμε ποια στοιχεία από αυτά είναι πραγματικά χρήσιμα και ποια αποδεικνύονται απλά παραγώγα του ανταγωνισμού, της "ασφάλειας" και του αισθήματος κατώτεροτητας -δημιουργήματα των εκμεταλλευτικών θεσμών και της πειθαναγκαστικής διαφύλησης.

Το πρόβλημα δεν είναι το ποσοτικό μέρος του εμπορευματος (το γεγονός, πως κατακλύζουμε τους εαυτούς-μας με εμπορεύματα οικιακής χρήσης έχει πολλές ψυχικές αιτίες τόσο βαθιά ριζωμένες μέσα-μας, που γίνεται αδύνατη μια οικειοθελής απορρίψη-τους), αλλά αν τα εμπορεύματα που ανεβαίνουν το "βιοτικό επίπεδο" καθορίζονται από αξίες αποξένωσης.

Πρέπει να επιτραπεί η σεξουαλική ικανοποίηση στα παιδιά και στους νέους, και μαλιστα να τους ενθαρρύνουμε, έτσι που να καταφέρουν να απελευθερωθούν από την αγχώδη στάση δουλοπρεπείας μπρος στην εξουσία.

Η επιρροή που ασκούν οι προκαταλήψεις-μας πάνω στα παιδιά, ίσως

να ναι δύσκολο να αποφευχθεί, αλλά μπορούμε τουλάχιστον να δημιουργήσουμε ευκαιρίες τέτοιες στη νεολαία, που να της επιτρέπουν την σεξουαλική απολαύση. Ένα τέτοιο γεγονός είναι βασικό, ώστε να επιδοθεί η επανόδο στα πρότυπα του καταναγκασμού και της εξουσίας, αδιαφορά με το ποιες πολιτικές αλλαγές πρέπει να προηγηθούν.

Πρέπει να φτιάξουμε μικρές ομάδες άμεσης πρωτοβουλίας και να επέμβουμε προσωπικά στα ζητήματα της κοινότητας που έχουν να κάνουν άμεσα με θέματα που μας αφορούν (κατοίκηση, κοινοτικός σχεδιασμός, μάθηση...).

Οι αποφάσεις για τα προσωπικά-μας ζητήματα δεν μπορούν να περνούν από αντιπροσωπευτικές κυβερνήσεις και γραφειοκρατίες. Ακόμα κι αν η κυβέρνηση αντιπροσωπεύει πραγματικά τα συμφέροντα των ψηφοφόρων-της, η πολιτική πρωτοβουλία κάθε ατόμου παραμένει μια πολυτιμή και αναπαλλοτρίωτη δραστηριότητα.

Ο,τι φαίνεται επιφανειακά στην κυβέρνηση, όπως ακριβώς και στην οικονομική παραγωγή, σαν ικανότητα, μια ακριβέστερη παρατήρηση δεν θα μπορούσε παρά να αποδείξει το αντίθετο. (...)

Ξέρω πως το πρόγραμμα αυτό φαίνεται να απαιτεί μεγάλες πρωτοβουλίες, θάρρος, επιμονή προσπάθεια και κοινωνική δημιουργικότητα. Εκείνοι, όμως, που μέχρι τώρα περυσαν μια "λογική ζωή", δεν προκρίνεται να πιστέψουν ποτέ στο ακατόρθωτο του μινιμουμ αυτού προγράμματος.

**η μικρότερη ποδοσφαιρική ομάδα
έχει καλύτερη οργάνωση
απ το ΙΔΕΟΔΡΟΜΙΟ***

**ΟΠΩΣ ΠΑΝΤΑ
ΟΙ ΠΙΟ ΔΥΝΑΤΟΙ ΚΙ ΟΙ ΠΙΟ ΑΔΥΝΑΜΟΙ
ΜΙΑΣ ΑΠΟΨΙΛΩΜΕΝΗΣ
ΕΠΟΧΗΣ**

*** μέσα στον οχτώβρη**

Το άρθρο του ιταλού αναρχικού
Luziano Lanza που ακολουθεί
είναι ένα συντομικό αποσπάσμα
από την 25σελιδη εισήγηση
που έκανε το 1979 στο
"ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ"
στην Βενετία.

Η εισήγηση ολοκληρή βρίσκεται
στο βιβλίο "SELBSTVERWALTUNG-
DIE BASIS EINER BEFREITEN
GESELLSCHAFT"

(Αυτοδιευθυνση-η βάση μιας
απελευθερωμένης κοινωνίας),
που εκδόθηκε τον Οκτώβρη του
1981 από τις εκδόσεις
"TROTZDEM VERLAG".

Το άρθρο αυτό είναι το πρώτο
από μια σειρά άλλα άρθρα που
θα δημοσιεύονται στην ΑΡΕΝΑ
σχετικά με το θέμα "ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ
ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΑ". Η απόδοση του
κείμενου από τα γερμανικά
έγινε από τον Γιώργο Χαμπά.

ΑΓΟΡΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΟΣ ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ

Η απαίτηση να σκιαγραφήσουμε εκ των προ-
τερων μια μετεπαναστατική διαρθρωση της οι-
κονομίας, καθώς και των σχέσεων που θα την
διεπούν, δεν θα μπορούσε να θεωρηθεί ανεδαφι-
κή στο μέτρο που στόχος-μας δεν ήταν η αν-
εύρεση ετοιμοπαράδοτων λύσεων, αλλά αντιθετά
η εμβάθυνση της έρευνας εκείνης που, με βάση
την ανάλυση των οικονομικών σχέσεων, θα απο-
σκοπούσε στον καθορισμό της φύσης-τους* την
φύση που θα έπρεπε να έχουν για να μπορούν
να ανταποκριθούν στους στόχους της Αναρχί-
ας: της κοινωνίας εκείνης, μέσα στην οποία
θα πραγματωθεί η ελευθερία και η ισότητα...
με λίγα λόγια... η γενικευμένη εναλλαγή στο
σημερινό ιεραρχικό μοντέλλο της κοινωνίας".
(...)

"Η οικονομία σαν μια επιστήμη "για τον
εαυτό-της", δεν παρέχει αποτελεσμάτ* πιστά
στην πραγματικότητα και οδηγεί σε εσφαλμέ-
νες παραστάσεις, όταν ιδωθεί σαν η καθοδηγη-
τή της πράξης. Η οικονομία αποτελεί απλά και
μόνο ένα στοιχείο, σίγουρα το σημαντικότερο,
της γνώσης: Είναι η γνώση της εξουσίας."

Η άποψη αυτή του BERTRANT RUSSELS δηλω-
νει συμπερασματικά ο,τι κατά τη γνώμη-
μου θα μπορούσε να θεωρηθεί "σωστή στάση" απε-

ναντι στην οικονομική επιστήμη και στους ιε-
ροκήρυκες-της, που είναι πάντα οι απολογη-
τές των υφισταμένων κυριαρχών συμφεροντών.
Γιατί τα έργα πραγματι των οικονομολόγων δε
κάνουν τίποτα άλλο απ το να συμβαλλουν, κατά
κύριο λόγο, στην αποκρυφή των υφισταμένων
σχέσεων εξουσίας, πίσω από ένα σκηνικό που
κατακλύζεται από "οικονομικές αναγκαιότη-
τες" και "οικονομικούς νόμους".

Αυτό που πρέπει σίγουρα να αναγνωρίσουμε
είναι πως οι οικονομικές σχέσεις που ξεπη-
δούν μέσα από ένα δοσμένο κοινωνικό σύνολο
σαν οι "πρωταρχικοί-του οροί", ακολουθούν δι-
αρκώς μια συγκεκριμένη, αναλογία με τους "οι-
κονομικούς ορους", νοητή δυναμική. Οι νόμοι,
ομως, αυτοί δεν ξεπηδήσαν από το τίποτε, αλλά
προηλθαν από τις "δοσμένες προϋποθέσεις".

Ακριβώς εδώ βρίσκεται και το πρόβλημα
που μας ενδιαφέρει: Ποιες είναι οι προϋποθέ-
σεις (που καθορίζονται απ την επαναστατική
θελήση), και ποιες είναι αυτές που θα δημιου-
ργήσουν τις οικονομικές εκείνες σχέσεις που
θα αναλογούν στους σκοπούς-μας; -και κατά
συνέπεια, ποιες πρέπει να αποφυγούμε επειδή
λειτουργούν αρνητικά ή οδηγούν σε αρνητι-
κά προς τους σκοπούς αποτελέσματα.

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΓΟΡΑ

"Αγορά είναι ο τοπος όπου καθορίζεται η ποσότητα ενός ανταλλάσσομενου -προς μια συγκεκριμένη τιμή- αγαθού, με βάση την αλληλοεμφάνιση της Προσφοράς και της Ζήτησης".

Ετσι, ή καπως παρομοια ορίζεται η Αγορά μέσα απ τα "Εγχειρίδια Οικονομίας". Ιδανικός τοπος, λοιπόν, για την αλληλοεμφάνιση των "ελευθερά" εξωτερικευμένων επιθυμιών. Μέσα και μπορεί κανείς βεβαίως να βρει και το θεωρητικό υποβάθρο του "τελείου ανταγωνισμού": Θα ταν το επίπεδο εκείνο, κατά το οποίο θα πετυχαίνε η Αγορά το MAXIMUM των δυνατοτήτων-της, ακριβώς γιατί θα αποτελούσε ένα γνήσιο όργανο της αξίας των αγαθών και των υπηρεσιακών παροχών... Μ' άλλα λόγια, οι τεραστίες στρατίες από παραγωγούς και καταναλωτές δεν θα είχαν καμία επιρροή σαν άτομα πάνω στην ποσότητα και την ποιότητα των εμπορευμάτων. Να, ένα ιδανικό μοντέλλο, που δεν υπήρξε ποτέ...

Το μοντέλλο αυτό θεωρείται εντούτοις σαν η πρωτογενής μορφή της Αγοράς, μέσα από την οποία ξεπηδήσαν όλες οι άλλες μορφές της καπιταλιστικής-της εκφράσεως. Η ιστορική εξέλιξη της Αγοράς θεωρήθηκε σαν μια αδιακοπή τροποποίηση του "ελευθερού ανταγωνισμού", μέχρις ότου εφτάσε στο στάδιο του ολιγοπωλιακού συγκεντρωτισμού (Μονοπωλία).

Τα αίτια μιας τέτοιας εξέλιξης ενυπάρχουν μέσα στο πρότυπο που μας έδωσε πριν το σα χρόνια ο PROUDHON: "Το μονοπωλίο είναι το μοιραίο τέλος του ανταγωνισμού με την αδιακοπή αρνήση του εαυτού-του, προκαλεί ο ανταγωνισμός τον ίδιο-τον τον θάνατο: η γέννηση του μονοπωλίου αποτελεί μάλιστα την δικιά-του νομιμοποίηση".

Η Αγορά μέσα στην οποία θα έπρεπε να κυριαρχούσε ο ελεύθερος ανταγωνισμός, περιέχει (ακόμα και) στο βαθμό που κινείται ορίζοντια ανάμεσα σε παραγωγούς και καταναλωτές -και μόνο ανάμεσα σ αυτές τις δύο κατηγορίες- το λιγότερο ένα στοιχείο που αντιφασκει με την θέληση-της να βασιστεί πάνω σ ένα συμβολαίο "ανάμεσα σε ίσα μέρη": το στοιχείο αυτό είναι η "Επιχειρήση".

Επειδή η Επιχειρήση βασίζεται και αναπτύσσεται σε σχέση με μια σύμβαση ανάμεσα σε δύο νισα μέρη (καπιταλιστής-προλεταριός), και επειδή η σχέση αυτή αποτελεί τη βάση της παραγωγής -στα πλαίσια της προαναφερθείσας Αγοράς-, η Επιχειρήση αντιστρέφει την οριζοντια μορφή-της. Μια τέτοια σχέση παραγωγής δε έχει φυσικά επιπτώσεις μόνο πάνω στους παραγωγούς, αλλά και στους καταναλωτές.

Ποια είναι τα κύρια χαρακτηριστικά του συστήματος της καπιταλιστικής Αγοράς;

- 1) Η ατομική ιδιοκτησία στα μέσα παραγωγής, και η ατομική πρωτοβουλία,
- 2) Ο προσανατολισμός στο κέρδος, σαν συστατικό στοιχείο της άσκησης εξουσίας,
- 3) Η διανομή των πόρων, των αγαθών και των εισοδημάτων μέσω της Αγοράς και του Συστήματος Αξιών.

Όπως τονίζει ο VON MISES, η Αγορά είναι "ο τοπος" όπου όλα αυτά τα στοιχεία εμφανίζονται με την πιο καθαρή-τους μορφή: "Η Αγορά είναι συνεπώς το ζωτικό νευρο της καπιταλιστικής διαρθρώσεως της κοινωνίας, η πεμπτούσια δηλαδή του καπιταλισμού. Η Αγορά είναι δυνατή μόνο μέσα στα καπιταλιστικά πλαίσια. Ο,τι δημιούργησε αυτή, δεν μπορεί να το μιμηθεί τεχνητά ο σοσιαλισμός".

Η αντίληψη αυτή έρχεται σε άμεση αντιθεση με κείνη του DANIEL CHAUVEYS, ενός συντρόφου της γαλλικής C.F.D.T., που πιστεύει πως "... η οικονομία της Αγοράς είναι φαινομενικά &

μόνο καταλληλή για μια καπιταλιστική διαρθρωση της οικονομίας... η καπιταλιστική Αγορά είναι μια ψευδής Αγορά, όπως άλλωστε κι η σύμβαση εργασίας των μισθωτών που δεν είναι παρά μια ψευδής σύμβαση. Η αληθινή οικονομία της Αγοράς, που βασίζεται στον ελεύθερο διάλογο ανάμεσα σε παραγωγούς και καταναλωτές, δεν έχει κάνει ακόμα την εμφάνισή της..."

Χωρίς να προσεγγίσουμε τον "Νεοφιλελευθερισμό" μερικών οικονομολόγων του στυλ: "... απ' ό,τι μέχρι σήμερα γνωρίσαμε, η Αγορά έρχεται στην πρώτη θέση αναφορικά με την καλύψη των κοινωνικών αγαθών..." , πρέπει να παραδεχτούμε πως η Αγορά, ή καλύτερα ο μηχανισμός-της, είναι ένα πολύ αποτελεσματικό μέσο για την καλύψη της διανομής των αγαθών και των κοινωνικών παροχών.

Μια πολυσυνθετή κοινωνία, για να μπορέσει να αποφασίσει τι πρέπει να παραχθεί και ποιες τεχνικές πρέπει να ακολουθηθούν για την διευκόλυνση της διανομής των εκφρασθέντων αναγκών, έχει αναγκές από πληροφορίες σχετικά με τις προτιμήσεις των καταναλωτών. Εκτός αυτού, η λειτουργία της Αγοράς δεν απαιτεί ένα υψηλό ποσοστό συγκεντρωτισμού.

Η Αγορά προσφέρει στις παραγωγικές μονάδες συγκεκριμένες πληροφορίες, που οι μονάδες αυτές τις αποκρυπτογραφούν με το μικρότερο κόστος. Οι παραγωγικές μονάδες δεν απαιτούν για τη λειτουργία-τους μια γενική γνώση πάνω στο σύνολο της οικονομικής διαδικασίας, αλλά μόνο μια περιορισμένη γνώση πάνω στα ζητήματα του εκαστοτε τομέα-τους. Σήμερα όμως η Αγορά έχει κυριευθεί από μερικούς επιχειρηματίες, που αποσκοπούν στην οικειοποίηση της γνώσης και των πληροφοριών αυτών.

Η Αγορά αρχίζει να εκτιμάται πλέον από μια διαφορετική σκοπιά, και πρώτα απ' όλα στο τρόπο λειτουργίας-της μέσα σε ένα σοσιαλιστικό περιβάλλον. Εννοίες όπως "Σοσιαλιστική Αγορά" ή "Σοσιαλισμός της Αγοράς", έχουν αρχίσει να αποκτούν διάδοση στην Ιταλία και να αποτελούν αντικείμενο σοβαρών συζητήσεων.

Πιστεύω πως το πρόβλημα που αντιμετωπίζει, δεν είναι πως θα μετ'ατρεφούμε το σοσιαλιστικό σε επιθετό για να ωραιοποιήσουμε την δαιμονική-της όψι, αλλά αντιθέτως να αναγνωρίσουμε πως η Αγορά αποτελεί ένα στοιχείο οικονομικού υπολογισμού και ορθολογιστικής διανομής, και πως δεν περικλείει μέσα-της εμψυκτους νόμους, αλλά πως αντιστοιχεί στις κοινωνικές προϋποθέσεις κάτω από τις οποίες προκειται να ενεργοποιηθεί.

Συμπερασματικά, μπορούμε να κάνουμε την εξής παρατήρηση: Η Αγορά μπορεί να αποτελεί τόσο περιοχή ελεύθερου εμπορίου, όσο & περιοχή οικονομικής ανισότητας.

Ο ΣΧΕΔΙΑΣΜΟΣ

Ο OSKAR LANGE πιστεύει πως ο "οικονομικός σχεδιασμός" ή καλύτερα ο σχεδιασμός της οικονομικής ανάπτυξης, είναι ένα βασικό χαρακτηριστικό του σοσιαλισμού.

Η θέση αυτή αντιπροσωπεύεται τόσο στους μαρξιστικούς όσο και στους αναρχικούς κύκλους. Η διαφορά έγκειται στον τύπο του προγραμματισμού: συγκεντρωτικός και απολυταρχικός στην πρώτη περίπτωση, αποκεντρωτικός και δημοκρατικός στη δεύτερη.

Ο αναρχικός σοσιαλισμός σχεδιοποιεί κεντρικά, βασιζόμενος στο σύστημα της κρατικής ιδιοκτησίας πάνω στα μέσα παραγωγής. Η διανομή των (παραγόμενων) αγαθών και πόρων επιτυγχάνεται με διοικητικές -απ' το κέντρο προερχόμενες- ντιρεκτιβές.

Ο ελευθεριακός σοσιαλισμός αντιθέτως, θεωρεί τον κεντρικό σχεδιασμό σαν ένα μέσο συν

τονισμό του παραγωγικού έργου, καθώς και της ισοτιμίας ρυθμίσης της διανομής των αγαθών και των πόρων - με βάση βεβαίως το σύστημα της κοινωνικοποιημένης ιδιοκτησίας.

Αυτό που δεν μπορώ να καταλάβω, είναι για τι πρέπει οπωσδήποτε να ταυτίζεται ο σοσιαλισμός με τον σχεδιασμό. Και αναρωτιέμαι, φυσικά, γιατί και τα συστήματα που χαρακτηρίζονται σαν καπιταλιστικά αφήνουν περιθώρια τέτοια, ώστε η ανάπτυξη-τους να στηριχθεί σε συγκεκριμένες μορφές σχεδιασμού. Οι μεγάλες επιχειρήσεις (μονοπωλία, ολιγοπωλία) αποτελούν για παράδειγμα ένα κέντρο σχεδιασμού.

Όπως και η Αγορά δεν μπορεί να χαρακτηριστεί μόνο σαν καπιταλιστική, άλλο τόσο και ο σχεδιασμός δεν μπορεί να θεωρηθεί σαν μια αποκλειστική ιδιότητα του σοσιαλισμού. Το σημείο στο οποίο πρέπει να δώσει προσοχή μια ανάλυση των οικονομικών σχέσεων είναι η ποιότητα, τα χαρακτηριστικά και ο μηχανισμός αποφάσεων.

Απο την εξέταση της ιστορίας της οικονομίας προκύπτει πως υπήρχε πραγματικά μια συγκεκριμένη Αγορά, που εξελίχτηκε αργότερα σε όργανο της καπιταλιστικής ανάπτυξης, όπως ακριβώς υπήρχε κι ένας συγκεκριμένος σχεδιασμός, που ταυτίστηκε με την άνοδο στην εξουσία της κλάσας των τεχνοκρατών. Ο σχεδιασμός εμφανίζεται σαν μια κατ' ουσία συγγενής μέθοδος με το τεχνοκρατικό μοντέλλο άσκησης της εξουσίας. Και φυσικά, όσο ο σχεδιασμός θα κινείται στα πλαίσια της κοινωνικής γνώσης, θα αποτελεί πάντα το κύριο χαρακτηριστικό της τάξης που θα κατέχει την "πνευματική ιδιοκτησία".

Σχεδιασμός λοιπόν και τεχνογραφειοκρατία θεωρούνται μέσα στα μετακαπιταλιστικά συστήματα δύο έννοιες αλληλενδεδεμένες.

Μια παρατήρηση, που θα αξίζει να κάνουμε εδώ, είναι πως η σχέση ανάμεσα στα δύο αυτά πράγματα αναπτύσσεται τόσο πιο πολύ μέσα στα συστήματα αυτά, όσο πιο πολύ κορεσμένη φαίνεται να είναι η καπιταλιστική Αγορά, και όσο πιο πολύ καταφεύγει αυτή στον κρατικό σχεδιασμό.

Σήμερα έχουμε να αντιμετωπίσουμε έναν νεο παραλληλισμό ανάμεσα στο σχεδιασμό και τις νέες μορφές εξουσίας. Έναν παραλληλισμό που είναι στενά συνδεδεμένος με τη νέα μορφή (κρατικής) διεύθυνσης της οικονομίας.

Τέτοια επιχειρήματα μπορούν όμως ευκόλως να καταρριφθούν, για τον απλό λόγο, πως ο α-

ποκεντρωτικός προγραμματισμός εμποδίζει την γεννέση κάθε νέας εξουσίας, αφού προστατεύει τα συλλογικά συμφέροντα και ελέγχεται απ' τη "βάση": οι σχεδιαστές στην περίπτωση αυτή, δεν κάνουν τίποτε άλλο από το να συντονίζουν τις επιθυμίες του συνόλου.

Και πιο συγκεκριμένα:

Ας θεωρήσουμε πως υπάρχει ένα σύστημα αυτοδιεύθυνσης, που για να συντονιστεί και να ικανοποιήσει τις ανάγκες του συνόλου και του ατόμου, έχει εφαρμόσει ένα μοντέλλο πραγματικού δημοκρατικού σχεδιασμού.

Πώς θα μπορούσε να λειτουργήσει η διαδικασία του σχεδιασμού;

Κάθε παραγωγική μονάδα και κάθε καταναλωτής θα πρέπει να δώσουν τις απαραίτητες πληροφορίες σχετικά με τις παραγωγικές δυνατότητες και τις καταναλωτικές ανάγκες. Για να μπορέσουμε να καθορίσουμε τις προτιμήσεις και τα κατευθυντήρια γενικά προτύπα (σε τελευταία ανάλυση, για να τα σχεδιάσουμε), είναι απαραίτητο να τα αντιπαραθέσουμε τις πληροφορίες αυτές - κάτι που επιτυγχάνεται μόνο με την συγκέντρωσή-τους. Η φάση που θα ακολουθούσε, θα ήταν η επεξεργασία των παρεχόμενων στοιχείων, πιθανά με την βοήθεια ενός κομπιούτερ.

Έτσι, τα στοιχεία θα "ερμηνευονταν", και θα προετοιμαζόνταν οι "προτάσεις σχεδιασμού", που θα μεταφερόνταν για την εκλογή-τους στη βάση.

Ένας τέτοιος δρόμος θα "ουδετεροποιούσε" τα πάντα: ο σχεδιασμός σαν όργανο συντονισμού δεν θα μπορούσε να γεννήσει μια νέα μορφή εξουσίας.

(...)

Η προοπτική σύμφωνα με την οποία πρέπει να ενεργοποιηθούμε δεν είναι το παντρεμένο Αγοράς και σχεδιασμού, αλλά η ποικιλομορφία των λύσεων, όπως ακριβώς και η ποικιλομορφία των προβλημάτων που πρέπει να υπερπηδηθούν.

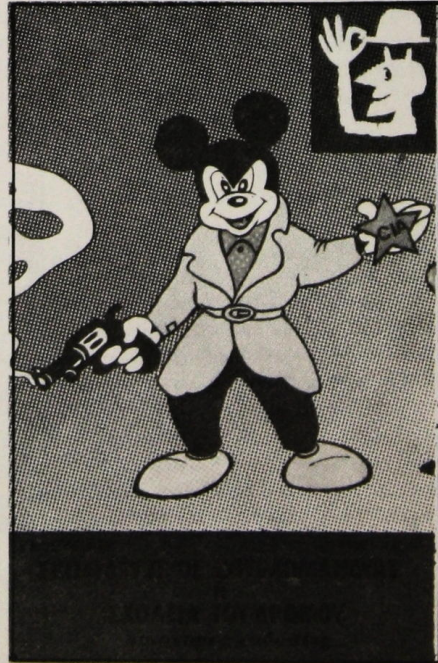
Ο μύθος της μιας και πανταχού ισχύουσας λύσης, είναι ένα κομμάτι μιας θεωρητικής κληρονομιάς, απ' την οποία πρέπει το ταχύτερο δυνατό να απελευθερωθούμε.

Η λύση ίσως να ήταν η συνυπαρξη διαφορετικών μοντελλών, που κάθε ένα θα λειτουργούσε αυτονομά, κι όλα συγχρονως μαζί. Με τον τρόπο αυτό, τα θετικά στοιχεία θα μπορούσαν να γενικευθούν και τα αρνητικά να αποφευχθούν.

Γιατί ο γνήσιος πλουραλισμός προϋποθέτει και πλουραλιστικές λύσεις...

(...)

ΔΥΟ ΒΙΒΛΙΑ ΤΩΝ ΑΥΤΟΝΟΜΩΝ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΟΙ ΣΤΡΑΤΟΚΡΑΤΕΣ ΣΤΗΝ ΕΞΟΥΣΙΑ

Τι είναι η "Σοβιετική Ένωση" σήμερα, 66 χρόνια μετά την Οκτωβριανή επανάσταση; Τι οικοδόμησε το απολυταρχικό-της καθεστώς μέσα στα χρόνια; Τα ίδια ερωτήματα που απασχολήσαν περσι τον Μάρτη όλους εκείνους που πήραν μέρος στο σεμινάριο "ΜΟΡΦΕΣ ΤΟΥ ΣΟΒΙΕΤΙΚΟΥ ΙΜΠΕΡΙΑΛΙΣΜΟΥ ΚΑΙ ΑΠΟΛΥΤΑΡΧΙΣΜΟΥ", που οργανώθηκε από το "CENTRO STUDI LIBERTARI G. PINELLI" στο Μιλάνο της Ιταλίας, τέθηκαν και στο Κ. Καστοριάδη κατά τη διάρκεια της συνεντεύξης που έδωσε στο ιταλικό αναρχικό περιοδικό "RIVISTA A".

Ο Κ. Καστοριάδης δεν είναι από κείνους τους "στοχαστές" που αρχισαν να προβληματίζονται τώρα τελευταία -ίσως κι από μόδα- πάνω στη φύση των πολιτικο-οικονομικών μηχανισμών που εξουσιάζουν στις χώρες του λεγόμενου "υπαρκτού σοσιαλισμού". Μαζί με τον Claude Lefort, ασχολήθηκε επανειλημμένα-τόσο μέσα από βιβλία όσο κι απ' το περιοδικό "Σοσιαλισμός ή βαρβαρότητα"- με την φύση των ανατολικών κρατών ήδη απ' τα πρώτα μεταπολεμικά χρόνια· από τότε δηλαδή που πήγε στο Παρίσι.

Στο τελευταίο-του βιβλίο "Dewant la guerre" (Μπροστά στον πόλεμο), ξεπερνά τις παλιές θεωρίες περί "γραφειοκρατικών" κρατών και, καταγγέλοντας-τα πλέον σαν καθάρους στρατοκρατικούς μηχανισμούς, δίνει μια νέα διάσταση στις δομές και τις λειτουργίες των ετατιστικών αυτών κοινωνιών. Το βιβλίο αυτό κυκλοφορεί και στην ελληνική γλώσσα σε μετάφραση Ζωής Χριστοφίδου-Καστοριάδη, από τις εκδόσεις IMAGO.

Στο τελευταίο-σου βιβλίο "Dewant la guerre", γράφεις, πως δεν αρκεί πια να περιγραφεί κανείς σήμερα τη Ρωσία σαν μια χώρα όπου η τεχνογραφειοκρατία εξελίχθηκε σε κυρίαρχη τάξη, αλλά πολύ περισσότερο σε μια χώρα όπου η καταπίεση και η καταστολή επτάσαν σε τέτοια ύψη, που ποτέ ως τώρα δεν γνώρισε η σύγχρονη ιστορία. Τι καινούργια στοιχεία είναι αυτά;

Για να μπορέσω να σου απαντήσω, πρέπει πριν απ' όλα να κάνουμε μερικές παρατηρήσεις. Κατ' αρχήν πρέπει να τονίσουμε, πως η τρομοκρατία της μάζας με την σταλινική-της μορφή δεν υφίσταται πια. Δεν υπάρχουν πλέον ούτε δολοφόνοι εκατοντάδων ή χιλιάδων ατόμων, ούτε και στρατοπέδα συγκέντρωσης με εκατομμύρια φυλακισμένους. Σίγουρα υπάρχει μια απολυτή καταστολή, που κατά κάποιο τρόπο είναι πιο αποτελεσματική από παλιά. Κρατάει, δηλαδή, τον λαό υποταγμένο στη δύναμη της εξουσίας, χωρίς μαζικές καταδίκες και χωρίς εκατομμύρια άτομα σε στρατοπέδα συγκέντρωσης. Η κλασική μορφή τρομοκρατίας της εποχής του Σταλιν δεν είναι παρά μια περίοδος που προσωπικά την χαρακτηρίζω σαν "Delirium". Δεν υπήρχε καμία λογική αιτία για την εξαπ-

λώση αυτής της τρομοκρατίας, ούτε οικονομική ούτε και πολιτική. (...) Τώρα το "Delirium" αυτό έχει εξαφανιστεί.

Επικαιρά είναι τώρα τα φεμματα, φεμματα τεραστίων διαστάσεων, που εντούτοις δεν πλησιάζουν το "Delirium". Η απολυτή περιφρόνηση της πραγματικότητας, χαρακτηριστικής σταλινικής εποχής, επαφίε να υφίσταται, και οι ευθύνες για τις αποτυχίες επαφίε να ξεφεύγουν από τα, σύμφωνα με τον προγραμματισμό, σχεδιασμένα και να πεφτούν πάνω στους σάμποτερ Αναρχικούς ή Τροτσκιστές. Η απολυταρχική, τεχνητή συνθεση της πραγματικότητας έχει πια ξεπεραστεί.

Ένα άλλο, σημαντικό για τις παρατηρήσεις που κάνουμε, στοιχείο, είναι η αποσυνθεση και η ρευστοποίηση της ιδεολογίας. Μια ιδεολογία πρέπει απ' τη μια να βασίζεται σε λογικά επιχειρήματα και να έχει μια παγκόσμια μορφή, κι απ' την άλλη να μπορεί να επεμβαίνει στην οργάνωση της κοινωνικής πραγματικότητας.

Κατά τέτοιο δεν συμβαίνει σήμερα στη Ρωσία. Ο Μαξισμός-Λενινισμός είναι μια απλοποιημένη λειτουργία, που δεν μπορεί με τίποτα να συμφωνήσει με τα επικαιρά προβλήματα και να επεμβαίνει στην οργάνωση της κοινωνικής πραγματικότητας.

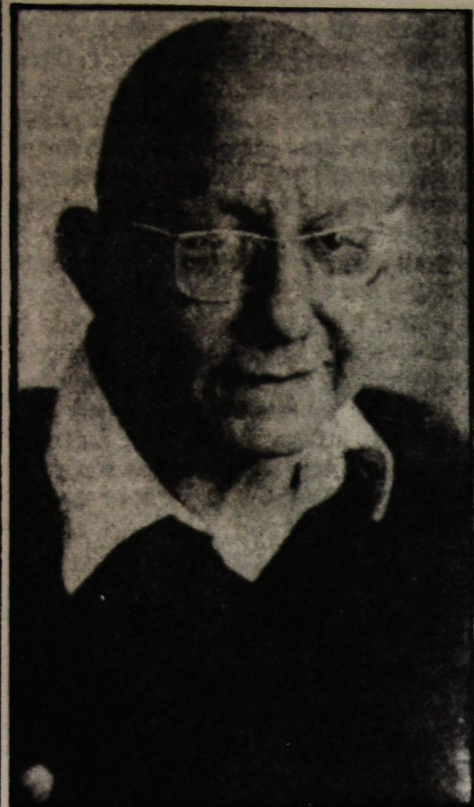
Αυτό σημαίνει, πως τα "κοκκίνα αφεντικά" δεν κρατάνε πια στα χέρια-τους τον πλήρη έλεγχο της πραγματικότητας. Η κυβέρνηση έχει παραιτηθεί απ' τον έλεγχο της σκέψης και της ψυχής του ατόμου. Αν κάποιος διαδηλώσει, φυσικά, δημοσία τῆν ἀντίθεσιν-του με την κυβέρνηση, καταλήγει στο ψυχιατρείο ή στο στρατόπεδο συγκέντρωσης -ή στην καλύτερη περίπτωση, χάνει απλώς τη δουλειά-του. Όταν όμως δεν διαμαρτυρείται, αφήνεται στην ησυχία-του.

Η κυβέρνηση έχει περιοριστεί (σήμερα) στον έλεγχο της εξωτερικής συμπεριφοράς. Μπορεί κανείς να πει πως η κυβέρνηση έγινε παυλοφική ή σκιννερική (1), και πως παραιτείται απ' το έργο της υπερκοινωνικοποίησης του ατόμου. Σ' αντίθεση με το παρελθόν, η κυβέρνηση ρεπεί τώρα προς τον ατομισμό, την προσωπική καριέρα και τη βοτκα.

Τι αντιπροσωπεύει, όμως, αυτή η εξέλιξη; Τι μαρτυρεί το γεγονός αυτό για την τωρινή κυβέρνηση;

Πρώτα από όλα, είναι βασικό να καταλάβουμε, πως ο ολοκληρωτισμός απέτυχε ήδη απ' το πρώτο κι όλες σταδίο, όπως ακριβώς και κείνες οι προσπάθειες για αυτομεταρρύθμιση της γραφειοκρατίας.

Μετά τον θάνατο του Σταλιν πιστέψαν πολλοί (και μερικοί συνεχι-

Κ. Καστοριάδης

ζουν ακόμα και σήμερα να πιστευ-
ουν), πως η γραφειοκρατία μπορεί
να μεταρρυθμιστεί από μόνη της,
και πως η ρωσική κοινωνία συνεχι-
ζει να εξελίσσεται μέσα από αυτή
την πορεία των μεταρρυθμίσεων. Αν
εξετάσουμε το γεγονός αυτό από τη
αποψη μιας παγκόσμιας ανατολής ή
μιας ανατολικής ιδεολογίας, τότε
θα δούμε, πως το κράτος φαντάζει
σαν κάτι φυσικό, σαν κάτι που ταυ-
τίζεται με τις τάσεις κάθε κοινω-
νίας: λιτή δημοκρατία και λιτή οι-
κονομία της ελεύθερης αγοράς.

Αρχισαν, έτσι, να μελετάνε τις με-
ταρρυθμίσεις και να τις εισαγουν
στο γραφειοκρατικό σύστημα: αρχί-
σαν, δηλαδή, να μελετάνε κατά ποσο
θα έπρεπε να εισαγουν τον οικονομι-
κό ορθολογισμό - με την ανατολιτι-
κή αποψη, με την αποψη της κυβερνή-
σης. Πιστεύαν, πως θα μπορούσαν να
αναλύσουν τα προβλήματα της ρωσι-
κής κοινωνίας σύμφωνα με τα σταθ-
μα της αμερικανικής κοινωνιολογι-
ας: ωραία μόδα, παιχνίδια και αν-
ταγωνισμός ανάμεσα στις διάφορες
ομάδες συμφερόντων.

Τα πράγματα δεν εξελίχτηκαν κατ'
αυτό τον τρόπο. Πράγματι, έγιναν
δύο προσπάθειες για μια απ' τα πα-
νω μεταρρύθμιση. Η πρώτη απ' τον
Μαλενκόφ, που στοχεύε στην αύξηση
της παραγωγής καταναλωτικών αγα-
θών και που απέτυχε πολύ γρήγορα
εξαιτίας της επεμβάσης του στρα-
τού. Η δεύτερη, που έγινε απ' τον
Χρουτςφ, και που στοχεύε να βαλεί
κάτα κυριολόγο φραγμούς στον
στρατιωτικό εξοπλισμό, απέτυχε κι
αυτή όπως κι η πρώτη, εξαιτίας ε-
νός αντιτιθέμενου συνασπισμού που
είχε παρακλάδια και μέσα στο στρα-
τό.

Δεν αξίζει, λοιπόν, μετά απ' αυτά,
να δίνει κανείς σημασία σε ττοι-
ες προσπάθειες αυτομεταρρύθμισης.

Σήμερα, που το Κ.Κ. έχει καταντή-
σει ένα "κατά κυριολεξία παρασι-
τό", μπορούμε να παρατηρήσουμε μια
φανταστική εξέλιξη στον στρατι-
ωτικό τομέα. Πολλά, αν όχι και τα
πιο σπουδαία, προβλήματα που αφο-

ρουν τη ρωσική κοινωνία, δεν μπο-
ρούν να βρουν σήμερα μια λύση, αν
δεν παρουν την συγκατάβαση του
στράτου. Για τον λόγο αυτό φτάνω
και πολλές φορές στο ση-
μείο να λέω, πως ο στρατός έγινε
σήμερα μέσα στη ρωσική κοινωνία
η κυρίαρχη δύναμη.

Η εξουσία στη Ρωσία είναι σημε-
ρα μια "στρατοκρατική εξουσία",
μια δομή που ταυτίζει την εξέλιξη
του κοινωνικού σώματος μ' αυτή του
στράτου.

Ο στρατός δεν φαίνεται, όμως,
να κατέχει άμεσα την εξουσία.
Δεν έχει κανένα "κεντρικό πο-
στο" στην σοβιετική δομή της
εξουσίας.

Πριν σκεφτούμε οτιδήποτε άλλο,
πρέπει να αναρωτηθούμε πρώτα τι
είναι η εξουσία, ή πιο απλά ο σχη-
ματικός μηχανισμός της. Δεν πρέπει
να φανταζόμαστε απλά την αναπα-
γωγή της εξουσίας, έχοντας σαν βα-
ση τις μέχρι τώρα γνώστες σε μας
μορφές. Στη Ρωσία κυριαρχεί σήμερα
μια νέου τύπου εξουσία, που δεν
μπορεί να ερμηνευτεί με τα ως τω-
ρα δικά-μας πρότυπα.

Στην περίπτωση αυτή δεν προκει-
ται μόνο για την ανάπτυξη μιας
στρατοκρατικής εξουσίας, αλλά για
ένα νέο φαινόμενο... Ποτέ μέχρι ση-
μερα δεν υπήρξε ένας στρατός, που
για να καταφέρει να συντηρηθεί, θα
πρέπει να χει ταυτιστεί σε τέτοιο
βαθμό με την βιομηχανία. (...)

Ο ρωσικός στρατός είναι κατά τη
γνώμη-μου η κυρίαρχη δύναμη, ακρι-
βώς γιατί δεχεται μια προτιμητέα
διακρίση σ' όλα τα σχέδια, τις ντι-
ρεκτίβες κλπ. Ο στρατιωτικός τομέ-
ας δεν έχει καμία ανάγκη να ασ-
χολείται με θέματα όπως, ποιος θα
εκλεγεί δάσκαλος στην ανατολική
Σιβηρία ή σε ποιο επίπεδο θα κα-
θοριστούν οι τιμές των παπουτσιών
-γι' αυτές τις δουλίες υπάρχει η
γραφειοκρατία του κομματος.

Κατέχει λοιπόν ακόμα το κομμα-
τι σημαντικές θέσεις στη σοβιετι-
κή κοινωνία;

(...) Στη Ρωσία υπάρχουν δύο το-
μείς: ο κοινωνικός τομέας, που υ-
πολείτουργει ή που δεν λειτουρ-
γεί καθόλου: στον τομέα αυτό πα-
ρουσιάζεται συνεχής έλλειψη καλών
προϊόντων, ασχημη δηλαδή ποιότητα.
Ο δεύτερος τομέας, που είναι ο
στρατιωτικός, λειτουργεί στην εν-
τέλεια και κρατάει τη Ρωσία στην
πρώτη θέση ανάμεσα στις στρατιωτι-
κές δυνάμεις.

Η κατάσταση αυτή χρειάζεται κα-
ποια εξήγηση: Ο στρατός της μετα-
σταλινικής περιόδου είναι ένας
στράτος πυρηνικών μηχανικών, ηλεκ-
τρονικών, χημικών, μηχανικών μεταλ-
λουργίας κλπ. Με λίγα λόγια, μια
στράτια από ειδικούς. Η αύξηση της
διαφοράς ανάμεσα στον στρατιωτικό
και στον κοινωνικό τομέα είναι τε-
ραστία. Φαίνεται, πως ο στρατιωτι-
κός τομέας μπορεί να θεωρηθεί σαν
το μοναδικό δραστηριο τμήμα της
ρωσικής κοινωνίας. Η στρατιωτική
παρα-κοινωνία - και για να γίνω
πιο σαφής: ο επαγγελματικός τομέ-
ας μέσα στο στρατό - είναι μια τε-
ραστία βιομηχανία, που σύμφωνα με
τους υπολογισμούς-μου απασχολεί
περί τα είκοσι εκατομμύρια εργα-
τές - μέσα σε ένα σύνολο 140-150
εκατομμυρίων εργατών.

Πως μπορεί και λειτουργεί τόσο
δραστηρία ο τομέας αυτός; Δεν αρ-
κεί να αναφερθούμε στις μεγάλες

δυνατότητες της παραγωγής για να
δωσουμε εδώ μια απάντηση. Η αγροτι-
κή, για παράδειγμα, οικονομία απο-
μυζεί το 30% των επιχορηγήσεων κι
εντούτοις συνεχίζει να βρίσκεται
σε αθλία κατάσταση.

Η απάντηση είναι, πως η στρατι-
ωτική παραγωγή έχει έναν διαφορετι-
κό συντελεστή οργάνωσης, για τον
οποίο έχουμε σήμερα (από καταγγε-
λίες των αντιφρονούντων) όλα τα
στοιχεία.

Περίληπτικά: Αν χαρακτηρίσουμε
την милитаристική "παρα-κοινωνία"
σαν τη μοναδική δραστηρία δύναμη
μέσα στην κυβέρνηση, που σ' αντιθε-
ση μ' αυτή το κομμα εμφανίζεται
σαν ένα "γένος ζωντανών πτωμάτων",
τότε θα δούμε, πως ο απολυταρχισμός
με την κλασσική-του έννοια ανοίξε
το δρόμο για ένα νέο τύπο κοινωνι-
κού σχηματισμού, που τον αποκαλώ
"Στρατοκρατία".

Έχει παρόλα αυτά ακόμα νόημα,
να χαρακτηρίζουμε τη σοβιετι-
κή κυβέρνηση σαν απολυταρχική
βασίζομενοι στις ήδη σε μας
γνώστες μορφές εμφάνισης-της;

Πιστεύω, οτι πρέπει να αναγνωρίσω
με, πως βρίσκομαστε μπροστά σε μι-
ά νέα ιστορική φύση, που έχει ένα
κοινό χαρακτηριστικό με τον κλασ-
σικό απολυταρχισμό: βασίζεται
στην κτηνώδη βία, προς ωφέ-
λος της βίας.

Υπάρχει, όμως, μια βασική διαφορά.
Κι αυτό, γιατί πρέπει να καταλάβω
με, πως στη Ρωσία ο σκοπός της από-
λυταρχικής εξουσίας έχει διαχωρί-
στεί από την κοινωνία. Η εξουσία
προσπαθεί πάντα να είναι ο σκοπός
παραμένοντας παράλληλα μία εξωτε-
ρική εξουσία. Γιατί; Νομίζω, πως το
λιγότερο στην περίπτωση της Ρωσι-
ας, ο κλασσικός απολυταρχισμός επέ-
σε έξω με τον κεντρικό-του στόχο
να αφομοιώσει ολοκληρωτικά την αν-
θρώπινη ύπαρξη-ή αν αυτό αποτυγχ-
νε, να την αφανίσει. Κάτι τέτοιο ι-
σως να ναι δύσκολο να αποδειχτεί,
αλλά το γεγονός αυτό μπορεί, συμ-
φωνα με τη γνώμη-μου, να "μεταφρα-
στεί" από την καταρρευση του κομ-
ματος και την πρωτοπορία του στρα-
τού.

Είναι σίγουρο, πως η ιστορία δεν
εφτάσε ακόμα στο τέλος-της. Σε αυ-
τή τη φάση της εξέλιξης γίνεται
σαφές, πως δεν μπορούμε να αγνοή-
σουμε τον άνθρωπο σαν ένα συνε-
λεστή αντίστασης. Όσο για μας, πρε-
πει να το βαλουμε καλά στο μυαλό-
μας, πως η δυνατότητα για έναν α-
γώνα για την ελευθερία υπάρχει
πάντα - κι όχι μόνο να το σκεφτού-
μαι, αλλά και να το κάνουμε ΠΡΑΞΗ.

(1) Ο Σκιννερ και ο Παβλόφ είναι
οι κύριοι εκπρόσωποι της συμπερι-
φοριστικής ψυχολογίας. Πιστεύουν,
πως ο άνθρωπος - όπως και το ζω-
οδίνει σε κάθε ορισμένο ερεθισμα
μια ορισμένη απάντηση. Σύμφωνα μ'
αυτούς, ένας άνθρωπος μπορεί να υ-
ποταχθεί καποίον άλλο μέσω της θεω-
ρίας περί ερεθισμάτων. Οι θεωρία
αυτή χρησιμοποιείται στις ΗΠΑ για
την "προσαρμογή" των φυλακισμένων
στα σωφρονιστήρια του MARION.

Ερυθρές ταξιαρχίες

Η ειδήση, πως "οι Κοκκίνες Ταξιαρχίες αναστέλλουν τον ενοπλο αγώνα" έκανε πολλούς να αναπνεύσουν, σίγουρα, για πρώτη φορά ύστερα από πολλά χρόνια. Η απόφαση αυτή, που οι αιτίες της αναλύονται στο κείμενο και στην συνέντευξη που ακολουθούν, ήταν μια απόφαση του "ιστορικού πυρήνα" των "ΚΤ" και του ιδίου του Ρενάτο Κουρτσίο. Και το κείμενο και η συνέντευξη δημοσιεύτηκαν από το γερμανικό περιοδικό "RA DIKAL" No 117, ύστερα από μια αποστολή στην Ιταλία. Αυτό που κάνει & τα δυο κείμενα να αποκτούν ενδιαφέρον, είναι η εμφάνιση ενός νέου προβληματισμού και η προσπάθεια για έναν νέο προσανατολισμό του "κινήματος ενοπλού αγώνα", έξω από τα στενά και αποστεωμένα πλαίσια του μαρξισμού-λενινισμού. Η "Συντομή αναφορά στην εξέλιξη των ΚΤ" γραφτηκε από τον ELLI PIRELLI. Η συνέντευξη δόθηκε από τον Ρενάτο Κουρτσίο και την φιλική του ομάδα "AUTONOMES KOLLEKTIV PALMI". Οι συντομευσεις του κειμένου υπήρχαν και στο γερμανικό περιοδικό. Η απόδοση του κειμένου στα ελληνικά έγινε από τον Αλέξη Παντο.

★ ★ ★ ΝΕΟΙ ΠΡΟΣΑΝΑΤΟΛΙΣΜΟΙ ★ ★ ★

Συντομή αναφορά στην εξέλιξη των "ΚΤ"

Οι Κοκκίνες Ταξιαρχίες είναι το πρώτο δημιούργημα της ενοπλής προπαγάνδας, και έχουν σαν στόχο-τους, μέσα από την ίδια-τους την ύπαρξη και την δραστηριότητα, να προπαγανδίσουν τη διαρκή μορφή της οργάνωσης και του ταξικού πολέμου. Οι Κοκκίνες Ταξιαρχίες έχουν πάντα σαν σημείο αναφοράς τους στο-χούς που βάζει το μαζικό κίνημα, και θεμελιώδης-τους σκοπός είναι να κερδίσουν την υποστήριξη και την συμπάθεια των προλεταριακών μαζών.

Απριλίου 1971
Κοκκίνες Ταξιαρχίες

Αυτή είναι μια απ' τις διακηρύξεις με τις οποίες οι "ΚΤ" καθόρισαν για πρώτη φορά το ρολό-τους μέσα στους εργοστασιακούς αγώνες της Β. Ιταλίας.

Η παλη μέσα στις μεγάλες βιομηχανίες του βορρά -Mirafiori και Pirelli στο Μιλάνο, Alfa Romeo, Sit-Siemens, IBM και Fiat στο Τορίνο και χημική βιομηχανία στη Μαγκερα-βρίσκονταν στο απογείο της εκρήξης-της το 1969 την περίοδο του αποκαλούμενου "καυτού φθινοπώρου". Η POTERE OPERAIA είχε πάρει ενεργό μέρος στις συζητήσεις μέσα στα εργοστάσια και στους διαφόρους μαχητικούς πυρήνες των πόλεων, σχετικά με το αναποφενικό γεγονός του ενοπλού αγώνα, ιδωμένου σαν ένα στηρίγμα του μαζικού κινήματος.

Οι "ΚΤ" θεωρούνταν την περίοδο αυτή σαν ένα μαχίμο κομμάτι των εργατικών αγώνων στα τέλη του 60 και στις αρχές της δεκαετίας του 70. Επειδή σαν βάση-τους είχαν τον εργατή-μαζα, ήταν φυσικό και οι πυρήνες-τους να αποτελούνταν από εργατικά στελέχη. Οι μορφές παλης που ακολουθήσαν, καθορίστηκαν σύμφωνα με την θέση και τα αιτήματα των εργοστασιακών αγώνων.

Οι "ΚΤ", στην αρχική φάση (του ενοπλού αγώνα), δεν ήταν Η ενοπλή ομάδα, αλλά μια από τις τόσες -ένα κομμάτι της εργατικής δύναμης και της κοινωνικής παλης. Εκτός από αυτή υπήρχαν οι NAP (Ενοπλοί Προλεταριακοί Πυρήνες), που δημιουργήθηκαν το 73 σαν το μιλιτάντ τμήμα της παλης των φυλακισμένων, η GAP και η PAC (Proletari Armati per il communi-

simo), και αργότερα η PL (PRIMA LINEA: Πρώτη Γραμμή).

Πριν δυο χρόνια θεωρούνταν οι "ΚΤ" ακατανίκητες και αποτελούσαν μια διαρκή απειλή και προκλήση για το ιταλικό κράτος. Σήμερα, μετά από την τόσο θορυβώδη και παραδειγματική απαγωγή που κόντευε σχεδόν να ξεχαστεί, οι "ΚΤ" έχουν διαλυθεί και οι μαχητές-τους βρίσκονται στη φυλακή. Τι συνέβη; Πως μπόρεσε να πραγματοποιηθεί αυτό το γρηγόρο POLL-BACK του κράτους;

Ο ιταλικός κρατικός, βιομηχανικός και αστυνομικός μηχανισμός φορέσε λοιπόν έτσι ξαφνικά τα κοφτερά δόντια του καρχαρία, για να κατορθώσει να καταβροχθήσει το κομμάτι εκείνο, που τόσο καιρό χτυπούσε δίχως επιτυχία, και να το χωνέψει τελικά μέσα στις φυλακές -ή μήπως αντίθετα, το ανυποταχτό αυτό κομμάτι που τους γεμίζε με τρομο έγινε μικρότερο, πιο μαλακό και πιο ευάλωτο;

Την καυτή περίοδο των εργοστασιακών αγώνων ακολούθησε μια φάση στασιμότητας και ισορροπίας δυναμικών, στη διάρκεια της οποίας η συζήτηση προσανατολίστηκε στο θέμα των οργανωτικών δομών, σύμφωνα με τις οποίες από τη μια θα σιγουρευόνταν οι κατακτήσεις κι απ' την άλλη θα γίνονταν εφικτό να αντικρουστεί η αναμενόμενη επιθεση του κράτους.

Οι "ΚΤ" δεν μπορούσαν να μην μπουν κι αυτές στο χορό: το κομμάτι ήταν η πεμπτούσια της οργανωτικής συζήτησης, και η ανοικοδόμηση-του το έργο των επομένων χρόνων. Εννοίες όπως "Ταξικός Αγώνας", "Κομμα", "Πρωτοπορεία", "Βαθμοί Συνειδήσης", "Κομμουνισμός" κλπ, μετατράπηκαν σε μπαλακία στα χέρια των ταχυδακτυλουργών της θεωρίας, και προσαρμόστηκαν σε μια στερη και ορθόδοξη σκαλωσία, που σαν σκοπό-της είχε να σιγουρέψει το δρόμο που θα ακολουθούσε η ανοικοδόμηση του ΡCC (Μαχίμο Κομμουνιστικό Κομμα).

Όλη αυτή η πορεία απεικονίζονταν -με ένα υψος καπνός αθωο- σε μια διακήρυξη του 73, "...για τις "ΚΤ" η ενοπλή δράση αποτελεί το ακρογωνιαίο λίθο μιας εντατικής ταξικής δουλειάς. Είναι ο δρόμος για την εξουσία...". Η γλώσσα όμως από διακήρυξη σε διακήρυξη σκληραίνει κι ακολουθούσε στερεοτυπικές πολιτικές εκφράσεις: "...Το Κομμα στεκεί πάνω από όλους. Αυτό δίνει τις κατευθυντήριες τάσεις στο κίνημα... Πιστευουμε ακραδαντα, πως η ε-

Ο Ρενατο
Κουρτσιο
στη
διαρκεία
της
δικής-
του

νοπλή πρωτοπορεία πρέπει να ενεργήσει σαν Κομμα". Αυτές ήταν οι θέσεις του 78. Από ένα τμήμα των εργοστασιακών αγώνων ξεπήδησε ένα κομμα, που οι αιτίες σύστασής-του βρίσκονταν μάλλον στο γεγονός, πως σιγά σιγά χανόνταν κάθε δυνατότητα επιστροφής στις παλιές καταστάσεις, και στο φαινόμενο πως νέα κινήματα έκαναν την εμφάνισή-τους, με τα οποία οι "ΚΤ" δεν είχαν και πολλά κοίνα σημεία.

Παρα την εσωτερική-τους αποστέωση, οι "ΚΤ" κατορθώσαν και αναπτύχθηκαν περιφερειακά. Οι νεοσύστατοι πυρήνες -Ρώμη, Ναπολή, Βενετία- δεν είχαν πλέον σαν σημείο αναφοράς-τους τον εργατή-μαζα, αλλά τον ανέργο, τον νεο, τον υπάλληλο...

Κεντρικό σημείο αποτελούσαν απ τη μια οι αγώνες της περιφέρειας, κι απ την άλλη η ήδη σταθεροποιημένη ενοπλή οργάνωση, που ολό και λιγότερο προϋποθέτε τους πρώτους. Μετά την απαγωγή του Μορο (Μαρτίης-Μαΐς 78), του αρχιτεκτόνα του "ιστορικού συμβιβασμού", ξέσπασε μια διαμάχη στις εσωτερικές γραμμές των ΚΤ πάνω στο πρόβλημα της μελλοντικής πορείας του ενοπλού αγώνα. Από τη στιγμή εκείνη, δύο τμήματα θα διεκδικούν το σύμβολο των "ΚΤ", κάθε ένα για δικό-του λογαριασμό: η πτέρυγα των "Κινηματιών" (MOVIMENTISTI), και το "ορθόδοξο τμήμα" -κάθε ένα σύμφωνα με τους δικούς-του στόχους και τη δική-του πρακτική.

Τα γεγονότα που ακολούθησαν απ τη στιγμή της απαγωγής του Μορο μέχρι σήμερα, χαρακτηρίζονται από μια μετωπική επιθεση του ιταλικού κράτους εναντίον σε όλες τις ομάδες και τις δομές, που προσπάθησαν, έξω από το ΚΚΙ, να καταστρέψουν τη βιομηχανική κοινωνία προς όφελος της δικής-τους απελευθέρωσης.

Το ΚΚΙ και τα συνδικατά ανήκαν στους πιο θυελλώδεις υποστηρικτές μιας σκληρής γραμμής απ τη πλευρά του κράτους. Χωρίς τη δικιά-τους ανοχή δεν θα είχε δημιουργηθεί ένα τόσο τεραστίο κύμα χαφιεδισμού.

Πρώτη καθίσαν στο σκαμνί την ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ, σε μια περίοδο που δεν είχαν απομείνει παρά λιγότες μοναχά μικροομάδες απ το κίνημα του 77. Από τις 7 Απριλή 1979 και έπειτα, α-

κολούθησε ένα κύμα ερευνών και συλλήψεων σε ρυθμικά διαστήματα. Οι "ΚΤ" ήταν η μόνη οργάνωση που κατορθώσε να επιζηήσει ύστερα από αυτό. Το Ανταρτικό είχε αρχίσει να αιμορραγεί όμως ακαταπανύστα, και η περίοδος-του δεν θα διαρκούσε ακόμα για πολύ.

Η δράση των "ΚΤ" δεν σταμάτησε, παρόλα αυτά, γρήγορα. Οι πτέρυγες των ΚΙΝΗΜΑΤΙΩΝ και του ΚΟΜΜΑΤΟΣ εμφανίστηκαν ξανά, ενεργοποιημένες για πρώτη φορά σε διαφορετικά επίπεδα: οι "MONTIVENTISTI" έρριξαν το κύριο βάρος της δουλειάς-τους -με την ανοιξιατική καμπάνια-τους (απαγωγή του Κιβίλλο)- στο κοινωνικοεπαναστατικό επίπεδο, ενώ οι ορθόδοξοι προσπάθησαν να ισχυροποιήσουν την παλιά θέση-τους (απαγωγή του Ντοζιέρ). Η "λεία" όμως των δευτέρων επέσε γρήγορα στα χέρια ξανά της αστυνομίας (Δεκεμβρής 81-Φλεβάρης 82).

Ένα νέο κύμα συλλήψεων ξέσπασε ξανά. Του-τη τη φορά χάρι στους προδοτές "PENTITI", που δολαστήκαν από έναν νόμο, ενεργητικό γι αυτούς, που θεσπίσε το κράτος. Τα άτομα αυτά ξεκοφάν από τον ενοπλό αγώνα και παρέδωσαν εκατοντάδες συντροφους-τους στα χέρια του κράτους. Η νέα αυτή επιθεση σημάνε και την "τελευταία πράξη" για τις "ΚΤ". Το κράτος τις διέλυσε, δίνοντας τέλος σε έναν εικοσάχρονο κύκλο αγώνων που ξεκίνησε με το μεταναστευτικό κύμα των εργατών γης απ τον αγροτικό νοτό προς τον υπερβιομηχανοποιημένο βορρά.

Τα τελευταία γεγονότα είναι οδυνηρά: πάνω από 4000 "πολιτικοί κρατούμενοι" (έναν αριθμό που ούτε ο φασισμός δεν κατορθώσε να αγγίξει), μια δική κατά της ΑΥΤΟΝΟΜΙΑΣ με το κατηγορητήριο της "ενοπλής εξέγερσης" που δεν ενδιαφέρει πλέον κανένα, και ένας "Τρίτος Δρόμος" για τους κατηγορούμενους ΝΕΓΚΡΙ και σία -ανάμεσα στους μιλιτάντ και τους μετανοιωμένους- , που θα εξελιχτεί όπως προβλεπεται σε μια εναλλακτική κουλτούρα, στυλ Δ. Γερμανίας. Ακόμα και η PRIMA LINEA κατέθεσε τα όπλα, τελευταία, για να αφιερωθεί στα "κοινωνικά".

ELLI PIRELLI

Η ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

"Αυτή είναι μοναχά η αρχή"- συμφωνοί. Δεν πιστεύετε, όμως, πως υπάρχουν πολλοί συντροφοί-σας, που μιλούσαν για το τέλος και την παρακμή του ενοπλου αγώνα;

Είναι πολλοί αυτοί που θέλουν να τα βλέπουν όλα μαύρα. Βεβαίως, είναι αλήθεια πως ο ενοπλος αγώνας που ξεπήδησε στις αρχές της δεκαετίας του 70 μέσα από το μεγάλο κύμα των ριζοσπαστικών φοιτητικών και εργατικών κινημάτων, έχει σήμερα ουσιαστικά τερματιστεί. Υπάρχει, όμως, και μια άλλη αλήθεια: ο ενοπλος αυτός αγώνας πέτυχε εν πάσει περιπτώσει μερικούς θεμελιώδεις στόχους-του.

Δηλαδή;

Πρώτα απ' όλα έδωσε ζωή τη δεκαετία του 70 σε κείνο το πυρηνό αιτήμα, σε κείνη την επιθυμία για επαναστατική αλλαγή που φλογίζει με πάθος ολοκληρωτο κορμί του προλεταριάτου στη διάρκεια των μεγάλων αγώνων του 68-69. Ένα αίτημα που κατεστάλει από τις δολοφονικές απαντήσεις που έδωσε το κράτος με το κύμα των συλλήψεων και με τους νεκρούς της "Πιάτσα Φοντανα" (κρατικοφασιστική επίθεση το 69 στο Μιλάνο). Το ό,τι αυτός (ο ενοπλος αγώνας) όχι μόνο τονίσε και ισχυροποίησε ένα τέτοιο αίτημα μέσα στις ενοπλές οργανώσεις, αλλά ακόμα και σε ολοκληρές προλεταριακές περιοχές, είναι σίγουρα ένα θετικό αποτέλεσμα: το γεγονός αυτό συνέβαλλε στη δημιουργία μιας νέας γλώσσας και στη γενέση νέων μεθόδων αντιμετώπισης του κράτους, των καπλών και της κυριαρχίας του λαού.

Ποιοι είναι οι άλλοι στόχοι;

Εσπασε το μύθο, πως είναι αδύνατη μια επαναστατική και ενοπλή ανάπτυξη του ταξικού αγώνα μέσα στις μητροπόλεις, και τσάκισε ταυτόχρονα τις απ' το δεύτερο παγκόσμιο πόλεμο εγκαθιδρυμένες ισορροπίες και πολιτικές γεωγραφίες...

Αυτά ήταν ταμπου που χαλινάγουν όλες τις προοδευτικές, προλεταριακές διαθέσεις και οδηγούσαν στο καναλιζαρίσμα-τους μέσα στις γραφειοκρατικές-ρεφορμιστικές προοπτικές...

Δεν μπορεί να αρνηθεί κανείς το γεγονός, πως παρά πολλά κοινωνικά, πολιτικά και πολιτιστικά στρώματα έχουν σήμερα τη διάθεση να δώσουν μια λύση στα προβλήματα-τους και να πραγματοποιούν τις επιθυμίες-τους ακολουθώντας τον επαναστατικό δρόμο. Αυτή είναι μια μεγάλη νίκη-τόσο μεγάλη, που κάνει να φαίνεται η παρακμή των πολιτικο-στρατιωτικών μοντέλων που συνεβάλλαν σ' αυτή την ιστορία, σαν ένα ασήμαντο γεγονός.

Περισσότεροι από 400 συλληφθέντες μέσα σ' ένα χρόνο, -δεν είναι αυτό ένα καλό επίχειρημα στα χέρια εκείνων που μιλούσαν για την παρακμή του ενοπλου αγώνα;

Προκειται για ένα "θορυβώδες" μάλλον, παρά για ένα ουσιαστικό επίχειρημα. Βλέπουμε τη διάλυση όλων εκείνων των δομών, που πάνω-τους στηριχθήκε η μέχρι σήμερα μαχητι-

κοτητα-μας με αισιοδοξία. Κι αυτό γιατί γνωρίζουμε καλά,

- πως η δύναμη της ιδέας περί ιστορικής αναγκαιότητας και δυνατότητας για μια επαναστατική αλλαγή των κοινωνικών σχέσεων" συνεχίζει να βρίσκεται στο επίκεντρο των πεποιθήσεων και των δραστηριοτήτων της προλεταριακής πρωτοπορίας των μαζών,

- πως η κρίση που μαστίζει την περίοδο αυτή ολοκληρωτο το καπιταλιστικό οικοδομήμα, δεν μπορεί να βρει το δρόμο που θα οδηγούσε στη αναχαιτίση της κρίσης και της πιθανής εξέλιξής-της,

- πως οι ταξικές αντιθέσεις μέσα σε κάθε γκέτο οδηγούσαν προς μια καταστροφική και επαναστατική εκρήξη.

Για τον λόγο αυτό, επαναλαμβάνουμε συνεχώς πως δεν προκειται παρά για μια νέα αρχή.

Θέλετε δηλαδή να πείτε, πως η διάλυση της ΟΚΚ (της -ενοπλής -μαχομένης κομμουνιστικής οργάνωσης) είναι αντιστροφής αναλογία προς την αυξανόμενη ένταση των ταξικών αντιθέσεων -ή πως αλλιώς το βλέπετε;

Υπήρξαν ένα σωρό δυνάμεις που πραγματώσαν, κατά κάποιο τρόπο, και θεμελίωσαν στη διάρκεια αυτών των χρόνων τον ενοπλό αγώνα: GAP, BR, NAP, PL, PAC καθώς και χιλιάδες άλλοι πυρήνες του κινήματος. Εκείνο, που ανάμεσα σ' άλλα κατορθώθηκε και τους ενώνε, ήταν μια πολύ απλή σκέψη: η πραγματοποίηση του ενοπλου αγώνα.

Τα προγράμματα για το περασμένο κομμουνισμό ή τα σχέδια για την αναμόρφωση των μητροπόλεων, -όλα αυτά θα ξεπηδάσαν μέσα απ' την πορεία των πραγμάτων. Να καί, όμως που δεν έγινε.

(...)

Κανένα σχήμα (του ενοπλου αγώνα) δεν καταφερε να κάνει το μεγάλο σάλτο -παροτί ολοι είχαν προγραμματίσει τις λανθάνουσες τάσεις μέσα στο προλεταριάτο των μητροπόλεων, και παροτί μπορούσαν να συλλέξουν μέσα από τις διαφορές και ρευστές μορφές εκφράσεως-τους έναν σημαντικό αριθμό εμπειριών.

Η μεροληπτικότητα, έτσι, των οργάνων, των προγραμμάτων και των βάσεων προτύπου δημιουργημάτων οδηγούσαν σε μια κατάσταση αυξανόμενης αποξένωσης απ' τις πιο βασικές τάσεις του κινήματος. Αυτό ήταν κι η αιτία της βαθμιαίας, αλλά αναποφύκτου σκληρύνσης και απολυθώσης. Το αποτέλεσμα ήταν να αποκτήσουμε μια γνώση απ' όλα αυτά και να παρουμε μια βαθειά ανάσα, τέτοια που να μας επιτρέπει να ξαναδούμε πανω στα αίτια της απογοήτευσής.

(...)

Το προλεταριάτο των μητροπόλεων ήταν από "καταβολής", και δίχως εξαίρεσεις, διαφοροποιημένο με βάση τη θέση που κατείχε κανείς μέσα στις παραγωγικές και ανταλλακτικές σχέσεις -δίχως να εννοούνται, εδώ μόνο οι οικονομικές σχέσεις, αλλά πολύ περισσότερο και οι σχέσεις με τους ρόλους και τους κανόνες, που δεν είναι απαραίτητα να ανταποκρίνονται σε μια συνειδητή ταυτότητα. Αυτή η τελευταία είναι, μια κοπιώδης κατακτίηση που προϋποθέτει σκληρούς αγώνες εναντίον στην επίσημη ιδεολογία που έχει μεταδώσει παντού η μπουρζουαζία.

(...)

Αυτό σημαίνει, πως το παιχνίδι ανάμεσα στην επανάσταση και την αντεπανάσταση δεν αρχίζει μα ούτε και τελειώνει με την "ενοπλή παλη".

Υπάρχει μια πιο βασική αντιπαράθεση που διαρκεί 24 ώρες το 24ωρο και 365 μέρες το χρόνο: Είναι η αντιπαράθεση μέσα στην οποία μορφοποιείται επαναστατικά ολημάς η πρακτική ή που αντίθετα εμποδίζεται άμεσα απ' αυτή. Τούτη είναι η μάχη που χάσαμε και που εκμεταλλεύτηκε το κράτος των μητροπόλεων για να φέρει σε αντιμετώπιση τους μαχητές, τη στιγμή που βρίσκονταν σε κρίση, και να κάνει το ένα τμήμα να αντιμετωπίζεται το άλλο.

(...)

Οι "MONTIVENTISTI", το τμήμα αυτό των "ΚΤ", επεξεργάστηκε και αναπαρήχθει για το λόγο ακριβώς πως περάσε πλέον μέσα σε ένα πλουραλιστικό και αντιδογματικό κίνημα.

(...)

Ας ερθούμε τώρα στις κοινωνικές αναδιαρθρώσεις των παραγωγικών, πολιτικών και πολιτιστικών δομών... ποιες επιδράσεις είχαν οι αλλαγές αυτές πάνω στο επαναστατικό κίνημα;

Αν περιοριστούμε στις "ΚΤ", είναι σίγουρο πως επεδράσαν εκρηκτικά. Μέσα σε μια κοινωνία που γνώριζε βαθειές και εκτεταμένες αλλαγές, οι "ΚΤ" παρέμειναν φυλακισμένες μέσα στα αρχικά-τους πρότυπα, που μετεξελίχτηκαν για τον λόγο αυτό σε έναν ιδεολογικό μύθο, ακαμπτό και ανικάνο να δει τα νέα προβλήματα που έθεταν τα νεοανερχόμενα κοινωνικά σχήματα και τα νέα επαναστατικά υποκείμενα.

Δεν είναι τυχαίο το γεγονός, πως οι "ΚΤ" δεν μπορούσαν να κατανοήσουν ούτε καν και αορίστα το κίνημα του 77, αν και το κίνημα αυτό είχε φέρει σε κρίση, με τον πλούτο του δυναμικού και της γλώσσας-του ολή εκείνη την ταυτότητα της Αριστεράς που γεννηθήκε στη δεκαετία του 60.

Παρομοίως, δεν είναι ακόμα τυχαίο πως οι ριζοσπαστικοί μετασχηματισμοί των ταξικών δομών, που προκάλεσαν αμυντικό χτύπημα το κεφάλαιο με την Πληροφορική Επιστήμη (INFORMATIK), παραγνωρίστηκαν πλήρως, τόσο στην ανάλυση όσο και στην μέθοδο του αγώνα.

Συμφωνοί; ποια είναι όμως η αιτία που δεν μπορούσαν να διατηρηθούν οι αρχικές περιφερειακές δομές των "ΚΤ" μέσα στη παροδο του χρόνου;

Πρέπει να λάβει υπ' όψιν-του κανείς, πως οι "ΚΤ" προηλθαν μέσα από την άνοδο των μαζικών κινήματων, που είχε προκαλέσει η καπιταλιστική ανάπτυξη του 68-69. Κινήματα που "παγώσαν" με την κρίση της παγκόσμιας καπιταλιστικής οικονομίας, απ' τα μέσα της δεκαετίας του 70.

Οι αρχικές περιφερειακές δομές, είχαν σαν στόχο την σταθεροποίηση μέσα στα μεγάλα βιομηχανικά κέντρα του ενοπλου αγώνα, κι αυτό μέσα από τους αγώνες του εργατή-μάζα. Το πρότυπο όμως του εργατή-μάζα, ξεπεράστηκε μέσα από την κρίση και τα αποτελέσματα που επέφερε με τη μέθοδο της Πληροφορικής Επιστήμης.

(...)

ΙΑΠΩΝΙΑ: ΤΟ ΚΙΝΗΜΑ ΡΙΖΩΝΕΙ...

Παρα την συνεχιζόμενη καταστολή από τις παραστρατιωτικές ομάδες της Ασφαλείας, το αναρχοσυνδικαλιστικό κίνημα στην Ιαπωνία βρίσκεται σε πλήρη ανοδό. Οι ομάδες αυτές της Ασφαλείας επετέθησαν πριν λίγο καιρό σε μια απεργία που οργάνωσε ένα τμήμα των υγειονομικών υπηρεσιών με την υποστήριξη μερικών συντροφών της περιοχής Saitama (κοντά στο Τόκιο) και έκανε πολλές συλλήψεις. Η αστυνομία έρευνήσει επίσης το διαμερίσμα ενός συντροφού, κατάρχησε την κάρτα μέλους και κατέστρεψε το διαμερίσμα. Μετά από αυτό, φασίστες άρχισαν να απειλούν τηλεφωνικά τους υποστηρίχτες της απεργίας.

Παρα την συνεχιζόμενη όμως καταστολή, η αναρχοσυνδικαλιστική πάλη συνεχίζεται.

Μαζί με την έκδοση διαφόρων μπροσούρων, η αναρχοσυνδικαλιστική οργάνωση της Ιαπωνίας εξέδωσε και ένα μηνιαίο όργανο, την RENTAI (=Αλληλεγγύη). Οι συντροφοί της RENTAI κάνουν συνεχώς προσπάθειες για την αναζωπύρωση του γιαπωνέζικου εργατικού κινήματος. Σε ένα μανιφέστο-τους κατηγορούν ανοιχτά την πολιτική της

ταξικής συνεργασίας που ακολουθούν τα συνδικάτα, και ακόμα πως με τα καλπικά επιχειρήματα-τους εμποδίζουν την Άμεση Δράση.

Οι γιαπωνέζοι συντροφοί συγκεντρώνουν τώρα τις προσπάθειες-τους στον αλληλεγγυό αγώνα με τους εργάτες της Ασίας και της λατινικής Αμερικής εναντίον στην εκμετάλλευση του γιαπωνέζικου καπιταλισμού. Έχουν αποκτήσει επαφές με όλες τις χώρες εκείνες της λατινικής Αμερικής που έχουν κυριευθεί από γιαπωνέζικες πολυεθνικές. Έτσι, για παράδειγμα, υποστήριξαν τις απεργίες των μεξικανών εργατών εναντίον στην αυτοκινητοβιομηχανία NISSAN.

Το αναρχοσυνδικαλιστικό κίνημα της Ιαπωνίας έχει ζωτική σημασία για ολοκληρή την περιοχή του Ειρηνικού, γιατί σε συνάρτηση με τις επεκτατικές τάσεις του γιαπωνέζικου καπιταλισμού, μπορεί να συνεισφέρει με την αλληλεγγύη-του στην ισχυροποίηση του εργατικού κινήματος των διαφόρων ασιατικών και λατινοαμερικανικών χωρών, και πιθανότατα στην γεννέση νέων αναρχοσυνδικαλιστικών οργάνωσεων.

ΔΙΕΘΝΕΣ ΑΝΑΡΧΙΚΟ ΦΕΣΤΙΒΑΛ..

Τον επόμενο χρόνο έχει προγραμματιστεί ένα παγκόσμιο αναρχικό φεστιβάλ στη Ν. Υόρκη. Οι διοργανωτές από το "Λιμπερταριαν Μπουκ Κλαμπ" προετοιμαζουν ήδη ένα τεραστίο κύκλο διοργανώσεων: εκθέσεις τέχνης, προβολές φιλμ, μουσικές εκδηλώσεις, ποιητικές βραδύες, κύκλοι σπουδών και εργασιών κι άλλα πολλά.

Το Φεστιβάλ αυτό συνδέεται με την επιθυμία, να δοθεί η ευκαιρία στους αναρχικούς όλου του

κόσμου να ανταλλάξουν πληροφορίες για θέσεις και στρατηγικές πάνω στην πορεία του αναρχικού κινήματος.

Οι διοργανωτές κάνουν έκκληση σ όλους τους αναρχικούς του κόσμου να προβληματιστούν πάνω σε πιθανούς τρόπους συνεργασίας-τους και να ειδοποιήσουν στην διεύθυνση:

Libertarian Book Club
GPO BOX 842
New York
NY 10116 USA

Πρέπει, δηλαδή, να ξαναεπιστρέψουμε στο πρόβλημα της οργανωτικής μορφής της μιλιταντ δράσης, δίχως να προσπαθήσουμε να δώσουμε άμεσα μια λύση, προτού αναπτυχθεί ένα σύνολο από μεθόδους πάλης, τέτοιες που να μπορούν να αντεξούν στις δοκιμασίες.

Ένα τέτοιο γεγονός απαιτεί, φυσικά, την αποδοχή (της λογικής) της "διαφορετικής" μεθόδου, σαν συστατικό στοιχείων εκείνων των κολλεκτιβών που θα βαδίσουν προς αυτή τη κατεύθυνση.

Μια ανανεωμένη πρόταση του "φεντεραλισμού";

Όχι, τίποτα τόσο κραυγαλέο.. Το θέμα είναι, πως μετά την αποτυχία του μοντέλλου της OCC -μοντέλλο που μέχρι χθες θεωρούνταν από πολλούς συντροφούς σαν "σιγούρο"- άρχισαν βαθμιαία να εμφανίζονται νέες τάσεις, που πρέπει να ιδωθούν τώρα θετικά. Αυτό βεβαίως δεν μας εμποδίζει να πούμε, πως τέτοιες τάσεις συχνά περιορίζουν την δημιουργικότητα-τους στον ένα ή στον άλλο τομέα των καπιταλιστικών σχέσεων.

Πρέπει να συμπεράνουμε, συνολικά μέσα απ όλη αυτή την πλουραλιστική ταυτότητα, πως κάθε ένας -όπως και πριν με την συλλογική αποφασιστικότητα για την ανοικοδόμηση ενός κοινωνικού ανταρτικού, με στοχο το περασμά στον κομμουνισμό- πρέπει να αναλάβει τις ευθύνες-του μέσα σ αυτό το πρόταξ και να αφήσει κατά μέρος τις ανυπομονήσιες, τις ανάγκες, τις επιθυμίες και τις αντιφάσεις-τους.

Τελικό συμπέρασμα: στρατηγικότητα στην πάλη εναντίον στο κράτος των μητροπόλεων, αλλά διαφοροποίηση στις μεθόδους πάλης και στις κολλεκτιβές;

Ναι, κατι τέτοιο. Είμαστε πεπεισμένοι, πως μπορούμε να πετύχουμε το υψηλότερο επίπεδο ενότητας και επικοινωνίας με όλες τις παρανομες και ανταγωνιστικές τάσεις που οργάνωνονται στα γκέτο των μητροπόλεων, στα εργοστάσια -που παραμένουν το πιο αποφασιστικό εδάφος της αντιπαραθέσης-, μέσα στις φυλάκες και γενικά σε κάθε χώρο όπου παραγει και αναπαράγει ο κα-

πιταλισμός τις σχέσεις εξουσίας και εκμετάλλευσης.

Μέσα απ την αναζήτηση αυτής της επικοινωνίας θα προκύψει σίγουρα ένας Κοινός Λόγος, που θα πραγματώσει την μεταβαση στον κομμουνισμό, την μεταβαση στο Λόγο της πραγματικής Ζωής.

Ποιο ρόλο παίζουν τα "θρανίσματα" μέσα σ όλο αυτό το σεναριο;

Αποτελούν μια συμβολή στη συλλογική συζήτηση, σχετικά με τις προοπτικές. Η εποχή των στρατηγικών αποφάσεων εσβησε μαζί με την OCC.

Τώρα βρίσκομαστε σε μια φάση, όπου κάθε ένας που πιστεύει πως έχει κατι να πει για το οποιοδήποτε θέμα της κοινωνικής επανάστασης, έχει τη δυνατότητα του λόγου, του ήχου και της εικόνας -έτσι ώστε να γίνει αντιληπτός. Και μάλιστα χωρίς να φοβάται την πολυφωνία, γιατί η πολυφωνία του προλεταριάτου των μητροπόλεων έχει σε κάθε περίπτωση τον απαραίτητο χώρο για τις ποικιλομορφίες των παρανομών τάσεων, κι είναι γι αυτές ο κοινός τόπος συνάντησης των διαφόρων-τους.

ΧΙΛΗ

ΑΜΕΣΗ ΔΡΑΣΗ ΚΑΙ ΑΥΤΟ ΟΡΓΑΝΩΣΗ

Μεχρι το πραξικοπημα της 11 Σεπτεμβρη 1973 η Χιλη ειχε ενα καλα οργανωμενο εργατικο κινημα και μια ισχυρη αριστερα. Το φασμα αρχιζε απο το κομμουνιστικο και το σοσιαλιστικο κομμα μεχρι και οργανωσεις οπως η "Movimiento Izquierda Revolucionario" (MIR) που προπαγανδιζε τον ενοπλο αγωνα. Τα χιλιανα συνδικατα ειχαν με την παροδο του χρονου αυξηθει και τα μελη τους εφθαναν το 1973 τα 940810 μελη. Ειχαν οργανωσει περιπου το ενα τρίτο των εργαζομενων. Η στρατιωτικη δικτατορια εκμηδενισε ομως τη σχετικη αυτη δυναμη των εργατικων οργανωσεων, που μαζι με την αιματηρη τρομοκρατια και τη γνωστη καταδιωξη ολων των αριστερων δραστηριοτητων καταφερε να καταστρεφει την δομη των παραδοσιακων ενωσεων.

Παρα την μεγαλη αυξηση τοσο του εργατικου δυναμικου οσο και του αριθμου των ανεργων, ο συνολικος αριθμος των μελων των συνδικατων το 1977 ηταν μονο 916569. Ας ληφθει υπ οψη, πως το τοτε ενιαιο συνδικαλιστικο κινημα CUT διαλυθηκε και καταστραφηκε, ενω οργανωσεις διαφορων τασεων αντιμαχονταν η μια την αλλη. Αυτος ομως δεν ειναι ο μοναδικος λογος για την εξασθενιση των παραδοσιακων συνδικαλιστικων δομων: ο αριθμος των πραγματικα εργαζομενων μειωθηκε περιπου κατα 10%, και ο συνδεσμος των νεων εργατων με τις παλιες μορφες των ταξικων συγκρουσεων εχει χαλαρωσει αισθητα: η UNIDAD POPULAR η CUT κ.α ειναι γι αυτους μοναχα ιστορια. Δεν μπορουμε δηλαδη να αιτιολογησουμε την ελλατωση της δυναμης των συνδικατων μονο με βαση την καταπιεση που ασκει το καθεστος.

Ιδιαίτερα αισθητή γίνεται η εξέλιξη αυτή στον χώρο των πρωτοκαλα οργανωμενων εργατων γης (δες πινακα:)

Κατα το τελος του 1973 η CUT ειχε 130 μεμονωμενα συνδικατα, απ τα οποια τα 97 ειχαν αναπτυξει μια σημαντικη συνδικαλιστικη δραση - ο, τι και να σημαινει αυτο. 35000 ανθρωποι εμπιστοσυνης και συνδικαλιστες ηταν ενεργοι. Σημερα υπαρχουν μονο 51 μεμονωμενα συνδικατα, που εχουν βρει στεγη κατω απο διαφορες οργανωσεις: COORDINADORA NACIONAL SINDIKAL, UNION DEMOCRATICO DE TRABALADORES, UNTRACH κλπ. Οι σχεσεις των οργανωσεων αυτων με τις οργανωσεις της βασης ειναι πολυ ασταθεις, και οι δομες των συνδικαλιστικων αποφασεων δεν ειναι καθαρα προσδιορισμενες. Σε αυτα ερχονται να προστεθουν ο κατακερματισμος των εργατων, η απωλεση 35000 οργανωμενων συνδικαλιστων, που ειτε δεν μπορουσαν πια να συμμετεχουν στις λειτουργιες, ειτε εξαφανιστηκαν, ειτε δολοφονηθηκαν. Τις θεσεις των ατομων αυτων κατελαβαν προσωπα πιστα στο καθεστος.

Με το πραξικοπημα διακοπηκε και η ιστορικη συνεχεια της συνδικαλιστικης αυτοσυνειδησης. Ελειπε η δυναμη με την οποια η CUT ειχε δρασει πολιτικα και κοινωνικα μεσα στη ζωη της χωρας.

Μια πεζη κριτικη ηρθε κι αυτη επιπλεον να προστεθει εναντια στη παραδοσιακη αριστερα και

τα συνδικατα, οσον αφορά τα λαθη που εκαναν. Βαθμιαια ομως, ο συγκεντρωτισμος, η εμπιστοσυνη στην ηγεσια και ο ιδεολογικος συνδεσμος με τα κομματα και με τον κοινοβουλευτισμο εγιναν αντικειμενο μιας εντονης κριτικης. Το κομμουνιστικο κομμα φυσικα, καθώς και η ουρα-του το πρωην ριζοσπαστικο αριστερο MIR συνεχισαν την παραδοσιακη πολιτικη-τους σε συμμαχια με τις φραξιες του διαλυμενου σοσιαλιστικου κομματος του Σαλβατορ Αλλιεντε: επινοηση αποτελεσματικων μεσων για την συνδεση με τον κοσμο, πολιτιστικη τακτικη, νεα καλεσματα καθε μηνια, νεα συνθηματα κλπ. Η πολιτικη ομως αυτη συνανταει ολο και περισσοτερο την αρνηση του κοσμου. Το χιλιανο μοντελλο μπαινει οικονομικα και πολιτικα σε μια νεα φαση. Ειναι αναγκαιες λοιπον νεες μορφες οργάνωσης του λαου.

Το κρατος δεν προσφερει πια αλλες κοινωνικες παροχες. Τα προβληματα των ανεργων, η ζωη στις διαφορες περιοχες της πολης, η υγειονομικη πολιτικη, η εκπαιδευση και η κοινωνικη ασφαλιση δεν απασχολουν πλεον τον Πινοσσετ και την καστα των στρατηγων και των γραφειοκρατων-του. Το κρατος εγκαταλειπει ολοκληρους τομεις των πολεων στη τυχη-τους, γιατι συμφωνα με την

Συνδικαλιστικες οργανωσεις των εργατων γης		
Ονομασια συνδικατου	Αριθμος των μελων	
Libertad	43.798	16.150
Ranquil	132.294	20.000
Triunfo Campesino	62.073	24.162
Unidad Obrera Campesina	39.675	18.000
Federacion Sargento Candelaria	2.989	2.000
Συνολο:	280.289	80.132
Διαφορα:		200.157

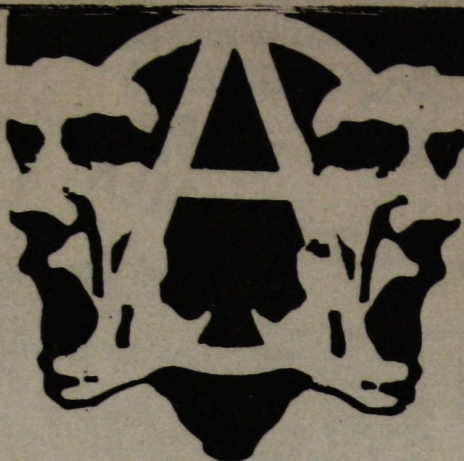
καπιταλιστική σκεψη δεν είναι παραγωγικοί, δεν αποφέρουν υπεραξία, και έτσι ούτε και κερδη. Χωρίς κράτος, χωρίς κοινοβουλευτικό σωμα χωρίς κομματα και ισχυρα συνδικατα, ολοκληρα κοινωνικά στρώματα είναι αναγκασμένα να οργανωθούν με τις δικές-τους προσωπικά δυνάμεις τον αγώνα της επιβίωσης και να ανοικοδομήσουν νέες μορφές συνυπαρξης. Ο χώρος κυριαρχίας του κράτους καταλαμβάνεται κομματι-κομματι από τοπικές και περιφερειακές οργανωτικές δομές, που λειτουργούν ανεξαρτήτα: ομάδες ανέργων, ομάδες αστέγων, ομάδες για το μπουκοταρισμα της πληρωμής του ηλεκτρικού και του νερού, πολιτιστικές οργανώσεις, κέντρα νεότητας, χριστιανικές κοινότητες βάσης, οργανώσεις του ινδιανικού πληθυσμού Μαπούχες, κοοπερατιβες τροφίμων, κοινότητες για τα ψώνια, κολλεκτιβες παιδικών σταθμών, κουζίνες για την τροφοδοσία των απεργών, συνδικαλιστική αυτοβοήθεια, γυναικείες ομάδες, ομάδες για τα ανθρωπινά δικαιώματα, ομάδες για τα συνδικαλιστικά δικαιώματα, ένωση των συγγενών των φυλακισμένων κλπ.

Η συνδικαλιστική οργάνωση βασίζεται συνηθως στη βάση των συνδικατών. Η δικτατορία, θεσπίζοντας έναν νομο σχετικά με τις μισθολογικές διαπραγματεύσεις, απέβλεπε στο να αποδυναμώσει τα μεγάλα συνδικατα, εκείνα δηλαδή που ήταν οργανωμένα σε εθνικό επίπεδο. Αυτό είχε σαν αποτέλεσμα να ενισχυθούν οι οργανωτικές δομές των (τοπικών) εργοστασιακών συνδικατών και οι μαχητικοί εργατικοί αγώνες να ελεγχονται δυσκολότερα αποτι τότε που αποφασίζονταν από συγκεντρωτικές συνδικαλιστικές ενώσεις.

Τα εργοστασιακά αυτά συνδικατα διατηρούν την ανεξαρτησία-τους, παροτι πολλές φορές συνασπίζονται σε τοπικές οργανώσεις, όπως πχ στο Viscuna Mackenna, μια βιομηχανική περιοχή του Σαντιάγο, όπου ιδρύθηκε μια ένωση με το ονομα "Solidaridad" σε ένδειξη συμπαράστασης με την πολωνική "Αλληλεγγύη". Οι εργάτες αυτοί φαίνεται πως θέλησαν να δείξουν συμβολικά, δίνοντας αυτό το ονομα στην οργάνωση-τους, πως στην ουσία όλες οι δικτατορίες είναι ίδιες κι ως μασκαρανούνται κάτω από διαφορετικές ιδεολογίες. Μονο η αλληλεγγύη είναι το μέσο για την ανατροπή της δικτατορίας.

Το συνδικατο "Solidaridad" λειτουργεί σύμφωνα με τα κλασσικά συνδικαλιστικά προτυπα: το πρώτο σημαντικό σημείο είναι η αυτονομία της συνδικαλιστικής δράσης, τελικός σκοπος, η ενότητα των εργατών. Κατά τη διάρκεια μιας απεργίας σε μια επιχείρηση με το ονομα PANAL, το εργοστασιακό συνδικατο όχι μόνο υποστηρίχθηκε από τις άλλες οργανώσεις του ίδιου κλάδου αλλά κι από τους εργάτες χαλκού της Chuquicamata που προσέφεραν ένα μέρος του μισθού-τους, από μια ένωση εργατών στα συνθητικά είδη, από νεολαϊστικές ομάδες και θρησκευτικά ιδρύματα.

Οι εργάτες από το MAIPU, μια άλλη βιομηχανική πόλη της Χιλής ενωθηκαν στις 7 Αυγούστου 1980. Εργοστασιακά συνδικατα από 11 μεγάλες βιομηχανίες συμμετείχαν στην ενωτική αυτή συνάντηση, όπου δηλώθηκε πως επιδίωξη των εργατών είναι η ενότητα και η συνεργασία όλων των συνδικαλιστικών οργανώσεων, με στοχο την ισχυροποίησή-

τους και την ενεργο συμμετοχή της βάσης μέσα σ αυτές.

Το Φεβρουάριο του 1982 σχηματίστηκε η Comisión de Renovación Sindical (Επιτροπή για την συνδικαλιστική ανανέωση -CRS), που σαν στοχο-της έχει την οικοδόμηση μιας κοινωνικής δύναμης και μιας εναλλακτικής λύσης μπροστά στην εξουσία των τυραννών, της οποίας (οργάνωσης) η αυτονομία θα πρέπει να γίνει σεβαστή από τα πολιτικά κομματα, έτσι ώστε να μπορέσει να ακολουθήσει μια ελεύθερη εξέλιξη χωρίς ανταγωνισμούς με τα άλλα συνδικαλιστικά σωματα.

Τα γεγονότα αυτά είναι μια καινούργια εμπειρία για το χιλιανό εργατικό κίνημα. Δεν πρέπει ακόμα να ξεχνάμε, πως η CUT παρόλες τις συνδικαλιστικές προσπάθειες μέσα στις δεκαετίες του 50 και του 60 που είχε, εξέλεγε μονίμως τα ηγετικά-της στελέχη σύμφωνα με την αναλογία εκείνη που αντιστοιχούσε στη δύναμη των κομμάτων. Οι παραδοσιακές σχέσεις, σήμερα, ανάμεσα στα κομματα και στα συνδικατα, που για την κλασσική σοσιαλδημοκρατία θεωρούνταν πάντα το σκαλι για την μεταβίβαση στον "επιστημονικό" σοσιαλισμό, αρχισαν να αμφισβητούνται. Η δημοκρατία της βάσης είναι η νέα θεμελιώδης αρχή για τις καινούργιες γενιές των χιλιανών αντιστασιακών.

Ο πρώην πρόεδρος της "Frente Unitario de Trabajadores" (FUT), που πολιτικά συγγενεύει με την χριστιανοδημοκρατία, Carlos Frez, παραδέχτηκε σε μια συνέντευξη-τον στις 6 Γενάρη 1982, πως μόνο η ανεξάρτητη δράση των εργατών μπορεί να βάλει φρενο στην δύναμη του στρατού. Όλοι οι τομείς της αντίστασης, οι εργάτες, οι γυναίκες, οι νεοί, οι κοοπερατιβες κλπ, πρέπει να ενωθούν για να αντισταθούν στην δικτατορία.

Τα πολιτικά κομματα δεν διαθέτουν πραγματική δύναμη. Στην πραγματικότητα δεν προτείνουν κανένα διαφορετικό μοντέλλο από αυτό που εξουσιάζει σήμερα. Έχουν εγκλωβιστεί στο παρελθόν και δεν έχουν απαντήσεις για τα προβλήματα του σήμερα, και φυσικά ούτε και για κείνα του μέλλοντος.

Τα συνδικατα πρέπει να ενισχυθούν σε τοπικό επίπεδο και να αποκτήσουν προσπάθειες μέσα στις κομμουνες, μέσα από τις ενώσεις που έχουν οργανωθεί από τους ίδιους τους νέους και τους κατοίκους.

Παροτι το κίνημα αυτο βρίσκεται ακόμα στο εμβρυακό-του στάδιο, φαίνεται πως προσφέρει σημαντικές εξελίξεις. Εκεί όπου ο στρατός, η γραφειοκρατία και το κεφάλαιο εγκαταλείπουν την μερίμνα για την οργάνωση της κοινωνικής ζωής, γιατί σύμφωνα με τον καπιταλιστικό ορθολογισμό δεν αποφέρει κέρδος,

εκεί γεννιέται και η αλληλοβοήθεια. Μια νέα συνειδηση ξεπηδάει μέσα από τη γνώση, πως τα κομματα και οι οργανώσεις της παλιάς μορφής δεν είναι αναγκαία για να οργανωθεί η εκπαίδευση, η παροχή γαλατός στα παιδιά, η παροχή φαρμάκων κλπ. Η στρόφη κατά της πατριαρχικής νοοτροπίας των ανιστερών στελεχών -που υπάρχει εντόνα στη Χιλή- δημιουργήσε έναν ανταυταρχικό πυρήνα, που θα μπορούσε να συμβάλει στην ανατροπή της στρατιωτικής δικτατορίας.

Ακόμα κι αν οι χιλιάνοι αντιστασιακοί αγωνιστές δεν διαθέτουν έναν πλούτο εμπειριών πάνω στην ελευθεριακή θεωρία και πράξη, μπορεί κανείς, παρόλα αυτά, να πει πως εδώ -στον τρίτο κοσμο- δημιουργείται επιτελούς ένα απελευθερωτικό δυναμικό, που ξεπερνάει τις παλιές αντιλήψεις της σοσιαλδημοκρατίας και του λενινισμού.

COMISION DE RENOVACION SINDICAL -CRS-

Επιτροπή για την συνδικαλιστική ανανέωση στη Χιλή

Φυσή και προοπτικές:

- Η CRS είναι μια οργάνωση που επιδιώκει την ανανέωση του εργατικού κινήματος. Πιστεύει πως ο εργάτης πρέπει να μετατραπεί σε μια συνειδητή προσωπικότητα και να συμμετεχει ενεργά στην ανοικοδόμηση ενός αυτονομού κινήματος.

- Η CRS θέλει να προσφέρει βοήθεια στις διάφορες συνδικαλιστικές οργανώσεις βάσης, δίχως να βλάψει τις κοινοτικές, επαρχιακές, εθνικές ή τοπικές οργανώσεις. Στις οποίες θα μπορούσαν να ανήκουν. Κι αυτο, γιατί ακριβώς εκεί μέσα θα δημιουργηθούν οι συνθήκες για την οικοδόμηση ενός τεραστίου κινήματος για την συνδικαλιστική ανανέωση, κινήματος οργανικού, που θα ανοίξει τον δρόμο για την αυτονομα οργανωμένη κοινωνική δύναμη των εργατών.

- Η αυτονομία πρέπει να επιτρέπει στην CRS να δημιουργεί τις δικές-της ιδεολογικές σκεψεις, τις στρατηγικές και την τακτική-της δίχως κανένα εμπόδιο, εκτός από αυτά, φυσικά, που καθορίζονται από τις εσωτερικές δομές της βάσης και βρίσκονται στην υπηρεσία της εργατικής τάξης.

- Ανανέωση σημαίνει ικανότητα για μια καλύτερη ανάλυση της σημερινής κατάστασης της εργατικής τάξης, και προσπάθειες που θα την οδηγήσουν μακριά από την βαθεία-της κρίση.

- Απορριπτουμε τα πολιτικά και συνδικαλιστικά δογματα μέσα στον χώρο της εργατικής τάξης, και προπαγανδίζουμε την αναγκη της προσαρμογής των εργατικών στοχών με την σύγχρονη πραγματικότητα.

- Σαν τελευταίο σημείο, προβλεπεται η συνεργασία με άλλες πολιτικές και συνδικαλιστικές οργανώσεις καθώς και με μαζικές οργανώσεις, που βασούν σαν προοπτική την δημιουργία μιας αυτονομής εργατικής δύναμης. Κι όλα αυτά πάντα με στοχο την ανοικοδόμηση μιας καινούργιας κοινωνίας, σαν προϊόν της δημιουργικότητας, του αγώνα και της αποφασιστικότητας των εργατών

Χιλή 1982

CNT ΑΝΑΦΟΡΑ ΣΤΟ 6^ο ΣΥΝΕΔΡΙΟ

Η CNT αναδιοργανώθηκε τον Δεκέμβριο του 1977. Κατά την μεταφρανική περίοδο, στο πρώτο συνέδριο στη Μαδρίτη, υιοθετήθηκαν κατά ένα μεγάλο μέρος τα παλιά προτυπα οργάνωσης της CNT. Οι διαφωνίες για τη υιοθέτηση αυτή οδήγησαν σε σχίσμα και στην αποχώρηση μερικών ομάδων που το 1979 σχημάτισαν μεταξύ των άλλων και τα Αυτόνομα Εργατικά Συνδικάτα (SAT), με πρόγραμμα καθαρά συνδικαλιστικό. Η CNT παρέμεινε πιστή στον αναρχικό τρόπο σκέψης.

Το 1980 η CNT διασπάστηκε για δεύτερη φορά. Το πρόβλημα εκείνο που προκάλεσε τις περισσότερες διαφωνίες ήταν το αν θα συμμετάσχουν στις εκλογές για τα εργοστασιακά συμβούλια, παρόλο που τα συνδικάτα, σύμφωνα με έναν νόμο, αποκλείονταν από σημαντικά ζητήματα και έμεναν τα χέρια-τους δεμένα για παραδειγμα, τα εργοστασιακά συμβούλια δεν μπορούσαν να κοινοποιήσουν στους εργαζομένους κατι, αν αυτό θεωρούνταν βλαβερό για την επιχείρηση.

Η διασπαση έγινε από την CNT-Imprugnadora ή CCT (τάση Βαλεντία), που παροτι δεν αρνείται τις αντιεξουσιαστικές-της αρχές, επιμένει να συμμετέχει, για λόγους τακτικής, στις εκλογές για τα συμβούλια αυτά. Η τάση αυτή δεν θελήσε, σε διεθνές επίπεδο, να ερπεί σε επαφή με "οργανώσεις ιδεολογικής μορφής που υπάρχουν μόνο στα χαρτιά", αλλά επεδίωξε να αποκτήσει διασυνδέσεις μόνο με άτομα οργανωμένα σε συνδικάτα, αναρχοσυνδικαλιστές ή επαναστάτες συνδικαλιστές. Η CNT-CCT δεν θελήσε να δεσμευτεί από τις αποφάσεις του 5ου Συνεδρίου.

Κάτω από το παλιό όνομα της CNT μείναν μόνο όσοι αισθανόνταν συνδεδεμένοι με τις παλιές αρχές του αναρχοσυνδικαλισμού. Μπούκοταρνε τις εκλογές για την ανάδειξη εργοστασιακών συμβουλίων και ταχθη-

καν υπέρ των, θεωρητικά απαγορευμένων, εργοστασιακών συνελεύσεων. Η πρακτική αυτή, όμως, έγινε πράξη μόνο εκεί όπου η CNT διέθετε την πλειοψηφία των εργατών.

Η υποταγή των CC00 (κομμουνιστικό συνδικάτο), της UGT (σοσιαλδημοκράτες) και της USO (ανεξάρτητο χριστιανικό συνδικάτο) στον νόμο αυτό χωρίς την παραμικρή ένδειξη αμφισβήτησης-του, οδήγησε στην αποτυχία της πολιτικής της CNT. Η CNT συνέχισε την παραδοχή της ΙΙΑ (Διεθνής Ένωση Εργαζομένων -όνομασία της Α.Διεθνούς) και ενδιαφέρθηκε για σχέσεις με αναρχικές και αναρχοσυνδικαλιστικές ομάδες του εξωτερικού, παρόλο που αυτές σε πολλές χώρες ήταν και είναι αριθμητικά αδύναμες και δεν διέθεταν πρόσβασεις μέσα στις κοινωνίες-τους.

ΤΟ ΕΚΤΟ ΣΥΝΕΔΡΙΟ ΣΤΗ ΒΑΡΚΕΛΩΝΗ

(12.1 - 16.1.1983)

Το μπούκοταρσιμα των εκλογών συνεβλε κατά τη διάρκεια των τριών τελευταίων χρόνων στην περεταιρω εξασθένιση της CNT (Ο σημερινός αριθμός των μελών-της δεν ξεπερνά τις 80.000). Πολλά μέλη για τον λόγο αυτό εξέφρασαν την επιθυμία να παίρνουν στο μέλλον μέρος στις εκλογές. Μερικοί υποψήφιοι της CNT έθεσαν μάλιστα υποψηφιότητα πριν να παρθεί η απόφαση του συνεδρίου και εκλεχτήκαν. Η επιχειρηματολογία-τους στηρίχθηκε κυρίως στις νέες συνθήκες που δημιουργήθηκαν κάτω από τη νέα σοσιαλιστική κυβέρνηση. Τα δύο μεγαλύτερα συνδικάτα οι CC00 και η UGT δέχτηκαν τους νόμους της κυβέρνησης, και δημιούργησαν έτσι μια κατάσταση στην οποία τα συνδικάτα επίσημα εμφανίζονται σαν παρωδία της κυβέρνησης. Η UGT εξαλλου συγκέντρωσε κυρίως το ενδιαφέρον-της στην εκλογική

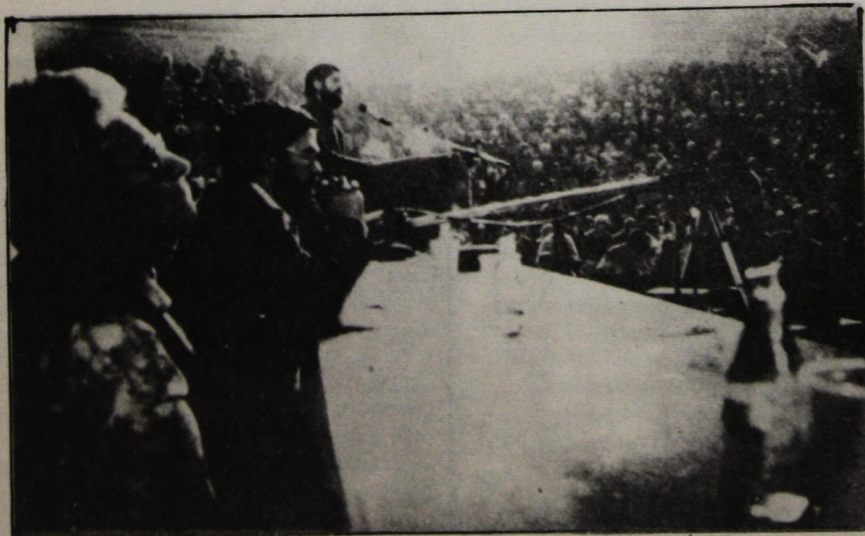
νίκη του PSUE (σοσιαλιστικό κόμμα) με αποτέλεσμα οι εκλογές για τα εργοστασιακά συμβούλια να κερδίσουν κυρία από τους κομμουνιστές. Η εξέλιξη αυτή συνεπείσε με την αποσύνθεση του Κ.Κ.Ι., και έτσι ο ηγέτης των CC00 Marcelino Camacho προτείνει στην UGT να συνενωθεί με την οργάνωση-του. Η UGT, βλέποντας πως η αποσύνθεση του κόμματος άρχισε να πληττεί και την οργάνωσή-του στον συνδικαλιστικό χώρο, αρνήθηκε την συνεργασία κι άρχισε να κερδοσκοπεί από την πορεία διάλυσης των CC00 κι απ την εισόδο πολλών συνδικαλιστών στην UGT.

Η προεκλογική ομάδα της CNT ελπίζει τώρα, πως η συμμετοχή της CNT στις εκλογές για τα εργοστασιακά συμβούλια θα σημαίνει και την εισόδο πολλών μελών των δύο κυρίων συνδικάτων στις γραμμές-της, αφού αυτή έτσι ούτε στο περιθώριο θα μείνει ούτε και τους νόμους της κυβέρνησης δίχως αγώνα θα δέχεται. Ακόμα κι αν οι CC00 συνεχίσουν, παρα την αποσύνθεσή του ΚΚΙ, να υπάρχουν σαν συνδικάτο το κομμάτι αυτό της CNT ελπίζει πως το κομμουνιστικό συνδικάτο θα αποδεσμευτεί από το κόμμα, και έτσι θα δημιουργηθεί για αυτή μεγαλύτερος χώρος δράσης για την συνδικαλιστική-της πολιτική. Εξάλλου η νέα κυβέρνηση σχεδιάζει νέους εργατικούς νόμους, που μάλλον θα καταργήσουν τα εποχικά όργανα ανάμεσα στους επιχειρηματίες και τους εργατές, κατι που θα δώσει στις επιτροπές εκπροσώπησης των συνδικάτων μεγαλύτερη επιρροή.

Αντιθετή απόψη έχει όμως ένα εξίσου μεγάλο μέρος των αντιπροσώπων που σταλθηκαν στο συνέδριο, και που εξέφρασαν την απόψη πως κάθε απόφαση σχετικά με την τακτική θα πρέπει να ναι στραμμένη, όπως και κάθε αλλαγή του καταστατικού της οργάνωσης, στις βασικές αρχές της CNT, και μάλιστα στην αρχή της Αμεσης Δράσης. Αφού εκλογές μέσα στην CNT δεν γίνονται, δεν θα πρέπει λοιπόν να θεωρούνται και σαν μέσο για την άσκηση της εξωτερικής πολιτικής της οργάνωσης. Στην περίπτωση που γίνονταν κατι τέτοιο, θα άλλαζε ριζικά και το αναρχοσυνδικαλιστικό περιεχόμενο της οργάνωσης.

Η προσπάθεια που πρέπει να γίνει για την αύξηση των μελών, κατι που εκφράστηκε κι απ τις δύο πλευρές, δεν πρέπει να οδηγήσει στο όραμα πως όλη η κοινωνία θα γίνει μέλος της CNT. Πρέπει όμως να κάνει σαφές στις κοινωνικές δυνάμεις, πως κυριο εργο της CNT είναι η προετοιμασία για την απελευθέρωση της κοινωνίας.

Η εγκατάληψη των μεγάλων συνδι-

κατών από πολλούς εργάτες και το κέρδος της CNT από αυτό, θεωρήθηκε από τους Juan Gomez Casas (1. γενικός γραμματέας) και Jose-Luis Garsia Ruez (Γρανάδα) σαν αποδειξη, πως η στρατηγική του 5ου Συνεδρίου να απορρίψει τη συμμετοχή στις εκλογές, είχε επιτυχία.

Παρόλες τις πλουσίες σε περιεχόμενο συζητήσεις, δεν επιτεύχθηκε

καμία συμφωνία. Για την αποφυγή μιας καινούργιας διασπάσης αποφασίστηκε να συγκληθεί σε τρεις περίπου μήνες ένα έκτατο συνέδριο για αυτό ακριβώς το θέμα. Η απόφαση που θα παρθεί σ' αυτό, θα καθορίσει κατά πάσα πιθανότητα και τη γραμμή που θα ακολουθηθεί: η συμμετοχή στις εκλογές των εργοστασιακών συμβουλίων θα εξαρτηθεί απ

το αν η καινούργια σοσιαλιστική κυβέρνηση θεσπίσει πραγματικά έναν νόμο, που θα επιτρέπει στα συνδικάτα απολυτή ελευθερία δράσης.

(Συρραφή κειμένων από τις εφημερίδες: Le Monde Libertaire, Rivista A'Ap τους Franz Josef Marx, Wolfgang Haug) Μετάφραση: Κατερίνα Παπαθανασίου.

Με αφορμή το έκτο συνέδριο της CNT, ο γραμματέας πληροφόρησης της περιφερειακής επιτροπής της Καταλωνίας RAMON CALOPA, έδωσε στο περιοδικό "FREEDOM" τον Γενάρη του 1983 την ακόλουθη συνέντευξη.

ΕΣΩΤΕΡΙΚΗ ΔΟΜΗ

Η πλειοψηφία των ανθρώπων στην Ισπανία περιμένει παρα πολλά από την αλλαγή προς τη δημοκρατία. Το αποτέλεσμα σήμερα είναι μια γενική απογοήτευση. Έχουμε χάσει πολλά περισσότερα μέλη απ' ό,τι άλλα συνδικάτα, παρόλο που ο αριθμός των ενεργών μελών στο συνδικάτο-μας έμεινε σταθερός. Στα τέλη της δεκαετίας του 70 είχαμε έναν τρομερό συνωστισμό (στις γραμμές-μας από διαφορά άτομα -στην Ισπανία τους αποκαλούμε οι "εκτοπιστές"- όπως οι χιπηδες. Τώρα οι περισσότεροι από αυτούς, εξαιτίας της ατομικιστικής τοποθέτησής τους, μας έχουν αφήσει. Δεν ήθελαν να αφιερώσουν ούτε ένα κομμάτι από την ανεξαρτησία-τους κάποιον άλλου, και ήταν πάντα της άποψης πως η αναρχία έπρεπε να πραγματωθεί μέσα στην προσωπική ζωή του καθενός. Αντί να οργανωθούν σε μορφή συνδικατού, προτίμησαν, σαν να ταν αυτό το κορυφαίο συναισθήμα, να λειτούργουν μέσα σε μικρές ομάδες που φυσικά γρήγορα διαλύονταν.

Το κίνημα έξω από την CNT αποτελείται από άτομα που τους αποκαλώ ρεφορμιστές. Ήδη από την περίοδο της δικτατορίας, όταν δούλευα στην παρανομία, είχαν αρχίσει να υπάρχουν διαφορές διαφωνίες. Αργότερα, μετά την πτώση του φασισμού και τη νομιμοποίησή μας, ο εσωτερικός αυτός αγώνας οξυνήθηκε, ανάμεσα σ' αυτούς δηλαδή που ήθελαν να δουλέψουν μαζί με τα

ρεφορμιστικά συνδικάτα και τις βιομηχανικές ενώσεις και σε μας, που είμασταν αποφασισμένοι να παραμεινουμε πιστοί στις αρχές της CNT. Ο αγώνας εξελίχτηκε σε επίμονο και πάνω από όλα βίαιο, γιατί χρησιμοποιούσαν το όνομα και τα εμβλήματα-μας. Στο τελευταίο συνέδριο η υποθέση πήρε ένα τέλος αφού πρώτα πιεστήκαν να φύγουν. Δεν θέλουμε να ασχοληθούμε με άλλα προβλήματα τέτοιας μορφής, παρόλο που έχουμε τις περισσότερες διαφωνίες και παρεκκλίσεις απότι κάθε άλλο συνδικάτο. Οποσδήποτε, δεν υπάρχουν πάντα ανάμεσα-μας διαφορές απόψεων, αλλά κι όταν υπάρχουν δεν προσπαθούμε να τις αποκρυφούμε. Αντιθέτως, αν θέλουμε να παραμεινουμε πιστοί στις αρχές μας, πρέπει να φερνουμε τις διαφορές αυτές πάντα σε συζήτηση. Στα συνέδρια προσπαθούμε να παίρνουμε αποφάσεις χωρίς ψηφοφορίες, σποραδικά όμως συμβαίνει κι αυτό. Αν θελαμε να επιβάλλαμε την ομοφωνία θα καταλήγαμε σε αυταρχικές μεθόδους.

Η CNT δεν είναι αναρχική οργάνωση, και δεν χρειάζεται κανείς να είναι αναρχικός για να μπει στις γραμμές-της. Ο καθένας μπορεί να γίνει μέλος της CNT, ακόμα και μέλη πολιτικών κομμάτων, αρκεί μόνο να μην έχουν κομματικό αξίωμα. Είμαστε μια Συνομοσπονδία από Ενώσεις, που δεχεται σε μεγάλο βαθμό τις αναρχοσυνδικαλιστικές αρχές, και που όπως είναι αυτονοητό διαφέρει ως προς τις αρχές από τα άλλα συνδικάτα. Για παράδειγμα, όλες οι αποφάσεις παίρνονται από τη βάση. Η βάση αποτελείται από μεμονωμένες Ενώσεις ενός συγκεκριμένου κλάδου και μιας συγκεκριμένης περιοχής, όπου οι εργάτες παίρνουν από μόνοι-τους τις αποφάσεις. Κάθε Ένωση είναι αυτονομή. Είναι για παράδειγμα ελεύθερη να εκλέξει τους γραμματείς-της ή να αναλάβει την ευθύνη για το ταμείο και το βιβλιοπωλείο-της, με βάση το αξίωμα της "περιτροφής" (συνεχής αλλαγή

του υπεύθυνου προσώπου μέχρις ότου έρθει ξανά η σειρά του πρώτου που εκλέχτηκε). Στη δικιά-μου Ένωση, στους δασκάλους της Βαρκελώνης δεν έχουμε εκλεγμένους γραμματείς. Υπάρχουν επίσης και οι τοπικές και οι περιφερειακές επιτροπές, που ελέγχονται άμεσα και είναι υπολογές στις γενικές συνελεύσεις. Δεν μπορούν να παίρνουν από μόνες-τους αποφάσεις, αφού η λειτουργία-τους τελικά είναι να μεταφέρουν τις αποφάσεις των Ενώσεων που αντιπροσωπεύουν. Παλιότερα υπήρχαν οι εργοστασιακές ομοσπονδίες, που αντιπροσώπευαν έναν συγκεκριμένο κλάδο βιομηχανικών εργατών. Μερικοί είναι της γνώμης, πως πρέπει να συσταθούν ξανά οι ομοσπονδίες αυτές, ενώ άλλοι πιστεύουν πως θα δημιουργούσε έναν νέο γραφειοκρατικό μηχανισμό. Προσωπικά πιστεύω, πως προκειται για μια ουτοπική ιδέα, γιατί απλά δεν έχουμε τα απαραίτητα μέλη.

Μια άλλη διαφορά ανάμεσα σε μας και στα ρεφορμιστικά συνδικάτα, είναι πως τα δικιά-μας στελέχη δεν πληρώνονται. Κάθε ένας που εκλέγεται από μια τοπική ή περιφερειακή επιτροπή, είναι ένας, ανά πάσα στιγμή, ανακλήτος αντιπρόσωπος, που διαθετεί εκουσία το χρόνο και την δύναμή-τον. Οι συνδικαλιστικοί μισθοί οδηγούν στην γραφειοκρατία που συνοδεύεται από τη διαφθορά. (...)

ΘΕΩΡΗΤΙΚΕΣ ΠΡΟΟΠΤΙΚΕΣ

Αυτό που πραγματικά χρειαζόμαστε άμεσα είναι ένα ελευθεριακό κίνημα, που να δρά τόσο μέσα όσο και έξω από τη CNT. Τον στόχο αυτό τον είχε αναλάβει πρωτίτερα η FAI, και που θα πρέπει και σήμερα να κάνει, αλλά παραμένει αδρανής. Η FAI, οι Ελεύθερες Γυναικές και η ελευθεριακή νεολαία, ήταν παλιότερα ξεχωριστές οργανώσεις, 100% αναρχικές, και αγωνίζονταν στο πλευρό των μελών-μας εμβαθύνοντας την συνείδησή-τους. Ήταν αναρχικοί, δεν περιοριζόμαστε στο να συμπα-

Απο παλιότερες διαδηλώσεις της CNT

ραστεκομάστε μόνο στις υλικές υποθέσεις της εργατίας. Εχουμε μια δική-μας αντίληψη για τον αγώνα, που κοιτάει μακριά οσον αφορά το μαζικισμό της ευημερίας. Προσπα-

θουμε λοιπόν έτσι με τις πολιτιστικές-μας εκδηλώσεις να εξαπλώσουμε αυτές τις ιδέες σε όλα τα ελευθεριακά κέντρα σπουδών, και να διδάξουμε τα μέλη-μας. Θεωρούμε τη CNT σαν ένα όργανο μέσα στο πρόταξ της κοινωνικής αλλαγής, που σίγουρα θα συμβεί. Χρειαζόμαστε τους εργατάες για τη δυναμότης, και γιατί είναι αυτοί που θα φέρουν την κοινωνική αλλαγή. Εχουμε ανάγκη τα συνδικάτα, γιατί μόνο η αυτοοργάνωση της εργασίας μπορεί να εξασφαλίσει την συνεχή της παραγωγής στη διάρκεια του κοινωνικού μετασχηματισμού, όπως συνέβη και το 36. Οι κολλεκτιβές εκκείνων των ημερών έχουν ιδιαίτερη σημασία για μας. Τις θεωρούμε σαν το μεγαλύτερο επιτεύγμα-μας, αφού μπορούσαν και αποδείξαν πως η υλική παραγωγή δεν προκειται να σταματήσει ακόμα κι αν το σκασούν τα αφεντικά.

Εγώ μπηκα στη CNT σε ηλικία 17 χρόνων. Η προσχώρησή-μου αυτή στο συνδικάτο ήταν αποτέλεσμα των σπουδών-μου και της βαθιάς-μου πεποίθησης ότι η κοινωνική αλλαγή είναι αναγκαία. Στην αρχή είχα μια αοριστή εντύπωση, ότι κάτι τέτοιο θα μπορούσε να γίνει με την CNT. Τώρα είμαι σίγουρος. Η πνευματική σαφήνεια εμφανίζεται τώρα για πρώτη φορά σαν αυτοτέλης σκεψη. Πολλοί άνθρωποι προσχωρούν σήμερα στην CNT λόγω οικογενειακών ή φιλικών σχέσεων. Η πλειοψηφία, όμως, είναι νέα παιδιά, και έρχεται σε μας γιατί έχει διαβάσει για την ιστορία-μας. Ποτέ δεν κάναμε μια υστερική προπαγάνδα για την οργάνωση-μας. Ο κόσμος διαβαζει και για την επανάσταση και έρχεται κοντά-μας. Κατω από αυτό το πρίσμα μπορούμε να πουμε ότι η δύναμη της CNT πηγάζει από την ιστορία-της, από αυτό που συμβολίζει.

Ο ΑΓΩΝΑΣ ΣΗΜΕΡΑ

Παρα τη δύναμη-μας δεν προχωρούμε σε βίαιες ενέργειες. Κατι που είμασταν σε θέση να κάνουμε, όταν

μαλιστα το 1976-77 θα μπορούσαμε να είχαμε κάνει στη Βαρκελώνη δυο γενικές απεργίες, κι όταν γεμίζαμε την Πλάτσα ντε Εσπανία με μισο εκατομμύριο κόσμο. Βίαιες ενέργειες δεν μπορούμε σήμερα να κάνουμε, και παροτι σε πολλά εργοστάσια είμαστε το μεγαλύτερο συνδικάτο. Στόχος-μας δεν είναι να παρούμε μέρος στις εκλογές για τα εργοστασιακά συμβούλια, αλλά να έρθουμε σε ρήξη με τα αφεντικά. Έτσι, οργάνωσαμε τον τελευταίο χρόνο πολλές απεργίες στην Βαρκελώνη, όπως για παραδείγμα στην Ζιμένς και στην Ροκά. Ο αγώνας στη Ροκά ήταν παρα πολύ σκληρός. Κράτησε 5 μήνες. Είχαμε πολλές συγκρούσεις με την αστυνομία και άλλα παρομοία, αλλά τελικά τον κερδίσαμε. Στο πλευρό-μας ήταν η πλειοψηφία των 1500 εργατών που δούλευαν εκεί. Τα αιτήματά-μας αφορούσαν την ασφάλιση και την υγεινή. Για μας οι αυτήσεις των μισθών έχουν μικρή αξία. Είναι μια κοροΐδια, όταν οι τιμές ανεβαίνουν συνεχώς. Γιαυτό, σ αυτό που δίνουμε μεγαλύτερη σημασία είναι οι συνθήκες εργασίας.

Κατω από τις σημερινές συνθήκες είναι αστόχο το να σκεφτομάστε τον εργατικό έλεγχο -και για ποιο πράγμα; Όλες οι προσπάθειες που έγιναν για την συμμετοχή των εργατών (στις διοικήσεις των επιχειρήσεων) δεν ήταν παρα εκλογοπανηγυρία που σαν στόχο-τους είχαν να υποταξούν τους εργατάες στην αστική τάξη.

Αυτή τη στιγμή αντιμετωπίζουμε ένα πρόβλημα με τους χειριστές του Μετρο στη Βαρκελώνη. Μερικά μέλη της CNT θέλουν να λαβουν μέρος στις εκλογές για την ανάδειξη της αντιπροσωπείας των εργαζομένων στον τομέα αυτό, και που έρχεται σε άμεση αντίθεση με τις αρχές-μας και με τις αποφάσεις του τελευταίου συνεδρίου. Αυτή είναι μια πολύ δύσκολη κατάσταση, γιατί εμείς έχουμε ταχθεί ήδη εναντία στις εκλογές. Η συμμετοχή σ αυτές, αντιτοιχεί για μας με ενίσχυση του καπιταλιστικού καθεστώτος, ενός καθεστώτος που καταστρέφει τον άνθρωπο. Οι αποφάσεις του συνεδρίου ισχύουν για όλες τις Ενώσεις, κι είναι ο μόνος περιορισμός στην αυτονομία-

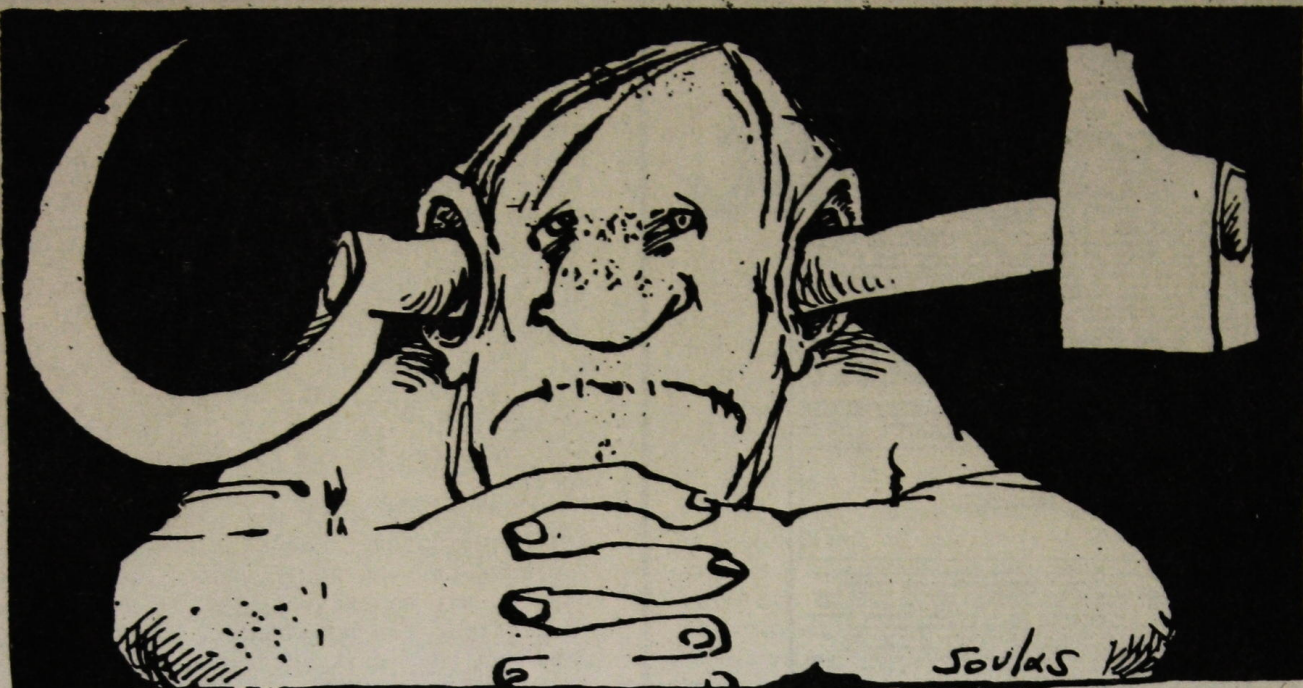
τους. Κι έτσι πρέπει να ναι, γιατί αλλιώς δεν θα μαστε ικανοί σαν συνδικάτο να προσφέρουμε τίποτα. Τα άτομα αυτά θα μπορούσαν τελικά να αποκλειστούν από την CNT, αλλά ίσως το πράγμα να μην φτάσει ως εκεί: ή θα πρέπει τώρα να διαχωρίσουν την θέση-τους από το συμβούλιο προσωπικού όπου έχουν εκλεγεί ή θα μπορούν να μείνουν σ αυτό αλλά μόνο σαν ανεξαρτητοί.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟΣ

Πρέπει να παραδεχτούμε, πως η θέση που βρίσκομαστε σήμερα δεν είναι καθόλου καλή. Μέσα στον ενθουσιασμό για τον θάνατο του Φράνκο, δεν είχε έρθει ακόμα ο καιρός για ένα επαναστατικό πρόγραμμα. Δεν είμασταν έτοιμοι, ούτε και είχαμε προετοιμαστεί για κάτι τέτοιο. Κοιτώντας τώρα όμως ξανά, βλέπουμε πως έχουμε απλώθει και δυναμώσει σ όλα τα άκρα της Ισπανίας: Στην Καταλωνία, στην Ανδαλουσία, στην Αστούρια. Και θα συνεχίσουμε να ισχυροποιούμε τις θέσεις-μας, μετά μαλιστα και από την κοροΐδια των σοσιαλιστών, που πολλά υποσχέθηκαν, αλλά το μόνο που μπορούσαν να κάνουν ήταν να στηρίξουν το καθεστώς. Μπροστά στην κοροΐδια η CNT φαίνεται σαν η μοναδική εναλλακτική λύση. Δεν μπορούν να νικήσουν με κανέναν άλλο τρόπο. Η ανάλυση-μας μπορεί να ιδωθεί σαν ένα σενάριο ενός νέου εμφυλίου. Είμαστε προετοιμασμένοι γι αυτό, ή μήπως βλέπεις εσύ κάποια άλλη εναλλακτική λύση; Φυσικά ξέρουμε, πως ποτέ δεν προκειται να νικήσουμε όσο περιορίζομαστε μόνο στο χώρο της Ισπανίας. Δεν μπορεί η χώρα-μας μόνη-της να κερδίσει μια επανάσταση. Γι αυτό και προσπαθούμε τώρα να αποκτήσουμε επαφές με το εξωτερικό. Μετά από το συνέδριο θα στείλουμε αντιπροσωπείες στο εξωτερικό, στα άλλα συνδικάτα και σ όποιον θα θέλε να μας ακούσει. Πρέπει, βεβαία, να βελτιώσουμε και την εσωτερική προπαγάνδα. Η εφημερίδα-μας "CNT", που κυκλοφορεί σε εθνικό επίπεδο, εκδίδεται μόνο δυο φορές το μήνα και δεν έχει μεγάλη απήχηση. Ο τρόπος της δουλειας-μας δεν μας επιτρέπει να έχουμε καλό οικονομικά. Στο τελευταίο συνέδριο κάλεσάμε για πρώτη φορά τον αστικό τύπο για να δουμε τι θα γράφει. Το ρισκαρούμε, όπως βλέπετε.

Ίσως ακουγεται παράξενα αυτό που θα πω, αλλά η CNT είναι κάτι που πρέπει κανείς περισσότερο να το αισθάνεται παρα να το καταλαβαίνει. Αυτή ήταν και είναι η δύναμη-μας. Μαχητές που δεν έχουν ακούσει ποτέ για τον Μπακουνίν, αλλά που είναι έτοιμοι να πεθάνουν για την CNT. Ώς ένα βαθμό, το πράγμα αυτό κρύβει κάτι θρησκευτικό μέσα-του. Είναι ένα συναισθήμα. Η Ισπανία ήταν πάντα μια καθολική χώρα, μια χώρα με φανατισμό. Μερικά τέτοια στοιχεία ίσως να υπάρχουν και μέσα-μας. Είναι κάτι σαν μια ιστορικό-ψυχολογική κακία μοίρα, έτσι που τη μια να εκλέγει η πλειοψηφία του λαού τους σοσιαλιστές και την άλλη να δεχεται τον παπα με έναν φετιχιστικό ενθουσιασμό. Εξυμνουμε μύθους και έχουμε πάντα αυτή την ορμή της αγέλης...

(Πηγή: Περιοδικό "ΤΡΑΦΙΚ", καλοκαίρι 83. Αποδοση στα ελληνικά: Βαγγέλης Καραγιάννης)

αναρχοσυνδικαλισμος και πολωνια

Το άρθρο της γαλλικής CNT που δημοσιεύτηκε στην εφημερίδα-της" LE COMBAT SYNDICALISTE",No.2-38 (Τουλουνζη),και που παραθετούμε εμείς μεταφρασμένο και συντομευμένο κατά ένα ελαχιστο μέρος,δεν πρέπει να θεωρηθεί σαν μια ερευνητική δουλειά πάνω στις ιδέες και τις τάσεις της "ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗΣ",ούτε και σαν μια πλήρης παρουσίαση του βαθμού επιδράσης του Αναρχοσυνδικαλισμού στην Πολωνία.Προέση του άρθρου αυτού είναι να σχηματισθεί το πολωνικό εργατικό κίνημα από το 1945 και δώσει,όπως επίσης και να φέρει στη δημοσιότητα πληροφορίες σχετικά με το συνδικατο "Α" και το σημερινό ελευθεριακό κίνημα. Η συνέντευξη που ακολουθεί δόθηκε από έναν πολωνό αναρχικό,που αμφισβητεί τον "αναρχικό" χαρακτήρα της ΟΜΑΔΑΣ SIGMA στην Βαρσοβία (Δες περιοδικό "ΚΕΙΜΕΝΑ",No 8,σελ.85).Το άρθρο της CNT καθώς και η συνέντευξη αναδημοσιεύτηκαν σε πολλά αναρχικά περιοδικά,όπως και στο DIRECTE AKTION ,από όπου έγινε και η μετάφραση.Αποδοχή κείμενου στα ελληνικά:Γιώργος Χαμπάς.

studia i materiały[illegible]

**Nowa Gazeta
Mazowiecka**

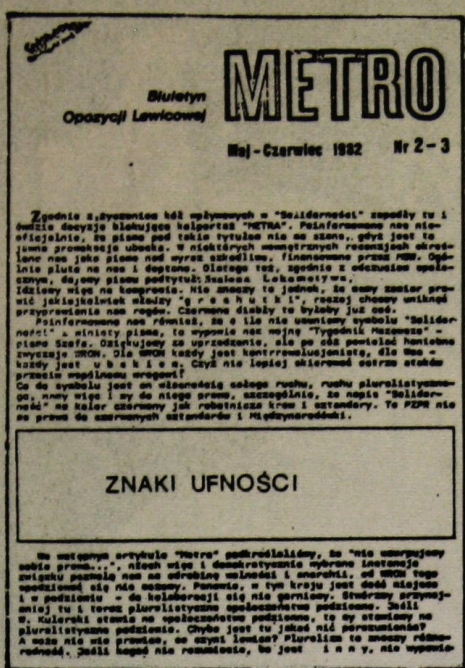
Για γεγονότα του Αυγούστου του 1980 επεδράσαν θετικά στο να ανακαλυφθεί ξανά από τον πολιτικό λόγο της Πολωνίας ο όρος "αναρχοσυνδικαλισμός". Οι εξουσιαστές τον χρησιμοποίησαν, κάθε φορά που οι κοινωνικές εντάσεις αυξανόνταν στη χώρα, σαν μια υβρη απέναντι στους λεγόμενους "εξτρεμιστές". Η "Αλληλεγγύη" δεν αποκαλεστήκε, όμως, σε καμία περίπτωση "αναρχοσυνδικαλιστική". Αν καμία φορά πλησίασε τον χαρακτηρισμό αυτό, αυτό συνέβη μάλλον εξαιτίας της πρακτικής-της δουλειάς, και όχι των ανακοινώσεων-της.

I. ΑΜΕΣΗ ΔΡΑΣΗ ΚΑΙ ΑΥΤΟΔΙΕΥΘΥΝΣΗ

Απο το μπλοκ των ανατολικων χωρων, η Πολωνια αποτελει τη χωρα με την πιο μαχητικη εργατικη ταξη. Ηδη απο το 1956 οι πολωνοι εργατες ειχαν αρχισει να εξεγειρονται, και μεσα απο ενα κινημα αγκιτατσιας ιδρυσαν τοτε τα (δικα-τους) Εργατικα Συμβουλια.

Απο την περίοδο εκείνη κι επείτα, οι απεργίες βρισκόνταν στην ημερησία διαταξη. Τρεις από αυτές εξελίχτηκαν σε Γενική Απεργία: το 1970-71 στο Stettin, Danzig και Lodz, το '76 σ' ολοκλήρωτη τη χώρα, όπως ακριβώς και τον Ιούλη-Αυγούστο του '80 (Danzig, Stettin, Lublin, Schlesien...).

[illegible]

Κατά τη διάρκεια αυτών των συγκρούσεων, οι απεργιοί ανακαλύψαν αυθόρμητα τις μεθόδους παλης του αναρχοσυνδικαλισμού (καταληφείς εργοστασίων, σαμποτάζ κλπ). Οι απεργιακές επιτροπές αντικαταστάθηκαν από τις γενικές συνελεύσεις, και συντονίζονταν σε περιφερειακό επίπεδο από μια (συντονιστική) απεργιακή επιτροπή. Σε πολλές περιπτώσεις συστάθηκαν και εργατικές πολιτοφυλακές, που προστατεύαν την λειτουργία του κινήματος. Η δύναμη του απεργιακού κινήματος αναγκάζε συχνά τις περιφερειακές επιτροπές να παρουν στα χέρια τους την ευθύνη για την οικονομική και κοινωνική ζωή του τόπου (οργάνωση του συστήματος ειδών διατροφής κλπ), γεγονός που υπονομεύει την εξουσία του κράτους και του κομματός.

Οι πολωνοί εργάτες προσπαθούσαν, σαν άτομα με αυτοσυνειδηση, να ανοικοδομήσουν κατά τη διάρκεια των αγώνων - τους μια ισχυρή αυτοδιεύθυνση μέσα στα εργοστάσια: το 1956, την εϋνοϊκή εκείνη περίοδο της αποσταλινοποίησης, πλημμυρίσαν τη χώρα με Εργατικά Συμβουλία... Ο, τι και να συνεβη τα επομένα χρόνια, τα Συμβουλία παρέμειναν για τους πολωνούς εργάτες μια σημαντική και αξιολογή εμπειρία πάνω στο θέμα της αυτοδιεύθυνσης.

Μονο, όμως, τα γεγονότα του Ιουλίου (1980) και η ίδρυση του συνδικατού "Αλληλεγγύη" έδωσαν στους εργάτες τη δυνατότητα να διατυπώσουν επακριβώς τις αντιλήψεις - τους πάνω στον συνδικαλισμό και στην αυτοδιεύθυνση και να τις μεταφέρουν στη πράξη.

II. "ΑΛΛΗΛΕΓΓΥΗ" & ΑΝΑΡΧΟΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΜΟΣ

Πολλοί είναι εκείνοι οι επαναστάτες που εννοίωσαν ντροπή για τα αιτήματα της "Α", σχετικά με την εκκλησία και τον εθνικισμό.

Το αληθινό πρόβλημα, βεβαίως, δεν βρίσκεται σ' αυτό το επίπεδο. Αν και οι πολωνοί εργάτες είναι θρησκόι, αρνήθηκαν την αναμείξη της εκκλησίας στη δουλειά του συνδικατού. Παρα τον εθνικισμό - τους, δεν υπεκυψαν ποτέ στις επιταγές του εθνικοφασιστικού Κ.Ρ.Ν (Ενωση της ανεξαρτήτης Πολωνίας). Τα γεγονότα αυτά μπορούν να μας δώσουν αρκετές πληροφορίες, σχετικά με τα ακολουθα ζητήματα:

- Την εργοστασιακή δημοκρατία,
- Την αυτοδιεύθυνση,
- Τις σχέσεις με την εξουσία.

Με βάση τα τρία αυτά σημεία, μπορούν να προσδιοριστούν τα κοίνα και τα διαφοροποιά στοιχεία ανάμεσα στην "Α" και τον Αναρχοσυνδικαλισμό.

α) εργοστασιακή δημοκρατία.

Η "Α" χάρισε στην Πολωνία ένα πείραμα της δημοκρατίας, ξεθαβοντας μέσα σε μερικούς μήνες τις παλιές μεθόδους των γενικών συνελεύσεων, των (εργοστασιακών) εκλογών κλπ. Ο νεωτερισμός αυτός της δημοκρατίας, καθώς και η γρήγορη εγκαθίδρυση - της δεν επιτευχθηκαν χωρίς να συναντηθούν προβλήματα. Αυτά, όμως, προεκυπταν σε μερικές περιφέρειες όχι για κανέναν άλλο λόγο, αλλά εξαιτίας των δυσκολών καταστάσεων και της ελλείψης κινητικότητας. Φυσικά, μια άλλη αιτία που δεν μπορεί να παραγνωριστει, ήταν και τα λάθη που γίνονταν σε σχέση με την εσωεργοστασιακή δημοκρατία.

Η "Α" εγκαθίδρυσε μια απλή οργανωτική δομή: εργοστασιακές ομάδες - περιφερειακός συντονισμός - εθνικός συντονισμός. (Πολλές φορές υπηρξαν και παρεκκλίσεις απ το μοντέλλο αυτό εξαιτίας των προβλημάτων που ενεσχυπταν μέσα από τους συγκεκριμένους αγώνες.)

Απ' τις πρώτες αρχές της εργοστασιακής δημοκρατίας ήταν ο φεντεραλισμός (ομοσπονδικοποίηση). Οι εκλεγμένες επιτροπές δεν είχαν καμία εκτελεστική εξουσία πάνω στη βάση, οι αντιπροσωποί και οι συντονιστικές δομές ελεγχονταν αυστηρά από τη βάση. (Δεν εκλεγονταν προσωπικότητες, αλλά άτομα της δουλειάς)

Αυτά, βεβαίως, όσον αφορά τη θεωρία. Πρέπει, όμως, να δούμε και η πρακτική δουλειά της "Α" ως ποιο βαθμό βρισκονταν κοντά στην ιδέα του αναρχοσυνδικαλισμού.

Η πρακτική δουλειά εβγαλε στην επιφάνεια σοβαρές ελλείψεις και λάθη απ τη πλευρά του συνδικατού: η εθνική καθοδήγηση της "Α" δεν παρέμεινε ένα απλό συντονιστικό όργανο, αλλά πήρε διαφορές εξουσίες στα χέρια - της (ακυρώση εξαγγελίας απεργιών, καθυσχάση μελών κλπ). Οι "ειδικοί" και οι συμβούλοι της "Α" κατέλαβαν, με βάση τις νεοαποκτημένες γνώσεις - τους, θέσεις εξουσίας μέσα στο συνδικατό, και πολλές "εκρηκτικές" συζητήσεις δεν επέτρεπτη να γίνουν από φόβο εσωοργανωτικών διενεξεων.

Τι συμπέρασμα μπορεί να βγαλει λοιπον κανείς;

Μονο όταν η βάση των συνδικατών μαχεται για τη δημοκρατία μέσα στην οργάνωση, καταφέρνει να αναγκάσει την ηγεσία να προσανατολιστει με τη θέληση της βάσης.

β) Αυτοδιεύθυνση.

Η αυτοδιεύθυνση δεν αποτελούσε μονο μια παροτρυνση για την "Α", αλλά πολυ περισσότερο μια αναγκαιότητα: το πείραμα του 1956 απογοητεύσε πολυ τους πολωνούς εργάτες, και μονο η βαθμιαία συψη των κρατικών δομών και η οξυνση της οικονομικής κρίσης οδήγησαν ξανά στο ξαναζωντανεμα της ιδέας της Αυτοδιεύθυνσης.

Η αυτοδιεύθυνση θεωρηθηκε από την "Α", τόσο σαν μέσο για την οικονομική ανοικοδομηση, όσο και σαν μέσο για την κοινωνική χειραφετηση.

Εδώ, όμως, πρέπει να τονιστει και να γίνει σ' όλους σαφές, πως ακόμα και η οικονομική ανοικοδομηση που στηριζεται πάνω στα εργατικά συμβουλία - σε εργοστασιακό επίπεδο - δεν έχει τιποτα κοίνο με την αυτοδιεύθυνση, όπως την σκεφτομαστε εμείς οι αναρχοσυνδικαλιστές, αν δεν πραγματωθει εξη από τις κρατικά προσδιορισμένες οικονομικές και πολιτικές δομές.

γ) Το πρόβλημα της εξουσίας.

Οι συμφωνίες του Γκτανσκ προσδιορισαν αρκετά καθαρά τα όρια του συνδικατού: αναγνώρισε τον ηγετικό ρόλο του κομματός, αν όχι θεωρητικά, τουλάχιστον στην πράξη. Από τον

Αυγουστο του 1980 μέχρι τον Δεκεμβρη του 81 η "Α" και η ηγεσία-της δεν αντιταχθηκαν ουτε μια φορα πραγματικα στις συμφωνιες αυτες παροτι τα λεγομενα-τους εμφανιζονταν παντα με ενα υφος ριζοσπαστικο.

Η ηγεσία της "Α" ήταν παντα αντιθετη στη ιδεα για καταργηση του κρατους,ειτε για στρατηγικους,ειτε για γεωπολιτικους λογους,ειτε εξαιτιας της απορριψης της επαναστατικης δρασης.Η "Α" δεν εδρασε ποτε με τον τροπο εκεινο που κρινεται αναγκαιος για την ανατροπη του κρατους.Αντιθετα,οι διαφορες συμφωνιες και διαπραγματευσεις υψηλου επιπεδου με την κομματικη και κρατικη ηγεσία,οι οικονομικες μεταρρυθμισεις και οι συμβιβασμοι της τελευταίας ωρας,διατηρουσαν παντα το μικροβιο του ετατιστικου αναρχισμου....

Οι αυτο-περιορισμοι της πολωνικης επαναστασης,οδηγησαν την "Α" σε λανθασμενες τακτικες και σε στασιμότητα.

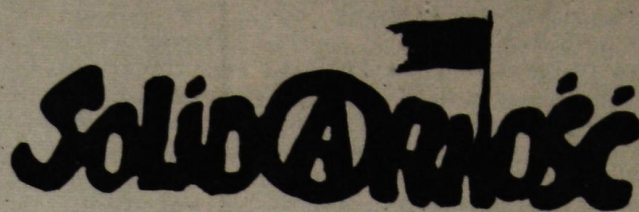
Η "Α" δεν μπορεσε να αναγνωρισει την αντιφαση αναμεσα στο κρατος και την κοινωνια, ή το λιγωτερο,δεν εδωσε καμια σημασια στο θεμα αυτο.Ακομα και οι "ριζοσπαστες" του συνδικατου δεν εδειξαν καμια διαθεση,ουτε και την παραμικρη θεληση να καταστρεφουν το κρατος.Αυτη,διχως αμφιβολια,ειναι και η πιο ουσιωδης διαφορα αναμεσα στην "Α" και στις θεσεις του αναρχοσυνδικαλισμου.

III.ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΚΟΙ & ΑΝΑΡΧΟΣΥΝΔΙΚΑΛΙΣΤΕΣ

Στην Πολωνια υπηρχαν και υπαρχουν παρα πολλοι αναρχικοι και ελευθεριακοι μαχητες. Ακομα,ομως,ειναι δυσκολο να προσδιορισουμε ποιοι ειναι αυτοι.Υπαρχουν πολλοι που επικαλουνται τον αναρχισμο και τον αναρχοσυνδικαλισμο χωρις να χουν μια σαφη επιγνωση του τι πιστευουν.Αντιθετα μ αυτους,υπαρχουν παρα πολλα αλλα ατομα,που χωρις να αυτοσπικαλεσθουνε ποτε ετσι ή να χουν διαβασει κατι σχετικο με τη θεωρια αυτη,ανεπτυξαν μια πολυ αξιολογη δουλεια.

Υπαρχουν φημες,πως υπαρχουν μεμονωμενες αναρχικες ομαδες στην Βαρσβια,στην Κρακωβια,στην Λουμπλιανα και στη Βροσκιλαβα,διχως ομως οι φημες αυτες να μπορουν να αποδειχτουν.Η μονη αναρχοσυνδικαλιστικη ομαδα, που η υπαρξη-της θεωρειται σιγουρη,ειναι αυτη που εκιδει την εφημεριδα "PRZEŁOM" (το "ρηγμα").Οι υπολοιπες γνωστες σε μας ομαδες δεν εχουν στις γραμμες-τους μονο αναρχικα ή ελευθεριακα ατομα.

Ο ελευθεριακος τυπος της Δυσης δημοσιευσε προσφατα μια εκκληση της ομαδας "SIGMA" απο τη Βαρσβια,που αποτελει μια συσπειρωση

απο "αναρχικους και αντιαυταρχικους αριστερους".(Δες "ΚΕΙΜΕΝΑ",No 8,σελ85.)

Εδω πρεπει να κανουμε μερικες συμπληρωσεις,σε σχεση με την ομαδα αυτη:

Πριν απο τις 13 Δεκεμβρη 1981 και το στρατιωτικο πραξικοπημα,η ομαδα SIGMA αποτελουταν απο προοδευτικους φοιτητες των τοπικων μικρο-ομαδων του κομματος.Αν και η εκδοτικη δραστηριοτητα-της ειχε εναν επαναστατικο-μαρξιστικο προσανατολισμο,δημοσιευτηκαν και διαφορα αναρχικα αρθρα.Η ομαδα,ομως,αυτη κοιταχθηκε με κακο ματι απο τον αντιπολιτευομενο χωρο,γιατι μερικα μελη-της ειχαν παρει μερος σε ξυλοδαρμους μεσα στο πανεπιστημιο,και ακομα γιατι η ομαδα αυτη ειχε χαρακτηρισει τις απεργιες του καλοκαιριου το 1980 σαν "κίνημα των συντηρητικων και των σταλινικων".

Μετα απο τις 13 Δεκεμβρη η ομαδα SIGMA παρεμεινε στη νομιμοτητα,και περασε στα χερια της πανεπιστημιακης επιτροπης του κομματος.Ολοι οι συνεπεις αγωνιστες εγκατελειψαν μετα απο αυτο την ομαδα...

Το πειραμα της παρανομιας χαρισε στην "Α" μια πολυ ενδιαφερουσα εξελιξη: Οι δεσμοι με την εκκλησια εσπασαν κυριολεχτικα,οπως και ο μυθος για εναν νεο συμβιβασμο αναμεσα στο κρατος και την αντισταση.Οι αυτοπεριορισμοι της "Α" επαφαν να φαινονται πλεον λογικοι μεσα στις νεες συνθηκες.

Ακομα και μετα την απαγορευση της "Α" τον Οκτωβρη και την αποτυχια της "ημερας διαμαρτυριας" στις 10 Νοεμβρη,τα γεγονοτα αυτα δε μπορουν να αποδειξουν την παρακη της Αντιστασης.Η αυξανομενη αντισταση απεναντι στις επιδιωξεις της εξουσιας αφηνει να δημιουργηθουν διαφορες τασεις με διαφορετικα προγραμματα και τακτικες.

Η μαχη που δινουν οι πολωνοι και οι γαλλοι αναρχοσυνδικαλιστες για να φερουν σε επαφη τις διασπαρτες και απομονωμενες μικρο-ομαδες,ειναι οσο ποτε αλλοτε στο πλευρο της εργατικης ταξης.

ADAM BORSUK

Σμικρυνσεις
ελευθεριακων εφημεριδων

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΗ

Μπορεις να μας δωσεις,σαν πρωην μελος της ομαδας SIGMA που ησουν,μια συντομη εικονα της εξελικτικης πορειας της ομαδας;

Η ομαδα SIGMA βρισκοταν σε μια ιδιαιτερη κατασταση,πραγμα που συμπεραινει κανεις,αν μαθει πως η ομαδα αυτη δουλευε μεσα στους κολπους της SZSP (Ενωση Σοσιαλιστων Φοιτητων).

Μεχρι τον Δεκεμβρη του 1981,παροτι η ομαδα βρισκονταν μεσα στα

archiwum
lewicy

Warszawa
1981

ALEKSANDRA KOLLONTAJ

ROBOCZNICA

POZYCJA

TLAMACZA TOMASZ OGIENIUK

Kodag: Jarosław Pracy Politycznej "SIGMA" SZSP 07
JACZYŃSKA, Warszawa, ul. Miodowa 10. Tel. 022-62-00-00
KRYSTOF KRYSTOF, JACZYŃSKA, Warszawa

archiwum
lewicy

warszawa 1981

GRIGORIJ PIETROWICZ
MAKSIMOW

ΑΝΑΡΧΙΑ

MOJE POGLĄDY SPOŁECZNE

Kodag: Jarosław Pracy Politycznej "SIGMA" Warszawa, ul. Miodowa 10
Kryształ KRYSTOF, Warszawa, ul. Miodowa 10
Aby T /wpis/

πλαίσια αυτής της οργάνωσης, οι δραστηριότητες της παρεμεναν σιγούρα αυτονομες.

Μετα τον Αυγουστο του 1980, η γραφειοκρατία της SZSP είχε αδρανήσει σε τέτοιο βαθμό, που η ομάδα περάσε στα χέρια των ακροαριστέρων. Εξελίχθηκε σε ένα πολιτικό εργατικό κέντρο με στενούς δεσμούς με τις ομάδες βάσης του κομματος.

Το SIGMA έγινε κέντρο εργατικής πληροφόρησης και εξέδωσε την εφημερίδα "WSPOLNE ROZMOWY-INFORMUJEMY" (Γενικές συζητήσεις-Πληροφορούμε). Μέσα σ αυτή δημοσιεύτηκαν ανάμεσα στ άλλα και η συζήτηση με τον Bratkowski κι άλλους οικονομολόγους, κριτικούς του συστήματος. Η εφημερίδα αυτή κυκλοφόρησε μέχρι τώρα ίσα με 20 φορές, ενώ η εφημερίδα "WSPOLNE ROZMOWY" ("Γενικές συζητήσεις") 300 φορές.

Την ίδια χρονική περίοδο κυκλοφόρησε και η "NOWA GAZETA MAZOWIECKA" ("Νέα εφημερίδα της MAZOWIE") αποσκοπώντας να παίξει το ρόλο του οργανού της αντιγραφειοκρατικής αντιπολίτευσης.

Σαν ομάδα, δημοσιεύσαμε και μια συλλογή κειμένων της Αριστεράς ("ARCHIWUM LEWICY"), μέσα απ τα οποία ασκισταν μια πολεμική στην παραδοχή του σταλινισμού και παρουσιαζονταν ταυτόχρονα οι διαφορές τάσεις της Αριστεράς. (Τροτσκισμός, Αναρχοσυνδικαλισμός κλπ).

Απώτερος σκοπός της δουλειάς μας ήταν να ανοικοδομήσουμε ένα γνήσιο αριστερό κίνημα και να πολεμήσουμε την εξουσία.

Η ομάδα SIGMA υπήρχε και πριν τον Αυγουστο του 1980;

Ναι. Είχε αναπτύξει μια ενδιαφέρουσα δραστηριότητα (πχ. ένα θεατρικό για την Κροναστανδή), αλλά δεν υπήρχαν πολλές δυνατότητες.

Και τώρα;

Παροτι κυκλοφορούν φήμες πως η ομάδα θα διαλυθεί, συνεχίζει μέχρι σήμερα να υπάρχει νομίμα. Όλα τα παλιά, όμως, μέλη της ομάδας έχουν σχεδόν αποχωρήσει, έπειτα από το πέρασμα της ομάδας κάτω απ τον έλεγχο της πανεπιστημιακής επιτροπής του κομματος... Μόνο ελαχίστα άτομα παρέμειναν, με την ελπίδα, πως θα μπορέσουν να αλλάξουν τις συνθήκες - μέχρι τώρα χωρίς κανένα αποτέλεσμα.

Τι επιρροές είχε η ομάδα πάνω στους διανοούμενους και στους εργάτες;

Οι επιρροές, μπορώ να πω, πως ήταν περιορισμένες, παροτι εκείνο τον καιρό υπήρχαν δυνατότητες να αυξηθούν. Το μεγαλύτερο σφάλμα που κάναμε πριν απ τον Δεκεμβρή του 81, ήταν πως δεν εγκαταλήψαμε την SZSP. Η στάση-μας αυτή δημιούργησε πολλές υποφίες. Ετσι, για παράδειγμα, τα δημοσιεύματά-μας που σταλθηκαν στη τοπική ηγεσία της "Α" στην Βαρσοβία, κοιταχτήκαν με πολύ περιφρονηση.

Μόνο μερικές μικρότερες ομάδες μπορούμε να πουμε πως είχαν ενδιαφέρον, όπως αυτή στο Ουρσους που μοίρασε 500 αντίτυπα απ το 5ο φύλλο της "NOWA GAZETA MAZOWIECKA". Παρα τις τόσες εφημερίδες που κυκλοφόρησαν, μόνο 5 άτομα έδειξαν πραγματικό ενδιαφέρον. Η κατάσταση αυτή δίνει αμύδρα τον βαθμό επιδράσης των ιδεών-μας πάνω στους εργάτες..

Σε ποιες άλλες περιοχές υπάρχουν αριστερές ομάδες και κινήματα;

Υπάρχουν διαφορές πληροφορίες, αλλά δεν μπορούν να αποδειχτούν και παρεμνον αν ακριβείς.

Υπάρχει μια αναρχική ομάδα στο Wrocław, που εκδίδει μια εφημερίδα. Στη Βαρσοβία επίσης υπάρχουν μερικές τροτσκιστικές ομάδες γύρω από τις εφημερίδες "WALKA KLAS" ("Ταξικός αγώνας") και "JEDNOSC ROBOTNICZA" ("Ενωμένοι Εργάτες"). Όλες αυτές οι ομάδες δεν υπερβαίνουν τον αριθμό των 10 μελών.

Ποια είναι η γνώμη-σου για την "Α" και για τις αντιλήψεις-της περί αυτοδιεύθυνσης;

Με την ιδέα της αυτοδιεύθυνσης είμαι συμφωνός. Η ιδέα όμως αυτή δεν αντιπροσωπεύεται ομοφώνα μέσα στην "Α". Οι οπαδοί της ιδέας αυτής βλέπονται με ασχνημο μάτι και θεωρούνται οι αριστοί εξτρεμιστές του συνδικατού.

Ενα άλλο πρόβλημα είναι, πως η ηγεσία της "Α" παρέμεινε μόνο στο στάδιο της αντι-θέσης και δεν πήρε καμία πρωτοβουλία για την (εγκαθίδρυση της) αυτοδιεύθυνσης. Πολλοί είναι αυτοί που πιστεύουν σήμερα, πως

no menklatura, που φοβάται μη χάσει τα προνόμια-της, κι η άλλη είναι αυτή που αντιπροσωπεύεται απ την εργατική τάξη, και που το μόνο που μπορεί να παθεί είναι να κερδίσει, ο,τι δεν έχει. Στην "νομενκλατούρα" ανήκουν όλα τα άτομα που ασχολούνται στο κομμα, στο στρατό και στην διοίκηση - άτομα που είναι πάντα ενωμένα όταν προκείται για την υπερασπίση των κοινωνικών συμφερόντων. Ο μοναδικός τρόπος για να τα στερηθούν είναι η κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής...

Η "Α" παρέλειψε να κάνει έναν διαχωρισμό ανάμεσα στη φύση της κοινωνικοποίησης και σ αυτή της κρατικοποίησης. Γύρω απ το σημείο αυτό πρέπει να γίνει μια μεγάλη θεωρητική δουλειά, γιατί ακόμα και εγώ δεν μπορώ να πω με σιγουρία πως έχω ξεκαθαρίσει τις δυο αυτές έννοιες στο μυαλό-μου.

Η ιδέα της ενεργητικής απεργίας μπορεί να προσαρμοστεί μέσα στις νέες συνθήκες;

Και βεβαία. Η Αμεση Δράση είναι αυτή που θα δώσει στους εργάτες τα μέσα παραγωγής. Προκειται για μια επαναστατική μέθοδο.

Οι αντιλήψεις της "Α" μπορούν να συμβαλλουν θετικά στην ανθση ενός αναρχοσυνδικαλιστικού κινήματος;

Οι ιδέες του Προυντόν θα μπορούσαν, για παράδειγμα, να οικειοποιηθούν από τις μεθόδους πάλης της "Α" αλλά δεν υπήρξε ποτε χρόνος για να γίνουν οι ιδέες αυτές λαοφιλείς.

Οι πρώτες προσπάθειες προπαγάνδας προς αυτή την κατεύθυνση, έγιναν με βάση το κείμενο του Μαξιμωφ ("Το κοινωνικό-μου δογμα"). Το κείμενο αυτό το μοίρασαμε στην πολυτεχνική σχολή. Μετά από αυτό, η κυβέρνηση άρχισε να πιστεύει, πως στη σχολή αυτή υπάρχουν αναρχοσυνδικαλιστές.

Ο σχηματισμός μιας αναρχοσυνδικαλιστικής φράξιας μέσα στην "Α" θα ήταν δυνατή - και μάλιστα στις μεγάλες βιομηχανίες - αν οι δομές της οργάνωσης και η ηγεσία-της δεν εμπαιναν πάντα εμποδίο.

Ποιος είναι ο ρόλος της πολωνικής εκκλησίας;

Η εκκλησία επεδίωκε πάντα να εξομαλύνει τις καταστάσεις και να οδηγήσει (πιέζει) την "Α" σε συμβιβασμούς. Κατι τέτοιο γίνεται κατανόητο, αν σκεφτεί κανείς, πως η διατήρηση του πολωνικού κράτους αποτελεί για την εκκλησία το πρωτίστο συμφέρον. Μόνο μέσα απ αυτό μπορεί να ασκεί με πλήρεις εξουσίες την πολιτική-της. Στο βώμο του κράτους θυσιαζει τα πάντα...

Είναι πλέον φανερό, πως η εκκλησία δεν προκειται να υποστηρίξει μελλοντικά την Αντίσταση. Οι τελευταίες πράξεις-της, όπως το καλεσμα να παύσει το μπούκοταρισμα του ραδιοφώνου και της τηλεόρασης, έχουν προκαλέσει ασχημες εντυπώσεις στον πληθυσμό...

Ποιο είναι, γενικά, το μέλλον της αντίστασης;

Όσον αφορά την εσωπολιτική κατάσταση της "Α", αυτή προχωράει προς τη διάσπαση. Τη θέση-της θα την παρουν μικρότερες οργανώσεις ή κομματα. Κατι τέτοιο, όπως καταλαβαίνετε, θα σημαίνει ανάπτυξη των διαφορών αριστερών τάσεων μέσα στις μεγάλες πόλεις - τάσεων σαν αυτών της σοσιαλδημοκρατίας, του αναρχισμού ή του τροτσκισμού.

ROWNOSC

nr. 1
maj - 1981
pismo lewicy społecznej

Wstępne uwagi:

W tym numerze zamieszczamy teksty, które w naszym przekonaniu są najważniejsze dla lewicy społecznej. Są to teksty, które w naszym przekonaniu są najważniejsze dla lewicy społecznej. Są to teksty, które w naszym przekonaniu są najważniejsze dla lewicy społecznej.

η "Α" εκλείσε σε μερικές περιοχές συμβιβαστικές συμφωνίες με τους εξουσιαστές και την εκκλησία πάνω στο θέμα της "Αυτοδιεύθυνσης".

Η "Α" έκανε λάθη πριν απ τις 13 Δεκεμβρή 1981;

Ναι, έγιναν πολλά λάθη. (...) Το μεγαλύτερο όμως απ αυτά ήταν, που πιστεύει η "Α" πως πίσω απ αυτή ακολουθούσε ολοκληρω το έθνος. Το λάθεμένο αυτό γεγονός έκανε την ηγεσία-της να νοιώθει ασφάλεια.

Παροτι υπήρξαν περιοχές, όπου το κίνημα διαλύθηκε πολύ ευκόλα, η "Α" συνέχιζε να πιστεύει πως το 95% του πληθυσμού ήταν με το μέρος-της. Στην πραγματικότητα, όμως, υπήρχε ένας αριθμός γύρω στα 4 με 5 εκατομμύρια πολωνών που δούλευαν στον κρατικό ή στον κομματικό μηχανισμό και που είχαν τα ίδια συμφέροντα μ' αυτά της εξουσίας. Αυτοί ολοι δεν υπερασπίστηκαν την "Α", αλλά την εξουσία...

Το βασικότερο λοιπόν λάθος ήταν, πως η "Α" δεν χτύπησε την κυβέρνηση, αλλά την-τάξη των γραφειοκρατών που την υποστήριζε.

Δηλαδή;

Μεσα στην Πολωνική κοινωνία υπάρχουν δυο ομάδες: η μια είναι η

Ειρήνη για όλους

Πριν λίγο καιρο λαβαμε μια μπροσουρα της "Εβραϊκης Αναρχικης Επιτροπης", που εδρευει στη Νεα Υορκη. Η μπροσουρα εχει τον γενικο τιτλο "ΕΙΡΗΝΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ", και αναφερεται στο μεσανατολικο προβλημα. Παραθετουμε στο τευχος αυτο μερικα αποσπασματα της δεκασελιδης αυτης μπροσουρας που θα κυκλοφορησει συντομα ειτε σαν ενθετο στην ΑΡΕΝΑ, ειτε σαν μπροσουρα απο τις "αυτονομες εκδοσεις".

ο δικος-σας κι ο δικος-μας αντισιωνισμος.....

Η αντιθεση-μας με τον σιωνισμο δεν εχει τιποτα κοινο με την συνθησμενη αντιισραηλινη σταυροφορια των αραβικων-ισλαμικων κρατων και των συμμαχων-τους. Ο αντισιωνισμος-τους πηγάζει απο τα ομορτονιστικα και πολιτικα ατομικα συμφεροντα. Η δικη-μας εναντιωση ξεπηδάει μεσα απο μια θεμελιωδη αρχη, που βασίζεται στην ιστορικη σκοπια των πραγματος. Ο δικος-τους στοχος ειναι η εγκαθιδρυση μιας νεας πολιτικης εξουσιας. Ο δικος-μας ειναι η επανασταση...

Δεν ειμαστε διατεθειμενοι, οπως το μεγαλυτερο μερος της αριστερας, να υποστηριζουμε τη μια μορφη του εθνικισμου στον αγωνα-της εναντια σε καποια αλλη. Το PLO δεν ειναι για μας τιποτα αλλο παρα ενα εθνικο κρατος διχως δικη-του γη. Το PLO εχει τον δικο-του στρατο τα δικα-του κυβερνητικα κτηρια και τα δικα-του μεσα για να επιβαλλει την κυριαρχια-του (πχ με τη μορφη δολοφονιων παλαιστινιων που παρεκκλινουν απ τη γραμμη του PLO). Η συναψη μιας ειρηνης αναμεσα στο PLO και το Ισραηλ δεν θα ηταν κατι το απιθανο, αν θα μπορουσε να παραβλεφθει το μεταξυ-τους μισος. Κι αυτο γιατι τα κρατη δεν καθοδηγονται απο ιδανικα και ιδεολογιες, αλλα απο τελειως πρακτικα, προσωπικα συμφεροντα.

Ενα κρατος του PLO στην δυτικη οχθη, δεν θα ηταν τιποτα χειροτερο ή καλυτερο απο οποιαδηποτε αλλη κυβερνηση στη Μεση Ανατολη. Θα καταπιεζε την εσωτερικη-του αντιπολιτευση και θα επεβαλλε το δικο-του πολιτικο προγραμμα, ετσι ωστε να διατηρησει την εξουσια-του. Ενα τετοιο κρατος του PLO στην δυτικη οχθη θα ηταν απολυτα εξαρτημενο απο τα πλουσια αραβικα-ισλαμικα κρατη και απο τις υπερδυνამεις, αφου η δυτικη οχθη δεν ειναι καταλληλη για βιομηχανικη αναπτυξη, ουτε και προσφερε φυσικους πορους εκμεταλλευσης. Μπορει λοιπον κανεις εκ των πραγματος να συμπερανει, πως το κρατος αυτο σε μια τετοια περιπτωση θα ανεπτυσσε πιθανα οικονομικες σχεσεις με τον πιο μισητο-του εχθρο: με το σιωνιστικο κρατος του Ισραηλ.

Στον ιδιο βαθμο που απορριπτουμε το PLO, αλλο τόσο καταδικαζουμε την στρατιωτικη καταληψη των "διοικουμενων (απο το Ισραηλ) περιοχων". Υποστηριζουμε διχως ορους το δικαιομα του παλαιστινιακου λαου να καθοριζει μονος-του το μελλον-του, μακρια απο τις χειραγωγησεις καποιων δυναμεων, ειτε του Ισραηλ ειναι αυτες, ειτε του PLO, ειτε οποιοδηποτε αλλου. Στον ιδιο βαθμο που απορριπτουμε το υπαρχον πολιτικο συστημα στο Ισραηλ, αλλο τόσο υποστηριζουμε το δικαιομα της ισραηλινης-εβραϊκης κοινοτητας για αυτοδιαθεση.

Jewish Anarchist Comittee,
Libertarian Workers Group, New York.

"...Γεγονος παραμενει, πως δεν μπορει να υπαρξει ειρηνη στη Μεση Ανατολη οσο δεν θα εγγυνται τα ισα δικαιωματα ολων των λαων της περιοχης με βαση την αυτοδιαθεση και την ισοτητα. Ο πολεμος, βεβαια, και οι στρατιωτικες δυναμεις πρεπει να απορριφθουν σαν μεσα για την επιλυση των διαφωνιων.

Φυσικα, μεσα στην σημερινη διεθνη κοινωνικη, πολιτικη και οικονομικη ταξη η πραγματικη ειρηνη δεν ειναι εφικτη, και η αυτοδιαθεση και η ισοτητα για ολους τους λαους δεν αποτελουν παρα σκετους μυθους. Η ισραηλινη επεμβαση στον Λιβανο καθως και η κυνικη διπλωματια που ακολουθησε, το αποδεικνουν αυτο αρκετα.

Που βρισκεται λοιπον η λυση για την ισραηλο-παλαιστινιακη συγκρουση, οι αιτιες της συνεχους συρραξης αναμεσα στο Ισραηλ και τους αραβες γειτονες-του;

Πρωτα απ ολα, ειναι αναγκαια η αμοιβαια αναγνωριση των δικαιωματος των παλαιστινιων και των ισραηλινων. Δεν εννοουμε, βεβαια, καποια διπλωματικη συμφωνια αναμεσα στο PLO και την ισραηλινη κυβερνηση. Αυτο που προεχει, ειναι να καταλαβουν τοσο οι ισραηλινοι οσο και οι παλαιστινιοι εργατες, πως εχουν κοινα συμφεροντα. Συμφεροντα τετοια που ξεπερνανε τις εθνικες και θρησκευτικες διαφορες.

Μονο αν σταματησουν οι ισραηλινοι και οι παλαιστινιοι, οπως κι ολοι οι αλλοι καταπιεσμενοι να χρηματοδοτουν με την εργασια-τους και με τα χρηματα-τους τους πολεμους, και αγωνιστουν απο κοινον εναντια στην καταπιεση, την εκμεταλλευση και τον ιμπεριαλισμο, θα μπορεσει να γινει πραγματικοτητα η απελευθερωση του ανθρωπου, η αυτοδιαθεση και η ειρηνη...

Πολλοι υποστηριζουν την ιδρυση ενος παλαιστινιακου κρατους στην δυτικη οχθη ή στη λωριδα της Γαζας, και πιστευουν μαλιστα πως κατι τετοιο θα σημαινε και τον τερματισμο της συρραξης. Μια τετοια λυση θαταν εφικτη μονο στο μετρο που το Ισραηλ θα αποχωρουσε απο τις κατεχομενες περιοχες. Εμεις πιστευουμε, ομως, αντιθετα πως μια τετοια πολιτικη δεν θα οδηγουσε στην απελευθερωση και στην πραγματικη αυτοδιαθεση του παλαιστινιακου λαου.

Πως μπορει κανεις να πιστεφει, πως ενας λαος ειναι πραγματικα ελευθερος και πως καθοριζει μονος την τυχη-του, απλα και μονο επειδη ιδρυσε δικο-του κρατος;

Η απαντηση βρισκεται στην ιστορια και στην σημερινη παγκοσμια πολιτικη κατασταση:

Ολα τα κρατη, ανεξαρτητα απο ιδεολογικα, θρησκευτικα ή οικονομικα συστήματα στηριζουν την κυριαρχια-τους πανω στη βια των οπλων και στην καταπιεση.

Τα κρατη υπαρχουν για να προστατευουν τα συμφεροντα της εκαστοτε εξουσιας.

...Ακριβως γι αυτο, σαν αναρχικοι δεν υποστηριζουμε τα "εθνικο-απελευθερωτικα κινηματα", επειδη σαν στοχο-τους βαζουν την οικοδομηση και την διαιωνιση της κυριαρχιας του εθνικου κρατους -και παραλληλα την δημιουργια μιας νεας κυριαρχης καστας, καθως και νεων μορφων καταπιεσης.

Φυσικα, αυτο δεν σημαινει πως παραινιωριζουμε ή πως αμφισβητουμε τη σημασια των λαϊκων αγωνων για

μια "ιδιαιτερη" κουλτουρα και για ενα αυτοκαθοριζομενο μελλον. Η γνωμη-μας ειναι, πως ο πυρηνας καθε λαϊκου αγωνα πρεπει να ναι η ανατροπη των κοινωνικων, οικονομικων και πολιτικων σχεσεων & συστηματος, που δινουν τη δυνατοτητα στους εξουσιαστες ολων των χωρων να καταπιεζουν και να εκμεταλλευνται τα υπολοιπα μελη της κοινωνιας.

Σαν αναρχικοι, οραματιζομαστε μια κοινωνια οπου οι ανθρωποι θα μπορουν να αυτοκαθορισουν τη ζωη τους, αλλα οχι και τις ζωες των αλλων. Πιστευουμε, πως τα φυσικα και κοινωνικα πλουτη ολου του κοσμου δεν ειναι ιδιοκτησια ενος ανθρωπου, μιας επιχειρησης ή ενος κρατους. Τα μεσα παραγωγης, διανομης και επικοινωνιας, καθώς και κεινα της διατροφης, του ρουχισμου της κατοικησης και της ιατρικης περιθαλψης πρεπει να αυτοδιευθύνονται κατα τροπο αμεσο και γενικευμενο, τόσο σε τοπικο όσο και σε υπερεθνικο επιπεδο, και να ναι προσita στον καθενα και στον ιδιο βαθμο.

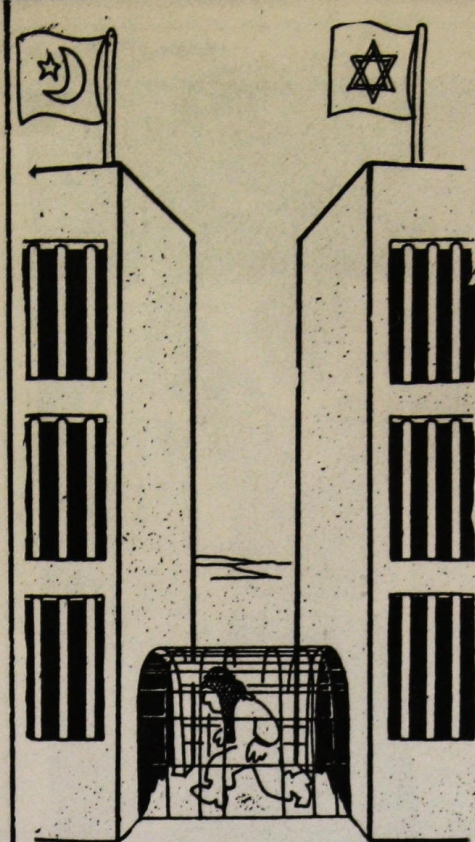
Οι μακροπροθεσμοι στοχοι-μας για μια νεα κοινωνικη ταξη στην Μεση Ανατολη και στον κοσμο ολοκληρο, ειναι η ανοικοδομηση μιας αποκεντρωτικης, παγκοσμιας και ελευθερης ομοσπονδιας των λαων -κι οχι η ιδρυση εθνικων κρατων- στη βαση του ελευθερου συνεταιρισμου και της συνεργασιας, της αμεσης δημοκρατιας και της γενικευμενης αυτοδιευθυνσης.

ΠΑΛΑΙΣΤΙΝΙΕΣ:

ΑΝΑΜΕΣΑ ΣΤΟΝ ΕΝΟΠΛΟ ΑΓΩΝΑ ΚΑΙ ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΔΟΣΗ

Την εποχη του Μαυρου Σεπτεμβριου (1970) πολλες γυναικες βρισκόντουσαν μεσα στα στρατοπεδα εκπαιδευσης. Στην οργανωση της PFLP συμμετείχαν σε επιχειρησεις κομμαντο και σε αεροπειρατιες. Μετα την επιχειρηση κομμαντο το 1978 κατα του Ισραηλ, στην οποια πηρε μερος και σκοτωθηκε η Dalah Mugdrabi, πολλες νεες κοπελες παρουσιαστηκαν μαζικα στην Αλ Φαταχ για στρατιωτικη εκπαιδευση, διχως ομως να γινουν δεκτες. Παρολο που γυναικες σαν τη Dalah Mughrabi και την Leila Khaled εχουν ηρωοποιηθει και προβαλλονται στην προπαγανδα διαρκως σε προτυπα, ο δρομος για την ισοτιμη συμμετοχη των γυναικων στον ενοπλο αγωνα και στην πολιτικη παραμενει ακομα κλειστος.

Η PLO προπαγανδιζει την ιδεα ενος λαϊκου, δημοκρατικου κρατους στην Παλαιστινη. Ζηταει μια πλουραλιστικη και δημοκρατικη κοινωνια, τον τερματισμο των θρησκευτικων και των ρατσιστικων διακρισεων. Ομως ποσο συνδεεται ενας εθνικοαπελευθερωτικος αγωνας και με αλλες πλευρες της ανθρωπινης απελευθερωσης; Ποιο θα ειναι το ειδος της απελευθερωσης; Αφορα μονο

τα εδαφη ή περιεχει και κοινωνικες αποψεις; Ποιες θα ειναι οι μορφες της ανθρωπινης συνυπαρξης μεσα σ αυτη τη νεα αραβικη πολιτικη και κοινωνικη κουλτουρα;

Μεχρι τωρα εχουν γινει πολυ λιγες συζητησεις πανω σ αυτο το ζητημα. Πρωταρχικο προβλημα για τους Παλαιστινιους παραμενει η ανακτηση των εδαφων-τους. Για ολα τα αλλα προβληματα κοινωνικου περιεχομενου κυριαρχει η αποψη, πως μπορουν να συζητηθουν μετα την εθνικη απελευθερωση. Μεσα σ αυτα τα προβληματα συμπεριλαμβανεται και το γυναικειο.

Οι γυναικες μεσα στον παλαιστινικο κοσμο ειναι κοινωνικα πολυ περιορισμενες. Βεβαια, τα πρωτα βηματα γινονται. Η μορφωση για τα κοριτσια ειναι ήδη το ιδιο σημαντικη οπως και για τα αγορια. Πολλες -και κυριως νεες- γυναικες απαιτουν περισσοτερες ελευθεριες. Οχι επαναστατικες, ειναι ομως τα πρωτα σημαντικα βηματα, οπως ελευθερη εκλογη συζυγου ή ελεγχος των γεννησεων. Εξாலου οι γυναικες οπως και οι αντρες βρισκονται καθημερινα μεσα στον αγωνα. Η υπαρξη-τους στα στρατοπεδα και τα χωρια των κατειλημμενων περιοχων απειλится διαρκως απο τις ισραηλινες επιθεσεις. Πολλες γυναικες εχασαν τους αντρες-τους και πρεπει να εργαζονται εξω απ το σπιτι για να συντηρηθουν. Η ακαμψια της παραδοσης υποχωρει σιγα-σιγα.

Οι αντρες ηγетес οχι μονο δεν υποστηριζουν τις προσπαθειες των γυναικων, αλλα απαντανε παντα με το στερεοτυπο: "μετα την επανασταση". Η οπως ειπε και η Leila Khaled στο παγκοσμιο συνεδριο γυναικων στην Κοπεγχαγη: "...πως μπορουν να απελευθερωθουν οι γυναικες οταν δεν εχουμε πατριδα;". Σαν απαντηση βεβαια μπορεί να τεθει το ερωτημα: δεν υπαρχει ο κινδυνος, να γυρισουν οι γυναικες παλι πωσ στα σπιτια-τους μετα την απελευθερωση των εδαφων;

τα αιτια της καταπιεσης

Φαινεται, τελικα, πως ενας απελευθερωτικος αγωνας δεν φερνει μαζι-του νεες αξιες κι αποψεις για την ανθρωπινη υπαρξη. Η ζωη των ανθρω-

πων εξακολουθει να στηριζεται στη καθιερωμενη παραδοση και κουλτουρα, που ελαχιστα επηρεαζεται απο τις νεες καταστασεις. Κι αυτο, γιατι πολυ λιγο απασχολησε και προβληματισε τους ανθρωπους η πραγματικη-τους φυση. Οι διαφοροι θεσμοι της παραδοσης θεωρουνται φυσικα και αιωνια φαινόμενα και δεν αμφισβητουνται. Στην πραγματικοτητα, προκειται για παραγωγα του καθε πολιτισμου και ιδεολογιας που θελουν να προβαλλουν αυτους τους κοινωνικους τυπους σαν συνεπειες της φυσης.

Εξαιτιας της μουσουλμανικης κουλτουρας, οι Παλαιστινιες μενουν περιορισμενες στα πλαίσια της οικογενειας. Η δραση-τους στον ενοπλο αγωνα θα μπορουσε να ναι πιο ουσιαστικη. Ομως, στο ζητημα αυτο αποθαρρυνονται συνεχως. Και επιπλεον η προβληματικη πανω στο γυναικειο ζητημα ειναι, αν οχι ανυπαρκτη, παντως ελλειπης απο καθε αποψη. Τις αιτιες μπορουμε να τις συνοψισουμε σε τρια σημεια:

1. μουσουλμανικη παραδοση και ο ρολος της γυναικας,
2. τροπος σκεψης του αραβικου κοσμου,
3. ελλειψη σοβαρης ενασχολησης με το γυναικειο μεσα στο παλαιστινικο κινημα.

Για καθε σημειο ξεχωριστα μπορουμε να πουμε τα εξης:

1.) Η μουσουλμανικη θρησκεια και παραδοση θεωρουν την γυναικα ανικανη να αναλαβει την ευθυνη για την ζωη-της. Μεσα στις πατριαρχικες δομες της μουσουλμανικης παραδοσης υπαρχει ενας πολυ συγκεκριμενος καθορισμος των ρωλων των δυο φιλων. Ο ρολος της γυναικας ειναι αυτος της μητροτητας. Αυτος καθοριζει την ζωη-της. Κατα τα αλλα ειναι αποκλεισμενη απο την κοινωνικη ζωη -που ανηκει στη σφαιρα των αντρων- και μενει περιορισμενη στο σπιτι.

Ξεκινωντας απο το θεσμο της οικογενειας και την λειτουργια της μητροτητας σαν φυσικα και αιωνια φαινόμενα, η γυναικα πρεπει να ριξει το κυριο βαρος της ζωης-της στο ρολο που της προοριζεται μεσα σ αυτα τα πλαίσια. Η γεννηση και η ανατροφη των παιδιων θεωρουνται σαν η κυρια κοινωνικη-της λειτουργια. Ο καθορισμος του γυναικειου ρολου στηριζεται κατα κυριο λογο σ αυτες τις λειτουργιες, πραγμα που συνεπαγεται την υποτελεια-της κατω απο την εξης αιτιακη αλυσίδα: μητροτητα-οικογενεια-απουσια απο την κοινωνικη ζωη-σεξουαλικη ανισοτητα.

2.) Ο τροπος σκεψης του αραβικου κοσμου επηρεαζεται βεβαια αμεσα απο την παραδοση. Χωρια απο την εμμονη στο διαχωρισμο των ρωλων και στην αποψη για την φυσικη αδυναμια της γυναικας για βαρειες δουλειες και σκληροτραχηλη ζωη, βρισκομαστε παντα μπροστα στο ιδιο προβλημα, μπροστα στην εικονα της γυναικας-φενταγιν: η γυναικα δεν μπορεί να παρατηρει την οικογενεια-της; ποιος θα προσεχει τα παιδια; Και επιπλεον, πως μπορουν αντρες και γυναικες να περνουν τις μερες και τις νυχτες-τους μαζι; Τι θα πει ο κοσμος;

Μια αλλη σοβαρη δικαιολογια για την αρνηση της στρατιωτικης δρασης των γυναικων, ειναι και ο βιασμος-τους απο τον εχθρο. Κατι που θα σημαινε την ισοβια ατιμωση της γυναικας. Ο βιασμος ειναι πολυ πιθανος στην περιπτωση που θα συλληφθει. Η σεξουαλικη βια εφαρμοζε-

ται σκοπιμα απο τον εχθρο, αφου αυτος γνωριζει καλα πως, συμφωνα με την κουλτουρα του ισλαμ, η γυναικα θα κουβαλαει το στιγμα του βιασμου κι οχι ο βιαστης-της.

Θα πρεπει να γινει διαφωτιστικη δουλεια μεσα στο λαο. Ομως για να γινει αυτο θα πρεπει να αλλαξει και η νοοτροπια των αγωνιστων που θα αναλαβουν την διαφωτιση του κοσμου.

3.) Η PLO δισταζει να ασχοληθει με την θεση των γυναικων δημοσια. Στη διαφωτιστικη δουλεια που γινεται, δεν δινεται ιδιαιτερη σημασια στο γυναικειο προβλημα, κι ουτε αποτελει αντικειμενο συζητησεων μεσα στις στρατιωτικες βασεις. Η πολιτικη μορφωση των αγωνιστων της PLO αφηνεται μαλλον στην τυχη. Εξ-αλλου, και οι ιδιοι οι μαχητες ανηκουν σε διαφορετικα πνευματικα επιπεδα: αλλοι ειναι διανοουμενοι φοιτητες, αλλοι εχουν μορφωθεί σε σοσιαλιστικες χωρες, κι αλλοι εχουν μεσα-τους την χαρακτηριστικη ισλαμικη μοιρολατρεια, βαζοντας σαν μοναδικο-τους στοχο την απελευθερωση της αγιας πολης Ιερουσαλημ απο τους Εβραιους.

η στρατιωτικη δραση των γυναικων

Βεβαια η συμμετοχη της γυναικας σε περιόδους κρισεων και πολεμου αυξανεται και δεν αμφισβητειται απο κανεναν. Σε τετοιους καιρους κανεις δεν μενει κλεισμενος στο σπιτι. Οι γυναικες αναλαμβάνουν ενα μεγαλο μερος της υποστηριξης των αγωνιστων, οπως, το μαγειρεμα, την φροντιδα των τραυματιων, την μεταφορα οπλισμου, την σκοπια στα στρατοπεδα. Ακομα και σε περιπτώσεις μετωπικων συγκρουσεων παιρνουν μερος στη μαχη. Μερικες προσπαθουν με καποιο μεσο (απο συγγενεις ή κομματα) να γινουν δεκτες σε στρατιωτικες μοναδες.

Τα κομματα και η Γυναικεια Ενωση προσφερουν στις γυναικες μια στοιχειωδη στρατιωτικη εκπαιδευση. Καθε χρονια το καλοκαιρι γινονται πολιτικα και στρατιωτικα μαθηματα για παιδια 10-15 χρονων, αγορια και κοριτσια. Μερικα αγορια συμμετεχουν στον ενοπλο αγωνα, οταν μεγαλωσουν λιγο περισσοτερο. Αυτο ομως δεν ισχυει και για τα κοριτσια. Υπαρχουν ακομα στρατοπεδα στα οποια βρισκονται μονο αγορια, και η εκπαιδευση-τους εκει ειναι σκληροτερη.

Η οργανωση EPLF εχει ενα ποσοστο 15-20% αγωνιστριων στις γραμμες-της κι αυτο παρολες τις ακαμπτές παραδοσεις που ισχυουν για τις γυναικες. Η EPLF καθιερωσε ορισμενους ηθικους διακανονισμους, οι οποιοι θα συμβαλλουν στο να ξεπεραστουν οι προκαταληψεις για την γυναικεια παρουσια μεσα στον απελευθερωτικο στρατο. Αυτοι οι διακανονισμοι χαλαρωνουν σιγα σιγα και με την αλλαγη νοοτροπι-ας.

Παρολο τον σημαντικο-τους ρολο στον αγωνα, η θεση των γυναικων δεν φαίνεται να βελτιωνεται τουλαχιστον προς το παρων. Κι οχι μονο μεσα στην παλαιστινιακη κοινοτητα. Στο Ιραν για παραδειγμα, παρολη την μεγαλη συμμετοχη των γυναικων στον αγωνα για την ανατροπη του Σαχη, η θεση-τους μετα την επανασταση χειροτερεψε. Στην Αλγερια, οπου αγωνιστηκαν οργανωμενα μαλιστα σαν γυναικες, ο σημερινος ρολος-τους μεσα στην κοινωνια δεν ειναι αναλογος εκεινου που ειχαν

Η παραδοση θελει τη γυναικα βοηθο και συντροφο του ανταρτη...

μεσα στον απελευθερωτικο αγωνα. Και στην PLO ο ρολος των γυναικων δεν αλλαζει παρολη τη δραση-τους. Καθε φορα που ο ενοπλος αγωνας σταματαει, τερματιζεται και η δραση των γυναικων. Γυρνανε στο σπιτι και την οικογενεια-τους, με αποτελεσμα να μην αυξανεται ετσι ο αριθμος των πολιτικα ενεργοποιημενων γυναικων.

η συνειδητοποιηση των γυναικων κι η συμβολη στην ανθρωπινη απελευθερωση

Τιποτα απ ολα αυτα δεν θα πρεπει να εμποδισει τις παλαιστινιες να αναπτυξουν την φεμενιστικη συνειδηση και να αγωνιστουν για την απελευθερωση-τους σαν γυναικες. Ο αγωνας για την απελευθερωση των εδαφων δεν πρεπει να σταθει εμποδιο στην αναπτυξη μιας προβληματικης που θα προωθουσε το γυναικειο προβλημα. Ουτε και να εμποδισει την απελευθερωση απο τα δεσμα της παραδοσης και του κοινωνικου εξαναγκασμου, που κρατανε την γυναικα (κι οχι μονο αυτη) δεσμια μιας οπισθοδρομικης νοοτροπι-ας και σε περιορισμενα πλαίσια δρασης. Ας θυμηθουμε μοναχα οι Παλαιστινιες τις αδελφες-τους στις αλ-λες αραβικες χωρες και μαλιστα σε χωρες που θελουν να λεγονται προοδευτικες. Μηπως η θεση των γυναικων εκει ειναι καλυτερη; Τα παρακατω λογια του Κανταφι ειναι αντιπροσωπευτικα της νοοτροπι-ας του ισλαμικου κοσμου:

"Επειδη απο την ψυση υπαρχει μια ταση του παιδιου προς την μητερα, ειναι αυτη το καταλληλο προσωπο που θα το προστατεφει και θα το φροντισει..."

"Η γυναικα που δεν αποδεχεται την μητροτητα, αρνιεται ετσι και τον φυσικο-της ρολο μεσα στη ζωη...", "Η μονη δικαιολογια για κατι που θα εμποδιζε το γεγονος αυτο (της μητροτητας) θα μπορουσε να ναι μια κατασταση που δεν ταιριαζει στην ψυση της γυναικας, δηλαδη να ναι επιφορτισμενη με καθηκοντα που στρεφονται κατα της μητροτητας..."

"Αντρες και γυναικες θα πρεπει να λειτουργουν συμφωνα με τους καθορισμενους για τον καθενα ρολου-ς και να μην τους αρνιουνται...", "Η εγκυμοσυνη ειναι μια φυσικη λειτουργια που δεν υποκειται ουτε στην ελευθερη θεληση, ουτε στον εξαναγκασμο...", "Οι διαφορες στον αντρικο και γυναικειο οργανισμο επιφερουν διαφορες και στον ψυχισμο, στην διαθεση και στην εξωτερικη εμφανιση. Οι γυναικες ειναι συνηθως τρυφερες, ομορφες και τεινουν προς το φοβο και το κλαμα. Εχουν συνηθως πρσο χαρακτηρα, ενω οι αντρες ειναι πιο τραχεις..." (1)

Τετοιου ειδους επιχειρηματα μπορουν να ανατραπουν, κατι που εχει ήδη γινει απο τις γυναικες του δυτικου κοσμου: Οι καπως "μικροτερες" δυνατοτητες της γυναικειας ψυχολογιας ποτε δεν την εμποδισαν να εργαζεται σκληρα στα χωραφια, στο σπιτι και σε αλλες σκληρες εργασίες προσφέροντας σημαντικη ποσοτητα δουλειας. Η μητροτητα δεν ειναι αναποφευκτο μοιραιο, αλλα πηγαζει απο την ικανοτητα του θηλασμου και την προσκαιρη αδυναμια-της για βαριες δουλειες. Με τον ελεγχο των γεννησεων, η εγκυμοσυνη γινεται δυνατοτητα επιλογης και ετσι πανει να

...το 1950, οι αντιστασιακοί της Αμερικής...

ναι ο υψίστος γυναικείος προορισμός.

Οι Παλαιστίνιες μπορούν να αναπτύξουν μια δική-τους θεωρία και φεμινιστική συνείδηση, που θα αναλύσει και θα καθορίσει την φύση της καταπίεσής-τους. Και ο αγώνας για την ανατροπή της καταπίεσής θα αποτελέσει μέρος του αγώνα του καταπιεσμένου λαού-τους. Μπορούν και οι δυο να αναπτυχθούν παράλληλα, προσφέροντας ο πρώτος στον δεύτερο νέες προοπτικές και διευρύνοντας τα πεδία της απελευθέρωσης.

Το γυναικείο πρόβλημα γίνεται η αφορμή για να προβληματισθούμε πάνω στη φύση ενός εθνικοαπελευθερωτικού κινήματος. Οι στόχοι-του δεν θα πρέπει να περιοριστούν στην εθνική ανεξαρτησία και την εδαφική κυριαρχία. Σημασία έχουν οι δομές πάνω στις οποίες θα στηριχτεί η καινούργια αυτή κοινωνία. Γιατί η δημιουργία ενός νέου εθνικού κράτους δεν μπορεί να είναι το σκαλοπάτι για την κοινωνική

απελευθέρωση. Περισσότερο θα ευνοήσει την οικονομική εξάρτηση που θα ακολουθήσει (στην περίπτωση ίδρυσης παλαιστινιακού κράτους), μιας και ο νόμος της αγοράς αναγκάζει τις πιο καθυστερημένες περιοχές να ενσωματωθούν μέσα στο καπιταλιστικό σύστημα.

Η δημιουργία ενός εθνικού κράτους δεν έχει καμία σχέση με τους φυσικούς δεσμούς που ενώνουν τους ανθρώπους. Ούτε έχει σχέση με τον χαρακτήρα ενός λαού, που είναι το αποτέλεσμα "...του συνόλου της ιστορικής ζωής και όλων των συνθηκών του ζωτικού περιβάλλοντος αυτού του λαού, ένα καθαρά φυσικό και αυθόρμητο φαινόμενο". (2)

Θα πρέπει να προωθηθούν νέες μορφές ανθρωπίνης συνυπαρξης, που να αποφεύγουν τον οικονομικό και πολιτικό συγκεντρωτισμό με όλες τις συνεπειές-του. Η οικειοθελής σύνδεση των ανθρώπων μέσα από ομοσπονδίες και ελευθεριακές μορφές οργάνωσης πρέπει να ναι ο κύριος στόχος του αγώνα. Πάνω σ αυ-

τες τις οργάνώσεις θα στηριχθούν οι νέες οικονομικές και κοινωνικές δομές.

ΚΑΤΕΡΙΝΑ ΠΑΠΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

(1) Μ. Κανταφι: "Das grüne Buch: die dritte Universaltheorie, 1980, Τριπολη, Γερμανική έκδοση.

(2) Μπακουνίν: "Η παρίσινη κομμουνά και η ιδέα του κράτους", εκδ. Ελ. Τυπος.

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΕΙΑ

- Μ. Κανταφι: "Das grüne Buch"
- Περ. "RADIKAL", No 113-14.
- Περ. "SCHWARTZER FADEN", No 9.
- "Τα εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα, ο πόλεμος και το κράτος", Εκδ. Ελ. Τυπος, Αθήνα 1975.
- Μπακουνίν: "Η παρίσινη κομμουνά και η ιδέα του κράτους", Εκδ. Ελ. Τυπος.
- Τζ. Μίτσελ: "Η εποχή της γυναίκας", Εκδ. Πύλη, 1981.
- "Freedom for all": Μπροσούρα της Jewish Anarchist Committee.

Η ΑΡΕΝΑ

ΚΑΙ ΟΙ ΜΟΝΟΜΑΧΟΙ ΤΗΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ,
ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΕΣ ΕΝΙΣΧΥΣΕΙΣ,
ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΕΙΑ:

Περιοδικό "ΑΡΕΝΑ",
Γιώργος Χαμπάς
Ποστ Ρεσταντ 1501,
Χολαργός, ΑΘΗΝΑ

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ

ΟΝΟΜΑ.....

.....

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ.....

.....

Εσωτερικό, 5 τεύχη: 350δρχ

Κυπρος, Ευρώπη: 450δρχ

Αμερική, Καναδάς: \$6

"ARENA"-Zweimonatliche
anarchistische Zeitschrift
Adresse:

"ARENA"
c/o Georg Chambas
Post Restant 15501
Cholargos, ATHEN
Griechenland